Charlotte Lamb

Carnaval la Veneț

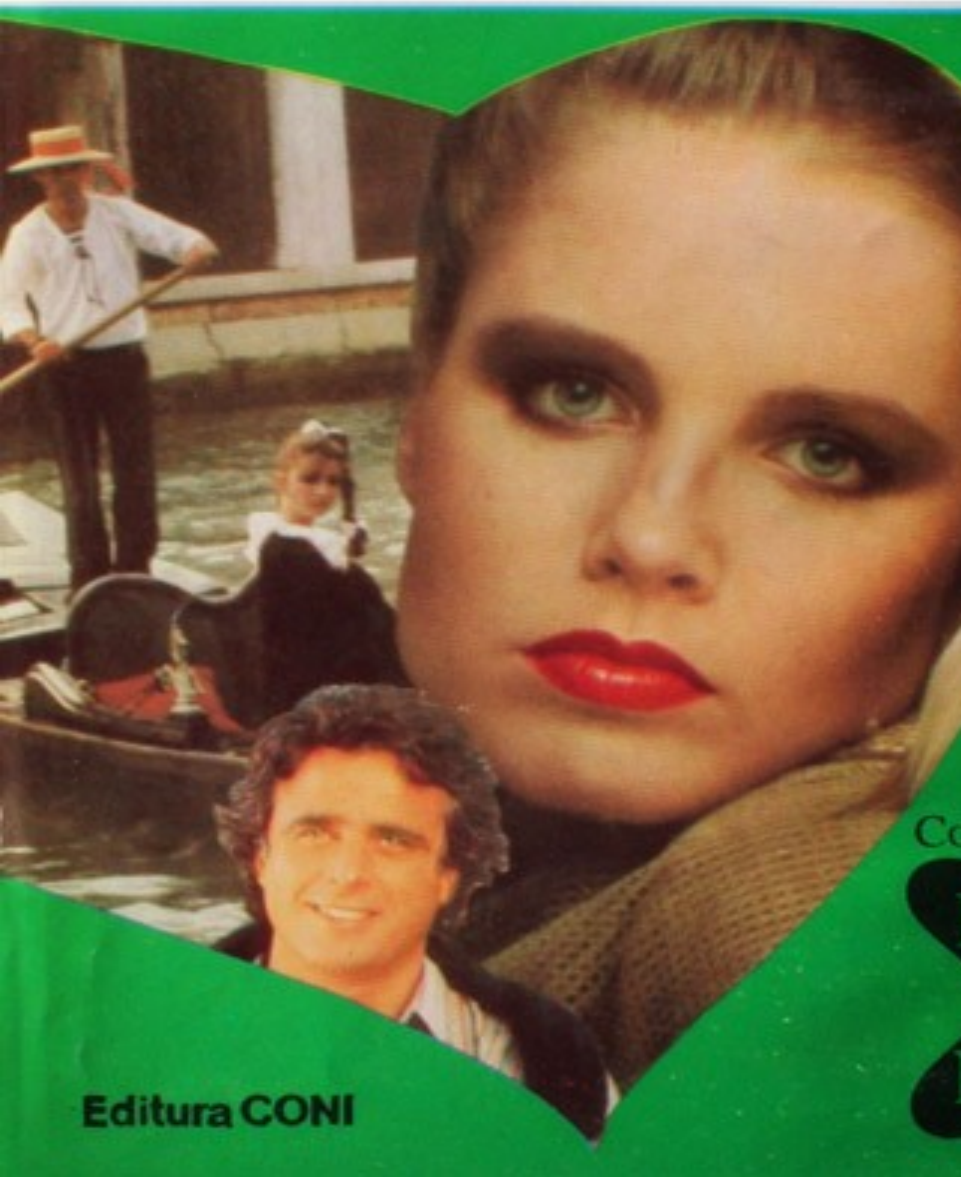

Editura CONI

Charlotte Lamb

Carnaval la Veneția

Man – Hunt

În românește de: Venera Coravu

BUCUREȘTI,1994

CAPITOLUL 1

— Mi-am schimbat părerea. Nu mai vreau să mă mărit! declară tânăra logodnică, proptindu-se de perne.

Chloé puse tava pe noptieră. Figura ei nu exprima nici o surpriză. Era obișnuită.

— De acord. Dar mai întâi ia-ți micul dejun. Apoi îl vei putea chema pe Tony și să-l anunți că este din nou liber.

— Micul dejun!? exclamă Jilly, aruncând spre mătușa ei o privire acuzatoare. Vrei să mă îmbolnăvești!

— Hai! Maică-ta s-a căznit să-ți pregătească acest mic dejun. Dacă ai fi văzut-o plângând! Ultimul tău mic dejun ca fată! Costița este exact așa cum îți place.

Jilly moștenise de la mama ei, Dorry, caracterul cyclothimic, total imprevizibil. Erau luni de când aștepta această căsătorie, și această panică de ultim moment n-avea nimic uimitor.

— Nu-ți bate joc de mine! mormăi Jilly, în timp ce Chloé îi instala pe genunchi tava. Vorbesc serios. Dacă fac o greșeală? Dacă nu va merge? Te asigur, nu pot s-o fac…

— Dar îl iubești pe Tony? o întrebă mătușa ei reținându-și un surâs.

— Nici nu mai știu cum arată! răspunse Jilly, luându-și mașinal tacâmul. Am o lacună… de memorie.

Aplecându-și capul, șuvițele bogate și blonde îi căzură în cascadă în jurul feței.

— Toată noaptea m-am gândit ce culoare au ochii lui, reluă ea, pe un ton tragic, înghițind o bucată de costiță. Atâta m-am gândit, încât m-a apucat durerea de cap.

— Așa se întâmplă când gândești prea mult, fu de acord Chloé. Uită-te puțin la televizor, asta o să-ți facă bine. Și bea-ți cafeaua cât este caldă.

Chloé deschise televizorul așezat în fața patului. O voce energică se auzi imediat, urmată de o față decisă să ofere imaginea bunei dispoziții.

— Nu pleca! o rugă Jilly pe Chloé care se îndrepta spre ușă. Nu mă lăsa singură!

— Nu pot să rămân multă vreme. Nu-ți imaginezi în ce hal este casa. Mama ta se învârtește pe loc și tatăl tău refuză absolut să poarte melonul.

Totuși, tânăra femeie reveni să se așeze pe marginea patului, cu gândul la tot ce-i mai rămânea să facă înainte de plecarea la biserică. Ea însăși era încă în capot: un kimono bleu brodat cu un dragon verde și auriu cumpărat la Hong Kong, și pe care nu-l purta decât la mari ocazii.

Televizorul mergea întruna și Jilly se hrănea, aruncând din când în când câte un ochi la ecran.

— Dacă toată lumea și-ar menține calmul! izbucni ea. Nu pot suporta această agitație.

Mâine se va sfârși, o asigură Chloé. Dar nepoata ei o fulgeră din priviri. Prea târziu! Încerc să mă decid dacă am într-adevăr chef să mă mărit, sau nu. Dar cum vrei să mă concentrez când toată casa este cu susul în jos? Nu știam că o căsătorie este așa de complicată!

Chloé își trecu mâna prin păr, suspinând.

— Acum o săptămână erai sigură de tine.

La drept vorbind, chiar din prima zi a logodnei, acum trei luni, Jilly a insistat frenetic să se mărite cu Tony, spre marea disperare a părinților ei. Chloé n-a

emis nici un comentariu, mulțumindu-se să asculte, distrându-se de spectacolul ultimei melodrame, puse în scenă de nepoata ei. Jilly era pentru ea, de nouăsprezece ani, o sursă constantă de veselie. Viața tinerei fete consta în succesiunea unor lovituri de teatru. De îndată ce se instala calmul, ea găsea modalitatea să ridice o nouă furtună, elementul natural în care ea evolua cu plăcere, încă de la naștere.

— Nu mi-aduc aminte, gemu Jilly dându-și la o parte tava.

Chloé o luă, înainte ca conținutul să se răspândească pe mocheta albă. Jilly avea o cameră minunată; părinții ei, foarte bogați, îi dăduseră întotdeauna tot ce-și dorea. Poate că aici era greșeala: copil unic al unor părinți care o adorau, nimic nu o pregătise pentru realitățile căsătoriei. Tony nu era bogat, dar avea un apartament frumos și o situație excelentă. Totuși, Jilly nu va regăsi stilul de viață cu care fusese obișnuită.

— Ei bine, decide-te, și repede. Îți rămân doar două ore până la sosirea mașinii, declară Chloé, îndreptându-se spre ușă.

— Două ore!

— Doar cât să faci o baie și să te îmbraci, adăugă Chloé, trecându-i prin privire o lucire amuzată.

— Dar… nu pot!

Jilly începu să tropăie în pat, exact ca atunci când mama ei încerca s-o convingă să meargă la școală. Nu se schimbase de atunci.

— Mama ta va veni să te ajute să-ți îmbraci rochia.

Se decise să n-o mai asculte. Încărcată cu tava, deschise ușa, grațioasă în capotul ei de saten. Mersul ondulat și senzual compensa expresia distantă, aproape pierdută a feței și ochii ei castanii trădau simțul umorului.

— Vei fi o mireasă minunată, o asigură ea.

În același moment Jill scoase un strigăt. Chloé suspină resemnată.

— Ce s-a mai întâmplat?

Tânăra fată arătă ecranul, aruncă mătușii ei o privire îngrozită, apoi își strânse convulsiv cearșaful în jurul ei.

— Ce se întâmplă?

Chloé se dădu înapoi pentru a privi ecranul. Nu dăduse atenție vorbăriei continui. Sperase doar c-o va aduce pe Jilly într-o dispoziție mai bună.

— Nimic… spuse ea.

Dar auzind-o, aveai impresia că-i căzuse cerul în cap.

Pe ecran defilau imaginile Veneției: un palat roz, un capăt de canal scânteietor, o gondolă neagră legănată de apă. Nimic din ce putea să producă o asemenea panică!

— Stinge! strigă Jilly.

Intrigată Chloé se apropie. Veneția dispăruse. Speakerul își reluă discursul:

— În această dimineață avem plăcerea să-l primim pe directorul general al grupului de Hoteluri Luxor, domnul Ben Haskell…

Devenită deodată palidă, Chloé reuși să prindă la timp tava care era să-i scape din mâini. O figură umpluse ecranul: trăsături energice, pleoape grele deasupra unei priviri reci care părea s-o pătrundă, un nas arogant și buze disprețuitoare. Fără a aștepta ca acesta să deschidă gura, ea apăsă pe buton și figura dispăru, nelăsând decât un punct alb în centrul ecranului gri. Cred… cred că voi face o baie, se bâlbâi Jill.

Și tânăra fată alergă imediat în baie.

— A dracului treabă! exclamă mătușa cu violență.

Îi venea să arunce tava în televizor! De ce trebuia ca el să apară, chiar în în această dimineață? Biata Jilly! Ce șoc resimțise probabil! Cu urechile care-i zumzăiau, Chloé își înghiți saliva și părăsi la rândul ei camera.

În josul scării se încrucișă cu sora ei, complet dezorientată, care o privea ca și cum n-o recunoștea.

— Jilly este în sala de baie. Ar trebui să te îmbraci, este trecut de nouă.

— Știu, spuse Dorry, în pragul isteriei. Dar Clive mă înnebunește. Îmi spune că o să ducă blestemata asta de pălărie în mână, dar n-o s-o pună pe cap… Vorbește tu cu el, Chloé. Pe tine te ascultă și… încearcă s-o împiedici pe mama să tot chinuie domnișoarele de onoare. Una dintre ele chiar plânge… a trebuit să-și schimbe coafura căci nu se potrivea cu rochia…

Dorry își trecu o mână prin părul coafat. Cu formele ei rotunde și materne, ea era făcută să aibă o familie numeroasă. Avea același păr blond ca fiica ei și aceiași ochi albaștri, prea strălucitori, prea ușor gata să dea apă la șoareci.

— Ai putea tu să-i chemi pe responsabilul restaurantului ca să verifici dacă…

— Da, imediat.

— Și asigură-te că mașinile vor veni la timp. Clive ar fi trebuit să se ocupe, dar el este în grădină. Dacă-l vezi în seră împiedică-l să se murdărească înaintea plecării. Și… poți să verifici de asemenea, dacă florile au fost livrate?

— De acord. Du-te și fă-ți baia.

Dorry dădu din cap, apoi își încruntă sprâncenele.

— Dar tu nu ești gata!

— Fii fără grijă, voi fi! Vrei s-o ajut eu pe Jilly, sau…?

— Nu, spuse scurt Dorry. O ajut eu!

Dorry nu putuse să aibă alt copil și-și revărsase toată dragostea maternă asupra singurei ei fete. Iată de ce Jilly era atât de răsfățată.

Chloé pătrunse în bucătărie pentru a depune tava. Mama ei veni după ea, abandonând domnișoarele de onoare, ale căror râsete vesele se auzeau la parter.

Jilly vrusese trei dintre cele mai bune prietene ale ei, se propuseseră douăsprezece. La școală, tânăra fată fusese întotdeauna cea mai anturată. Era iubită din instinct, deoarece simțul ei dramatic făcea viața mai excitantă în jurul ei. Dar Jilly avea alte calități: era generoasă, afectuoasă, se lansa în toate acțiunile cu un entuziasm debordant; atrăgea oamenii ca flacăra fluturii.

— Unde este Dorry? întrebă Hetty Tyrell, lăsându-se să cadă pe un scaun.

Ea ajunsese la vârsta când se așeza oriunde vedea un scaun; dar doar pentru a se scula imediat și a intra din nou în acțiune.

— Se îmbracă. Vrei cafea? Tocmai făceam.

Chloé puse apa să fiarbă și ridică receptorul ca să cheme decoratoarea. Mama ei sări, ieși în grădină și se puse să-l apostrofeze pe Clive.

— O să te murdărești! Nu fi stupid! Intră imediat! urlă ea reintrând în bucătărie a cărei ușă o trânti. Acest om este nebun! Mă întreb într-adevăr de ce l-a luat Dorry?

Chloé se mulțumi să surâdă cu un aer absent, apoi telefonă restaurantului. Hetty se reașeză pe scaun cu un suspin plictisit.

— Voi fi încântată când totul se va termina! Ca și cum nimeni nu s-a mai căsătorit înaintea lui Jilly!

În momentul următor era din nou în picioare.

— Am să fac cafeaua.

— Nu, mamă, protestă Chloé, închizând telefonul. Așează-te!

Hetty ascultă contra voinței ei. Era mai mică de statură decât fetele ei. Părul ei, odinioară blond, prinsese o nuanță argintie, și ridurile care-i cruțaseră fața marcau în profunzime gâtul, deasupra rochiei bleu pastel. Seducea încă, cu toți cei șaizeci și șapte de ani și nu-i lipseau admiratorii, bar nu părea dornică să se căsătorească: văduvă de zece ani, se bucura acum de o libertate totală în mișcări ca și în alegerea cavalerilor ei servanți. Adevărata ei pasiune era bridge-ul. Juca de câteva ori pe săptămână cu frenezie și-și selecționa cu severitate partenerii.

Chloé așează cafeaua în fața mamei ei în momentul când aceasta își scoase pudriera.

— Bleu-ul este o culoare prea rece! Ar fi trebuit să aleg rozul. Și acest gât! Ai zice că este trompa unui elefant! Când îmi voi sfârși cafeaua, mă voi urca s-o văd pe Jilly în rochia ei frumoasă. Dacă trebuie să plâng, cel puțin s-o fac în particular!

Închizându-și pudriera, o băgă în geantă și-și luă ceașca.

— Tu ar trebui să te măriți! spuse ea fără nici un preambul, ignorând strâmbătura fiicei ei. Douăzeci și cinci de ani! Întârzii prea mult, Chloé! O carieră este minunată, dar nu vrei să ai și tu copii?

— Mă duc să-mi beau cafeaua sus…

Chloé se îndepărtă către ușă. Cunoștea această lecție pe dinafară!

— Vei putea continua să cânți, strigă mama sa pe tonul ascuțit care anunță începutul unei surdități. Nu este bine pentru ten!

Chloé se opri, intrigată. Despre ce vorbea mama ei?

— Ce nu este bun pentru ten? Copiii sau cântecul?

— Barurile de noapte! urlă Hetty cu o voce tocmai bună să facă țăndări geamurile.

Amuzată, Chloé se depărtă înainte de-a auzi continuarea.

Meseria ei nu fusese pe placul familiei, căreia îi era frică de oamenii pe care ea îi întâlnea și cu o viață atât de diferită de a lor. Ei se culcau devreme și se sculau când Chloé dormea încă profund. În ochii lor un bar de noapte era un loc pe care-l frecventau ceilalți… cei pe care ei nu-i frecventau.

Chloé le explicase până la epuizare, că ea exercita o meserie respectabilă și că lucra mult. Dar ei continuau să păstreze imaginea sordidă a cluburilor de noapte pe care și-o făuriseră.

Și apoi ei îi detestau muzica. Jazzul? O cacofonie discordantă! Nu prea cunoșteau nimic din muzică. Hetty avea o predilecție pentru ariile romantice și dulci, Dorry nu avea nici un fel de ureche și când o auzeai cântând era un adevărat supliciu.

Chloé reușise cu greu s-o convingă pe sora ei să-l invite pe Gil la recepție.

— Un pianist dintr-un club de noapte? răspunsese ea îngrozită. Ce vor gândi părinții lui Tony?

— Nu fi stupidă, Dorry. Nimeni nu va leșina la vederea lui! Nu fumează hașiș și nici nu poartă paiete.

— Hașiș? Paiete? Oh, Chloé! De asta mă temeam! Familia lui Tony ne va judeca rău. Ei nu te cunosc și n-aș vrea ca ei să creadă…

— Ce anume? o întrerupse ea cu un ton amenințător.

Dorry bătuse atunci în retragere. Problemele ridicate cu ocazia căsătoriei îi erau suficiente, și nu avea poftă să se certe cu Chloé.

— Oh! Ei bine. Adu-l, spuse ea după un moment de gândire. Sper că nu va fi ca ultimul individ pe care ni l-ai pre-zentat!

La aceste cuvinte fața lui Chloé se asprise și-i fugise tot sângele din obraji. Dorry schimbase atunci imediat subiectul! Știa că cei cincisprezece ani care o despărțeau de sora ei mai mică nu-i dădeau toată

puterea, dar avea o tendință supărătoare să spună orice și Chloé învățase repede să-și apere teritoriul personal contra incursiunilor ei.

— De la ce nume provine diminutivul Gil?

— Nu știu, nu mi-am pus niciodată întrebarea. Îl voi întreba.

Chloé își aduse aminte de conversația lor, când o văzu pe Dorry învârtindu-se prin sala de bal unde se derula recepția. Își ridică ochii către Gil care ronțăia un crenvurșt-cocktail.

— De la ce nume provine diminutivul Gil?

— Nu mă mai întreba!

— Lasă-mă să ghicesc… Gilbert?

— Dacă ar fi fost adevărat! El se uită în jurul lui.

— Aveți o familie mare! Cea a ginerelui pare mai mică!

— Căsătorindu-se cu Jilly, Tony se căsătorește cu un clan întreg, râse Chloé, care în realitate, cunoștea majoritatea figurilor.

— Mireasa este superbă! spuse el admirând-o pe Jilly în tradiționala ei rochie de mătase și dantelă albă.

Vălul era aruncat pe spate, peste buclele blonde, degajându-i fețișoara roșie de excitație și de triumf.

— Superbă! repetă Gil.

Chloé cunoștea bine această expresie: toți bărbații o priveau pe Jilly astfel. Dacă părinții ei n-ar fi răsfățat-o, ar fi făcut-o viața. Deja la școală, fetița reușea să transforme șorțul și ciorapii albi care-i țineau loc de uniformă în accesorii de seducție, destinate să atragă atenția bărbaților. Cu sprâncenele încruntate, Chloé o observa pe nepoata ei evoluând pe pista de dans la brațul proaspătului ei soț, ridicând ochii spre el cu o privire provocatoare.

— Hei! de ce această strâmbătură? Deoarece Gil îi întrerupsese cursul gândurilor, tânăra femeie îl privi cu un aer absent.

— Ce... pardon, eram la o mie de leghe de aici! Ce spuneai?

— Să dansăm! spuse el, punându-și paharul jos.

Gil era cu un cap mai înalt decât Chloé. Când atinseră pista își puse bărbia pe părul ei și o înlănțui suplu de talie.

— O să-ți ceară să cânți? Și eu va trebui să cânt la pian ca să-mi plătesc masa?

— Nu cred că ei apreciază muzica noastră.

Surâzând, Chloé îi arătă muzicanții cocoțați pe o estradă la celălalt capăt al camerei.

— Dar ei nu sunt răi! Tovarășul ei dădu din umeri.

— Dacă-ți place această dulcegărie! Gil era omul unei singure muzici, muzica lui și conta printre cei mai buni pianiști de jazz din Londra. Când nu era așezat la instrumentul lui, personalitatea lui rămânea vagă, fără contururi precise. Chiar și părul lui părea palid, deasupra unei figuri șterse. Gil nu năștea la viață decât atunci când cânta. Atunci emoția îi făcea să-i strălucească ochii ca diamantele, întregul lui corp era traversat de muzică și oamenii îl contemplau fascinați. Dar îndată ce degetele lui părăseau pianul, recădea într-un fel de anonimat insipid.

— Căsătoriile mă fac trist.

— Ai plâns la biserică? glumi Chloé.

— Nu, dar a trebuit să mă abțin. Aproape toate femeile strângeau în pumn o batistă. Din fericire, tu n-ai plâns. Dar nu e genul tău, nu-i așa?

Gil se uită la ea întrebător. Lucrau deseori împreună, totuși relațiile lor nu depășiseră niciodată limitele unei prietenii călduroase. Energia de care dispunea tânărul bărbat părea să se epuizeze în melodie și Chloé nu avea nici o atracție fizică pentru el.

— Nu, recunoscu ea.

Chloé urmări din ochi perechea formată de sora ei și bietul Clive, îmbrăcat cu costumul pe care-l ura atât. Acesta iubea calmul, liniștea, simpla plăcere a grădinăritului. De ce dracu se căsătorise cu Dorry, a cărei viață era un veșnic vârtej? Se spune că contrastele se atrag.

Tinerii căsătoriți deveniră ținta ei. Cât era de încântătoare Jilly! Nu era de mirare că ea își alesese un tânăr al cărui temperament echilibrat semăna cu acela al tatălui ei. Combinația părea să funcționeze minunat. Un lucru era sigur: Tony își adora tânăra soție, nu-și dezlipea ochii de figura ei luminoasă și Jilly era radioasă.

— De ce acest suspin?

Chloé se căzni să surâdă.

— De invidie, poate. Jilly are aerul că câștigat luna de pe cer!

Tânăra femeie își aduse aminte de primele ore ale dimineții, de temerile irațională ale tinerei sale nepoate cu privire la căsătorie, teribila coincidență care făcuse să apară figura lui Ben Haskell pe ecranul televizorului. Închise ochii, furioasă să constate că rana nu se închisese încă…

— Să se ducă la dracu! Nu vroia să se gândească la el și mânia o cuprinse că nu reușise să-și controleze emoțiile.

Nu, muzica de la orgă n-o făcuse să plângă, nici chiar când nepoata ei urcase spre altar, cu fața voalată, la brațul tatălui ei. Dar stomacul i se înnodase și a trebuit să-și aplece ochii o secundă. Dorry se smiorcăise, mama lor își șterse nasul, o emoție intensă cuprinsese toată asistența. Apoi bărbații și-au dres glasul și orga a izbucnit în accentele ei de triumf.

— Sunt ceremonii barbare, spuse Gil.

Chloé izbucni în râs.

— Căsătoriile? Da, într-adevăr, cu totul primitive. Tribul se reunește, iar ritualul nu trebuie să suporte nici o alterare. Nu suntem prea departe de preistorie!

Gil dădu solemn din cap. În aceeași clipă, într-un nor de dantelă și frou-frou de mătase, apăru Jill și o strânse pe mătușa ei la piept.

— Vino să m-ajuți să mă schimb! Chloé nu-și ascunse surpriza.

— Dar… mama ta?

Dorry va fi teribil de dezamăgită. De săptămâni pregătea căsătoria fiicei ei. Ora ei sosise în sfârșit. Jill nu putea să ceară altcuiva să vină s-o ajute la îmbrăcat!

— Vreau să-ți vorbesc, spuse Jill pe un ton presant.

Îi aruncă un surâs impersonal și încântător lui Gil.

— Bună, încântată să vă văd. Sper că vă distrați bine.

Gil nu era genul ei de bărbat. Fără îndoială prea rezervat, cum o confirma surâsul lui liniștit.

— Multă fericire! spuse el simplu. Dar Chloé îi surprinse expresia călduroasă și fu mișcată.

— Mulțumesc, spuse Jill pe același ton înainte de a o lua pe mătușa ei cu ea.

Vino, Chloé nu am prea mult timp și trebuie să-ți spun ceva.

Tânăra femeie o urmă pe nepoata ei la primul etaj unde se rezervaseră două camere, pentru ca mirii să se poată schimba înainte de a pleca spre insulele Barbados.

Jill își scoase mai întâi voalul si-l aruncă pe pat, apoi Chloé o ajută să-și descheie rochia.

— Nu este fantastică? exclamă tânăra mireasă, în timp ce Chloé o agăța de un umeraș. O s-o transform în rochie de seară; fără mâneci, un decolteu mai adânc și va fi perfectă.

În picioare, în fața toaletei, într-un combinezon lung de mătase albă, Jill își trecu o mână prin păr, fixându-și mătușa.

— Chloé…

Aceasta împacheta cu grijă voalul în hârtie de mătase pentru a-l pune într-o valiză goală, pe care Dorry va veni s-o ia mai târziu.

— Da?

— Sunt atât de fericită! spuse brusc Jill, ridicându-și mâinile spre cer. Într-adevăr, ce mă apucase astăzi dimineață? Îl iubesc pe Tony, totul va fi bine. Dar eram atât de îngrijorată…

— Am înțeles bine. Este tot ce aveai să-mi spui?

Jill se întoarse înroșindu-se. Ea își scoase combinezonul și i-l dădu lui Chloé, care îl aranjă împreună cu voalul.

— Trebuie să-ți spun, izbucni ea. Azi dimineață văzându-l la televizor, eu…

— Uită-l, o întrerupse imediat Chloé. El nu trebuie să-ți strice ziua căsătoriei, nu merită asta!

Din nou devenise palidă și tremura, cu spatele întors spre nepoata ei.

— Tu nu înțelegi…

— Ba da, Jilly. Regret c-am deschis acest blestemat post!

— Asta mi-a adus aminte…

Chloé își privi nepoata cu indulgență. Era atât de tânără! Nu știa să se domine… Dispoziția ei fluctua ca mareea supusă lunii neconstante. Era într-ade-văr pregătită pentru căsătorie? Chloé se lăsă cuprinsă de o neliniște bruscă.

— Sunt dezolată, Jill dacă asta ți-a întunecat ziua. Îl uitaseși. Îmi pare rău c-am dat drumul la televizor…

— N-am uitat. Această poveste a rămas închisă în mine tot timpul. Am încercat să-ți vorbesc, dar sunt atât de lașă… Nu găseam cuvintele.

Chloé o fixa intens.

— Jill, te simți vinovată?

N-ar fi fost nimic de mirare. Fără îndoială Jill flirtase cu el, încercase să placă, cu instinctul unei femei într-un corp de șaisprezece ani. Poate că un tribunal ar fi găsit în atitudinea ei provocatoare o explicație a tot ce se întâmplase după aceea. Totuși Chloé alungase repede această idee: pe atunci Jill nu era decât un copil jucându-se de-a jocul adulților, fără să-l înțeleagă. Ea o iertase, dar nu-l iertase pe bărbatul care profitase de nevinovăția ei.

— Da, spuse Jilly, cu un lung suspin de ușurare. Nu vroiam să te rănesc; am fost îngrozită când scandalul a izbucnit și când am văzut ceea ce am făcut.

Chloé tresări.

— Uită toate astea! repetă ea.

Ea își dăduse toată silința pentru a-și ascunde durerea, dar Jill o înțelesese.

— Au trecut trei ani. S-a terminat. Vino, trebuie să te îmbraci. Doar nu vrei ca Tony să te aștepte?

— Nu-mi vorbi ca unei fetite! explodă Jilly.

Cu pumnii strânși, ea se așeză în fața mătușii ei.

— Nu pot pleca cu Tony atâta timp cât nu ți-am vorbit. Mă urăsc!

Violența nepoatei ei o surprinse pe Chloé. Se imobiliză, cu brațul întins, în care ținea taiorul de mătase corail, pe care tânăra fată trebuia să-i poarte pentru a pleca în voiajul de nuntă. Apoi, ca și când ar fi ghicit, ea se dădu înapoi și se așeză pe pat.

— Înțelegi, nu știam ce să fac, începu Jilly pe tonul unei condamnate la moarte în fața plutonului de execuție. Nu mă gândisem că Cherry va vorbi. Era un secret între noi, și noi îl păstram întotdeauna. În vara aceea Cherry avea un prieten cu motocicletă. Plecau împreună și… pe cuvânt, am fost geloasă, eu nu ieșeam cu nici un băiat, mă simțeam exclusă.

Jilly nu se schimbase de atunci: rămăsese aceeași adolescentă cu sânii mici și tari, cu talia fragilă, ale cărei bucle blonde aureolau o figură voluntară. Chloé o asculta cu atâta intensitate, încât tâmplele îi palpitau. Îi era greu să respire.

— Am vrut să șterg acel surâs de pe buzele lui Cherry! Era atât de mândră…

Jill inspiră profund…

— Atunci… atunci i-am spus că Ben mi-a făcut avansuri. Era atât de seducător! Cherry și cu mine eram un pic îndrăgostite de el, eram sigură că am s-o impresionez. Și am reușit. La început n-a vrut să mă creadă, atunci am inventat tot felul de detalii pentru ca să mă creadă. La sfârșit era furioasă. Exact cum prevăzusem. Dar nici un moment n-am crezut că se va duce să-i spună mamei ei sau că doamna Hunt o va chema pe mama imediat pentru a o preveni. Cinstit, Chloé, n-am vrut să provoc o asemenea furtună, dar când s-a declanșat mi-a fost atât de teamă încât am continuat să mint. Mama a chemat-o pe Cherry, eu n-am avut curajul să dau înapoi în fața ei. Și-ar fi bătut joc de mine și eu nu puteam suporta asta…

— Vrei să-mi spui că… toată această poveste nu era decât o minciună?

Șocul o amuți parcă pe Chloé.

— Da…

Jilly se dăduse înapoi ca și cum s-ar fi temut că mătușa ei o va lovi.

— Ben nu te-a atins?

Înțelegând toată importanța acestei mărturisiri, Chloé avu o amețeală. Era de necrezut! Jilly mințise! Această idee nu-i venise niciodată…

Jilly dădu din cap, cu ochii fixați pe figura palidă a mătușii ei.

— Regret… Prima minciună a antrenat altele… speram că nu se va da importanță, dar toată lumea a

făcut scandal. Îți jur, când am înțeles, era deja prea târziu.

— Prea târziu? repetă Chloé cu o voce tremurătoare. Cum asta, prea târziu? Tu l-ai acuzat pe Ben că te-a violat, l-ai tratat de mincinos când a negat, tatăl tău era gata să cheme poliția și acum spui că era prea târziu ca să revii asupra declarațiilor?

— Eram cu totul depășită, explică Jilly pe un ton care implora. Dacă n-ar fi avut loc o asemenea dramă aș fi vorbit, dar… înțelegi, n-am îndrăznit. Mama plângea, tata striga, s-ar fi spus că cerul căzuse pe capul nostru… și n-am putut.

— Ben a spus că tu mințeai, că povestea asta era un simplu produs al imaginației tale.

Închizând ochii, Chloé revăzu figura lui încordată, furia care făcea să-i strălucească ochii. Ea îi arătase disprețul ei și el o fixase ca și cum o vedea pentru prima oară. Devenise palid și gura lui căpătase o cută amară și aspră.

— …și eu nu l-am crezut…

I se făcuse pielea ca de găină. Își strângea atât de tare maxilarele, încât o durere îi traversă capul ca un pumnal. Când își deschise ochii, Jilly tresări.

— Nu mă privi așa! Regret, Chloé, aș fi vrut ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Văzând figura ta azi dimineață când a apărut pe ecran, mi s-a făcu rău. Trebuia să-ți spun adevărul. Oh! am încercat deseori, am încercat să-mi fac curaj, dar… nu era niciodată momentul potrivit.

Chloé se sculă. Nepoata ei i se părea acum ca o străină. Jilly avea lacrimi în ochi, dar nu plânsese ea și acum trei ani, ascunzându-și fața în mâinile care tremurau? Nimeni nu-i pusese în dubiu declarațiile. Violentele proteste ale lui Ben nu făcuseră decât să mărească furia generală: Jilly nu mințea niciodată, i se spusese. I s-ar fi dat sfânta comuniune fără

spovedanie. Era sinceră, dreaptă, plină de entuziasm. Nu era nici secretă, nici ascunsă. De ce ar fi inventat ea o asemenea oroare? Ea nici nu îndrăznise să vorbească mai întâi părinților ei; prea șocată, prea neliniștită, ea se îndreptase către prietena ei. Nici un moment nu se bănuise că pasiunea lui Jilly pentru drame o condusese să inventeze incidentul în scopul de a o impresiona pe Cherry. Și, în adevăr, chiar dacă lui Jilly îi plăcea să inventeze și să exagereze, ea nu mințea niciodată. Simplul fapt că se arătase discretă și ezitantă fusese în favoarea ei.

Înainte de a pleca, Ben le aruncase o privire de gheață. Chloé o luase drept cea mai mare ndrăzneală.

— Dacă aș fi în locul vostru, aș supraveghea-o; o să vă dea mult de furcă.

Mai adăugase și insulta la crimă. Chloé înțelegea acum însă sensul cuvintelor lui. Clive îl urmase până la ușă, amenințându-l cu poliția dacă va îndrăzni să mai revină.

— Fiți fără grijă, nu mă veți mai revedea, răspunsese sec tânărul bărbat.

Ușa se trântise. Clive se reîntorsese, făcând gestul lui Pilat din Pont.

— S-a terminat!

Jilly plângând, el o luase în brațe.

— Biata mea fetiță…

Plângea și acum.

— Spune-mi că mă ierți, Chloé! Trebuia să-ți vorbesc, altfel căsătoria mea n-ar fi fost decât o minciună.

Își ridică figura plină de lacrimi.

— Înțelegi, nu-i așa, Chloé? implora ea cu gura tremurând.

Chloé o fixa cu o privire goală.

— Chloé, spune ceva!

Deoarece vocea i se frânse, avansă cu un pas.

— Dacă înțeleg? Nu, Jilly, nu înțeleg deloc, declară încet mătușa ei. Dar pentru moment trebuie să te întorci. Tony te așteaptă. Șterge-ți ochii și caută să ai un aer normal. Dumnezeu știe ce înseamnă asta pentru tine.

Jilly răspunse cu un hohot de plâns.

— O să-i spun mamei tale să urce.

Părăsind camera, Chloé avea impresia că avea rău de mare, ca și cum, rămasă multă vreme pe un vapor, ar fi fost incapabilă se se orienteze pe pământ. Genunchii o lăsau, se clătină. Din fericire, balustrada îi oferi un sprijin solid.

În acel moment Dorry apăru pe scară.

— Jilly nu este gata?

Chloé reuși să spună, cu o voce clară:

— Ai face bine să te duci să-i vorbești.

— Ce se întâmplă? strigă Dorry. I s-a întâmplat ceva fetiței mele!

Fără să aștepte răspunsul, ea trecu pe lângă Chloé și se repezi în cameră. Chloé continuă să coboare. Jilly îi va povesti mamei ceea ce îi spusese ei?

Jos, gălăgia recepției o lovi ca o tornadă. Nu, nu putea să-i înfrunte, în special pe mama ei. Hetty ar fi ghicit imediat, ea ghicea întotdeauna ceea ce se încerca să i se ascundă.

Fără să se gândească, Chloé părăsi hotelul. Afară, răceala o surprinse. Nu avea mantou și rochia ei roz era prea subțire…

Cum a putut Jilly să se comporte astfel? Auzind-o pe Cherry, aveai impresia că Ben aproape că o violase pe fată. Dar când părinții ei căutaseră să afle ce se petrecuse exact, ea își acoperise fața plângând. Biata Jilly! iată ce gândiseră. Și ei îl copleșiseră pe Ben cu disprețul lor! L-au crezut vinovat, înainte chiar ca el să deschidă gura. Ben era străinul… familia Tyrell

formase întotdeauna o familie unită și ei își strânseseră rândurile împotriva lui.

Cât suferise probabil! Ben se întorsese către Chloé, singurul lui refugiu. Dar și ea l-a condamnat, scunzându-și durerea sub o mască de gheață.

În mintea ei se buluciseră o grămadă de emoții: gelozie feminină, nesiguranță în propria ei forță de seducție... Jilly era atât de drăguță, chiar la șaisprezece ani, cu ochii ei albaștri atrăgători prin nevinovăție, cu gura ei senzuală... Natural, în acel timp Chloé nu și-ar fi recunoscut gelozia. Nu, o astfel de idee ar fi fost umilitoare. Dar știa că nu poseda atracția lui Jilly, că aparența ei rezervată nu suscita dorința, ca alura provocatoare a nepoatei ei. Dacă Jilly era un copil, era totodată și femeie... Da, Chloé nu simțise decât ura împărtășită și de restul familiei...

Se opri în fața mașinii ei, surprinsă de a se afla aici. Puțin îi păsa de Gil și de ceilalți! Nu-și reamintea că se îndreptase spre parking, dar nu știa ce va face acum.

Degetele ei căutară cheia tremurând. După ce deschise portiera intră în mașină. Îi era atât de frig încât luă haina veche de piele lăsată pe scaunul din spate. După ce se îmbrăcă demară brusc, făcând să scrâșnească pneurile pe pietriș.

Mărturisirea lui Jilly îi produsese o stare de șoc. Ce efect va avea asupra restului familiei? I se vor găsi desigur scuze, dar ei, îi venea greu s-o ierte. Jilly nu ezitase să murdărească onoarea unui bărbat, să distrugă fericirea lui Chloé, să-i aducă pe părinții ei la disperare. Și de ce? Pentru a nu se face de râs în fața unei camarade de clasă!

Cu cât se gândea mai mult, cu atât această poveste îi făcea greață. Îi era teamă. Credea că o cunoaște pe Jilly în profunzime, și acum, se îndoia de ea însăși, de propria ei judecată. Jilly lansase o bombă... și dezastrul nu făcea decât să înceapă.

Chloé se opri la un stop pe care-l fixă fără să-l vadă. Când lumina se făcu verde ea redemară ca un automat.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Ben, decât în această dimineață, pe ecranul televizorului. De câte ori se gândea la el, o făcea cu o strângere de inimă: el o rănise profund.

Chloé încetini: Ben era nevinovat! Jilly era vinovata! Trebuia acum să revină cu trei ani în urmă: nepoata ei dezvăluise un aspect de necrezut despre Ben, pentru ca acum să-i răstoarne imaginea. Ea trebuia să șteargă acești ani de suferință și să-l regăsească pe bărbatul pe care-l iubea, așa cum era înainte de această odioasă minciună.

Dar la ce bun? Ben ieșise din viața ei, nu-l va mai vedea. Chiar dacă întâmplarea îi va aduce pe același drum, el va refuza să-i vorbească. Era prea târziu ca să se scuze, ca să-i explice, să-și recunoască greșeala…

Degetele ei se crispară pe volan: prea târziu? Nu era oare expresia pe care Jilly o întrebuințase mai adineauri? După ce o refuzase cu violență, iată că acum o întrebuința pe ea! Dar era un pretext fals: susținându-și nepoata contra lui Ben, ea era la fel de vinovată. Nu avusese el oare dreptul ca Chloé să-l asculte pe el, să-l creadă și să-l susțină? Or, ea îl trădase. Ea îl iubea pe Ben cu pasiune și totuși… ea înghițise povestea lui Jilly, ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva din partea lui.

Pasiunea ei pentru Ben fusese prea violentă, amestecată cu teama irațională de a-l pierde în orice moment. Dragostea lor i se părea prea frumoasă pentru a fi adevărată. Și apoi, se cunoșteau atât de puțin! El venise la clubul de noapte unde ea lucra, întovărășit de o jumătate de duzină de persoane și se instalase la o masă aproape de scenă, Chloé îl

remarcase imediat: putea să nu fie remarcat un bărbat ca Ben? El o fixase tot timpul ca și când ar fi cunoscut-o dintotdeauna, cu capul aureolat de fumul albăstrui al țigării. De câte ori privirea lor se întâlnea, pământul părea că-i fuge de sub picioare. A fost deci o surpriză când îl regăsi a doua seară, așezat la aceeași masă. De data asta era singur și-i trimise un mesaj invi-tând-o să cineze cu el după spectacol.

Chloé era deja îndrăgostită de el. Când reușea să gândească clar, ideea acestui străin care-i părea totuși atât de familiar o îngrozea…

Deodată, ieșind din noianul ei de amintiri, Chloé privi în jurul ei clipind din ochi: condusese la întâmplare, ca și cum mașina era fixată pe un pilot automat. Spre surpriza ei, observă că se afla în strada Mayfair unde locuia Ben. În timp ce fixa casa lui fără să miște, un claxon nerăbdător se făcu auzit. Chloé se grăbi atunci să se gareze într-un loc liber în fața casei albe pe care o cunoștea atât de bine.

Știuse chiar de la început care-i va fi destinația? De ce să se mintă? După mărturisirea lui Jilly, simțise nevoia disperată să-l revadă pe Ben, să-i vorbească, să-i ceară iertare.

Ce va răspunde el? Trei ani este mult, trecuse multă apă pe sub poduri. Și dacă se însurase? Această idee o îngrozea. Nu putea să creadă. Se mutase poate, sau, mai simplu, o uitase. Dacă îi va explica, el va avea chef s-o asculte?

Inima-i bătea să se rupă: avea chef să-l revadă… o slăbiciune ciudată o apucase, la fel de puternică ca și dragostea sfâșietoare pe care i-o purta lui Ben…

Chloé visase întotdeauna la o dragoste calmă… nu avea picioarele solid înfipte în pământ? Dar să-l iubească pe Ben era ca și când ai conduce o mașină puternică pe care n-o poți stăpâni, ale cărei frâne nu mai răspund… Avusese sentimentul că alerga spre

dezastru. Și, pentru că se îndrăgostise nebunește de un misterios străin, ea nu putuse să spună cu siguranță dacă era sau nu vinovat de ceea ce-l acuza Jilly. Rămase un timp îndelungat cu ochii fixați pe casă, incapabilă să ia o decizie. Tocmai vroia să plece, când ușa se deschise.

CAPITOLUL 2

Doi bărbați apăruseră pe peron. Unul era foarte bătrân, purta un palton cu guler de astrahan. Vântul îi ridica părul alb. Celălalt era Ben, și Chloé îl fixa cu atâta intensitate încât nici nu se putea gândi că el o va putea remarca.

O grămadă de mici detalii se schimbaseră: părul îi era mai scurt, figura îi era slăbită. Maxilarele lui, mai pătrate, căpătaseră o expresie mai determinată, sprâncenele lui desenau o linie severă deasupra unei priviri albastre de gheață. Ben dăduse întotdeauna impresia unei adevărate forțe; acum ea se asprise, imprimând fiecărei trăsături un caracter neîndurător.

Chloé își încruntă sprâncenele și se înfundă mai bine în scaun. Nu vroia să fie văzută. Dacă l-ar fi întâlnit acum pe acest bărbat, ar mai fi vrut să-l cunoască? Cel de care-și amintea avea o fire caldă, nu această aroganță strivitoare!

Tânăra femeie întoarse din nou capul către cei doi bărbați care coborau acum scările. O limuzină era garată de-a lungul trotuarului, în fața casei. Un șofer în livrea verde închis ieși pentru a deschide portiera.

Urmă o pauză. Bătrânul îi vorbea lui Ben agitat; acesta dădea din când în când din cap. Chloé nu întâlnise niciodată vreun membru al familiei Haskell, dar văzuse fotografii ici și colo la Ben. Crezu că-l recunoaște pe tatăl lui. Părea mic de statură, dar vârsta îi încovoiase umerii și-și apleca capul alb. Cât de fragil părea sub paltonul greu! Chloé avu impresia că Ben, discret, era gata să-l susțină dacă s-ar fi

clătinat. Totuși, mândria cizelată pe figura fiului găsea un ecou în trăsăturile austere ale tatălui care părea să respingă în tăcere orice ajutor al celui mai tânăr și se ținea ferm de capota mașinii.

La un moment dat Ben își ridică capul și privi în jurul lui fără să înceteze să asculte. Cu o mână își așeză la loc o șuviță de păr ridicată de vânt, apoi privirea lui trecu repede peste mașina lui Chloé, fără a se opri. Apoi, brusc, reveni. Chloé, cu obrajii în flăcări, își întoarse capul. Apucată de un tremur nervos, complet descumpănită, puse motorul în funcțiune, abia conștientă de gestul ei. Un singur lucru conta: să plece imediat.

O secundă mai târziu, demară fără să verifice dacă vreun vehicul nu venea în spatele ei. Un urlet de pneuri pe asfalt, un claxon asurzitor și o mașină opri brusc. În efortul lui pentru a o evita pe cea a lui Chloé, șoferul fusese gata să intre în coliziune cu limuzina.

— Tâmpito! strigă omul scoțându-și capul pe geam. Ai fi putut sa ne omori. La ce-ți slujește retrovizorul? Stacojie, Chloé se dădu înapoi cu prudență, căci nu putea să avanseze fără să zgârie aripa celuilalt vehicul. Revărsându-și în continuare insultele, șoferul își continuă drumul, cu un gest grosolan la trecere. Cu capul plecat, Chloé îl privi cu coada ochiului, nerăspunzând nimic.

Incidentul nu-i putuse scăpa lui Ben și nu mai îndrăznea să se uite în direcția limuzinei. Motorul încă mergea: își reluă volanul, verificând de data asta dacă nu se vedea nici un vehicul. Drumul era liber, dar, înainte de a-și schița manevra, o mână trecu prin geamul deschis, opri motorul și smulse cheia din contact.

— Ieși!

Aplecat spre ea, Ben își aruncase ordinul printre dinți.

De cealaltă parte a străzii, limuzina se îndepărta. O față se desenă în geamul din spate, apoi limuzina acceleră și se îndepărtă.

— Eu…

Cu gâtul uscat, Chloé nu putu spune nimic. Tremura din cap până-n picioare.

— Dacă pleci acum, riști un accident, declară Ben sec.

Deschizând portiera, îi desprinse centura de siguranță. Tânăra femeie se retrase pe scaunul ei, ca și cum contactul lui o arsese, dar el o apucă de braț, trăgând-o de pe scaun cu violență.

Afară, îl sfida. Panica amestecată cu furia îi opreau respirația.

— Nu mă trage așa! strigă ea.

Mânia ei se dublă. Ar fi vrut atât de mult să pară calmă, indiferentă! în prezența lui Ben îi era cu totul imposibil! Cu indiferent cine și în oricare altă situație, reușea întotdeauna să-și păstreze sângele rece, dar el avea darul s-o tulbure.

Fără să-i dea drumul, Ben ridică geamul, trânti portiera, întoarse cheia în broască și i-o dădu. După aceea se îndreptă spre casă, trăgând-o după el, în ciuda protestelor ei.

— Lasă-mă în pace!

Chloé parcă și uitase de ce venise aici. Începuse să regrete că venise; Ben nu mai era același om. La ce bun să-i spună că Jilly își mărturisise minciuna? Că Chloé știa adevărul sau nu, asta nu schimba nimic pentru el!

— Ai nevoie de un întăritor!

— Nu vreau! Sunt grăbită, eu… n-am timp. Dă-mi drumul!

Pătrunseră în hol. Spre deosebire de proprietarul lui, acesta nu se schimbase. Recunoștea tonurile de bleu și roșu închis ale covorului, satenul pereților, patina lucitoare a fotoliilor și a mesei de acaju unde se afla un buchet de flori de câmp cu parfum proaspăt, curios de nostalgic.

Ben nu-i lăsă mâna decât după ce închise ușa. O femeie în rochie neagră se apropie ezitând. Scoțând haina lui Chloé, stăpânul i-o întinse servitoarei care o duse după ce aruncă o privire intrigată necunoscutei cu obrazul înflăcărat.

Ben o luă de cot. De data asta Chloé nu mai protestă și-l urmă docilă până în camera ale cărei ferestre dădeau în stradă. Ușa se închise. Ben se îndreptă spre un rând de sticle aranjate pe o masă, de-a lungul peretelui.

— Așează-te, spuse el luând un pahar.

Chloé se îndreptă încet către un divan de culoare crem. Observă atunci că salonul suferise o schimbare completă de la ultima ei vizită: Ben îl redecorase cu tonuri mai subtile, mai calme, mai dulci. Pereții erau tapisați cu mătase roz delicată, și pe unul din ei se detașa portretul elisabetan al unei femei într-o rochie de culoarea prunei, cu privirea mândră, care parcă dorea să țină spectatorul la distanță. Dar Chloé își reamintea pendula veche, decorată cu scene rustice.

După ce se așeză, Ben îi întinse paharul.

— Puțin coniac… Chloé îl luă cu reținere.

— Ai fi putut provoca un accident serios.

Își umpluse și el un pahar și se așeză pe divan, la distanță mare de tânăra femeie.

Aceasta își aplecă ochii spre pahar, umezindu-și buzele… Cu ce să înceapă? Nu-i veneau cuvintele. Ca și Jilly, adineauri, sentimentul de vinovăție îi lipea limba de cerul gurii.

— Ce făceai acolo? o întrebă deodată Ben.

Chloé respiră adânc.

— Doream să te văd, să-ți vorbesc…

În capul ei domnea o astfel de confuzie, încât trebui să se întrerupă, cu degetele crispate pe pahar.

— Despre ce anume? întrebă Ben cu nerăbdare.

Asprimea lui acționa ca un ac.

— Jilly a recunoscut că a mințit. O spusese. Ușurată, Chloé avu un sentiment de destindere imediată. Restul va fi mai ușor, scuzele, remușcările… Dar înainte ca ea să mai spună ceva, Ben izbucni într-un râs cinic.

— De ce a așteptat atâta timp?

Incapabilă să-l privească, Chloé începu să se bâlbâie.

— Eu… eu nu știu cum să-ți spun că regret… ai toate drepturile să te simți furios…

— Mulțumesc, răspunse el laconic.

Ea își ridică ochii, disperată, dar îi lăsă imediat în jos, speriată de expresia tânărului bărbat.

— Am venit imediat, fără să mă gândesc. Jilly mi-a spus chiar acum adevărul… Eram îngrozită, trebuia să știi că mi-a mărturisit totul…

Tăcu. Ce sperase? Ben era cuprins de o mânie rece, nici o vorbă nu-l putea liniști.

Pentru el nu era nici o surpriză, întrucât se știa dintotdeauna nevinovat. Și apoi, de ce s-ar bucura că era acum curat în fața lui Chloé și a familiei ei?

— Bea! comandă el.

Ea ascultă, mai ales pentru că gestul îi dădea siguranță și pentru că nu avea decât o dorință: să scape de privirea lui ostilă și de gheață.

Ben își ridică la rândul lui paharul, îl goli și-l puse pe masă. Zgomotul sec o făcu să tresară pe Chloé. După o a doua înghițitură neliniștea ei se mai risipi.

— Înțeleg că scuzele mele sunt inutile, dar mă simțeam datoare să ți le transmit atât pentru Jilly, pentru mine cât și pentru familia mea.

Jilly vorbise desigur mamei ei. În caz contrar, ea își va închipui că Chloé o va face în locul ei. Dorry va deveni isterică. …Biata Dorry! Pentru ea și soțul ei șocul va fi mai puternic. Ei erau legați de Jilly; să descopere că fata lor îi mințise într-o împrejurare atât de gravă, îi va duce la disperare.

Cu paharul gol în mână, Chloé ținea capul plecat. După un minut Ben schiță o mișcare și ea își aruncă o privire laterală: tânărul îi smulse paharul și-l puse în mod brutal pe masă. Tăcerea care urmă încărcă cu electricitate camera.

— La ce te aștepți? o întrebă el. Ca totul să fie uitat, iertat? Regret, n-am nici un chef. Acum trei ani nepoata ta m-a acuzat c-am violat-o…

— Nu… protestă Chloé.

— Întoarce-o cum vrei. Ea m-a acuzat de un act pe care nu l-am făcut. Nu m-ai întrebat dacă era adevărat. N-ai pus nici un moment cuvintele ei în dubiu, m-ai condamnat fără să mă asculți. Până la sfârșit am așteptat să te întorci spre mine, să mă întrebi, dar n-ai făcut-o. Mă judecaseși deja, eram vinovat chiar înainte de a ajunge la voi. Și când am intrat, m-ai primit cu o privire plină de ură.

Deoarece el se sculase, Chloé se retrase din instinct. Respira cu greutate.

— Azi, nimic nu s-a schimbat. Ai venit să-mi spui că Jilly a mințit, dar nu cauți să m-asculți… Și de data asta o asculți pe ea, ceea ce vreau eu să spun n-are nici o importanță. Nu mă interesează scuzele tale. Dumnezeu știe de ce ți-ai dat osteneala să vii.

Chloé păru gata să răspundă, dar Ben se aplecă spre ea. Emana din corpul lui rigid o impresie de sălbăticie care ștergea lustrul de civilizație dat de

costumul gri cu tăietura impecabilă. Furia lui într-o încăpere atât de elegantă părea deplasată.

Ce ironie a sorții! Cu trei ani în urmă ea era cea care-l acuza, acum situația se schimbase. Îi venea să intre sub pământ…

— Am știut întotdeauna că eram nevinovat. Scuzele politicoase nu vor șterge niciodată ceea ce s-a întâmplat.

— Iartă-mă! spuse ea ridicându-se.

Dar evenimentele petrecute în aceste ultime ore, combinate cu alcoolul, o slăbiseră, astfel că ea se clătină. Imediat Ben veni în ajutorul ei, luând-o de talie. Chloé îndrăzni în sfârșit să-l privească: părul negru și lucios a cărui amintire o păstrase era amestecat cu fire argintii; ochii albaștri, altădată plini de viață și de căldura când o priveau, se transformaseră în blocuri de gheață. Când privirea ei îi întâlni ochii, o pătrunse un lung tremur și simți că se pierde. Ce se întâmplase cu omul pe care-l iubise atâta, omul liniștit, a cărui energie implacabilă se schimba în tandrețe de îndată ce-i surâdea? Deveniseră străini unul celuilalt.

— Iartă-mă, Ben, repetă ea cu o voce slabă.

— Ai mai spus-o.

Erau încă foarte aproape unul de altul, îi separau abia câțiva centimetri. Dar parcă îi despărțea o lume. Chloé nu-și găsea nici un refugiu: îi înțelegea mânia și îi era frică.

— Credeam c-o cunosc bine pe Jilly. Nici un moment nu mi-am imaginat că inventa totul. Niciodată nu acționase astfel; lui Jilly i-a plăcut întotdeauna să brodeze, să exagereze, dar nu mințise niciodată într-adevăr. De ce aș fi fost de partea ta și nu a propriei mele nepoate?

— De ce, într-adevăr? răspunse el. Doar pentru că pretindeai că mă iubești…

Lui Chloé i se păru că se golește de sânge. Fiecare din cuvintele lui erau ca o lovitură de pumnal. Tremurând, ea își lăsă ochii în jos și genele ei desenară un evantai pe obrajii palizi.

— Dar mi se pare că este un obicei în familia voastră de a spune orice! adăugă Ben, ca pentru a prelungi supliciul.

Ce să răspunzi la aceasta? Nu-i rămânea decât să plece pentru a suferi în continuare. Unde de ură traversau camera… Totuși, ce sperase ea oare? Îl rănise profund pe Ben, dorința lui de răzbunare era naturală. Ben avea dreptate: numai Dumnezeu știa de ce venise…

— Nu-mi dau seama de ce ai venit, spuse el din nou, ca și când îi citea gândurile.

— Trebuia… îți eram datoare…

Acum el o disprețuia. Dar ea se disprețuia și mai mult. Desigur, ea îl crezuse vinovat pentru că ea era geloasă, deoarece îi era teamă că mai devreme sau mai târziu el o va părăsi, că va înceta s-o mai dorească. Dar nici un raționament nu stătea în picioare. Ea nu se îndoise de Jilly, iar Jilly o minți se. Mânia lui Ben nu se îndrepta împotriva tinerei fete, ci împotriva lui Chloé, și violența lui actuală avea aceeași intensitate ca dragostea trecută. Din păcate, nu înțelesese decât acum. Teama că Ben n-o iubea o chinuia mereu și ea fusese cea care pusese capăt dragostei lor…

— Trebuie să plec, spuse ea aruncându-i o privire rapidă.

Cu fața încordată, Ben o fixă îndelung. Gura lui devenise o linie subțire; cu nările dilatate, el respira cu zgomot. Furia îi descompunea în continuare trăsăturile, dar în clipa acestei scurte priviri Chloé crezu că ghicește altceva: Ben își controla cu greu altă

emoție, Exista în ochii lui o flacără a cărui arsură o simțea.

— Ai slăbit, spuse el brusc.

— Într-adevăr? Poate…

Chloé nu dădea atenție banalității schimburilor de cuvinte, ea căuta să afle ce însemna această flacără și lupta contra tremurului care-i cuprinsese ființa și care o speria.

— Mai cânți?

— Da… Te-am văzut azi dimineață, la televizor. Azi dimineață…

I se părea că nu trecuseră doar câteva ore, ci zile și zile întregi. Atâtea lucruri se întâmplaseră! Se temuse ca apariția lui Ben la televizor să nu afecteze fericirea lui Jilly! Un surâs amar i se imprimă pe buze.

— Ce este atât de comic? întrebă Ben cu o astfel de mânie încât tânăra femeie tresări.

— Nimic! Nimic! Regret. Este inutil, o știu, dar ce pot să mai spun?

Ben nu răspunse. Ea se îndreptă atunci spre ușă și ieși, întrebându-se unde-i era haina veche. Servitoarea apăru imediat, îi întinse haina cu acea expresie neutră care spunea mult despre ceea ce gândea.

— Mulțumesc.

În timp ce servitoarea o ajuta să se îmbrace, Ben apăru în prag.

— La revedere, spuse ea înainte de a se grăbi spre ieșire.

Cu trei ani în urmă ea nu-i spusese la revedere. Îl privise doar plecând în tăcere. Acum, ea era cea care pleca și el care tăcea, ca într-un straniu dans cu încetinitorul, unde mișcările răspundeau ca un ecou.

Ușa se trânti în spatele lui Chloé. Ea se sui imediat în mașină și demară, întrebându-se dacă Ben o privea prin fereastră. Oricum ea nu vedea nimic, nici o mișcare a perdelelor. Se sfârșise…

Se sfârșise cu trei ani în urmă, dar pe atunci ea îi spusese adio din fundul inimii, cu siguranță că nu-l va mai revedea. Cum și-ar fi putut ea imagina, în acea zi teribilă când el părăsise casa lui Dorry, că, mult timp după aceea, rolurile se vor inversa?

Dar ce însemna această privire arzătoare? Amintirea ei o cutremura… Era mânie, ce altceva? Emoțiile când sunt violente se aseamănă toate. Privirea lui Ben ardea de mânie și era nebună să-și închipuie că acea flacără pasionată putea să ascundă altceva…

Chloé intră în apartamentul ei care se găsea la doi pași de Tate Gallery, pe o stradă liniștită, unde casele victoriene, prea mari pentru familiile moderne, fuseseră împărțite, fără să-și fi pierdut proporțiile spațioase. Tânăra femeie își decorase ea însăși cele trei camere, care, cu tot farmecul lor evident, nu-i lipseau când trebuia să plece în turneu, câteodată câteva săptămâni. Era un loc de trecere, pe care îl încălzea doar o masă din lemn de trandafir care aparținuse unei stră-străbunici, un birou descoperit la un anticar și propria ei colecție de cărți, de discuri și de casete. Dacă corpul ei venea să-și găsească odihna aici, gândul ei era mereu îndreptat spre alte orizonturi.

Prin fereastră se întrezărea sclipirea gri-bleu a fluviului. Deseori, dimineața, când orașul dormea încă, îi plăcea să se plimbe de-a lungul cheiului. La vederea apei, o cuprindea o anumită nostalgie: ar fi vrut să urmeze cursul râului, să se lase dusă de el până la mare… libertatea…

Imediat ce intră, Chloé pregăti cafea. În momentul când vru să se așeze cu o ceașcă în mână, sună telefonul. Era Gil. Părea supărat.

— Unde ai plecat? o întrebă el.

Timp de o secundă, Chloé nu știu ce să răspundă. Îl părăsise pur și simplu pe prietenul ei.

— Iartă-mă, Gil…

— Ce s-a întâmplat? De obicei mireasa o întinde! Am așteptat cel puțin o oră înainte de a înțelege că nu vei mai veni!

— S-a întâmplat ceva.

— Bineînțeles… De ce nu m-ai prevenit? Era atât de grav?

Acum Gil nu-și ascundea iritarea.

— Da, răspunse ea. Am avut un șoc. Dar regret că te-am părăsit fără nici un cuvânt. Am fost grosolană.

Gil mormăi ceva.

— Bine, te iert. Urmă o pauză.

— Ce șoc? reluă el. Este nostim: și sora ta părea aproape isterică. Am întrebat-o unde erai și s-a uitat la mine ca și cum mă vedea pentru prima oară, apoi a fugit gemând.

— Biata Dorry!

Chloé suspină.

— Nu pot să vorbesc, spuse ea.

N-avusese forța să i se destăinuiască în adevăr lui Ben. Atâtea imagini dureroase se întretăiau în mintea ei… Cum ar putea să le povestească unui străin?

— Aveam dreptate: nimic nu este mai deprimant decât o căsătorie!

Chloé nu se putu împiedica să râdă. Jilly nu va înceta niciodată să o uluiască! Să-și aleagă tocmai ziua căsătoriei pentru a face o destăinuire atât de răsunătoare! Totuși, gândindu-se bine, era ocazia ideală: pleca în voiaj de nuntă pentru trei săptămâni; până la întoarcere, primul șoc ar fi trecut. Desigur, Jilly era o șmecheră: în fața unei situații delicate ea a reușit să se protejeze și să întoarcă un episod dramatic în avantajul ei.

Gil ridică din sprâncene.

— Ce este atât de comic?

— Nimic, într-adevăr. Trebuie să te las. Pe luni, Gil. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, aprobă tânărul bărbat. Repetițiile încep la ora unsprezece.

Chloé cânta în clubul de noapte unde Gil cânta majoritatea timpului. Peste cincisprezece zile, dată la care se termina contractul, ea își va lua câteva săptămâni de vacanță binemeritată, înaintea primăverii. Zilele frumoase aduceau întotdeauna un surplus de lucru. De ani de zile nu-și luase vacanță vara.

— Sunt sigură că Annie și cu tine veți avea un enorm succes! adaugă Chloé.

În seara aceea, Chloé nu lucra. Ea rugase să fie înlocuită pentru a putea asista la supeul de după căsătorie.

— Desigur, spuse Gil vesel. Este formidabilă, într-adevăr!

După ce a închis, Chloé își luă o altă ceașcă de cafea și se instală în fața televizorului. Actualitățile o ajutară să nu se mai gândească la Ben, dar telefonul sună din nou.

De data asta era Dorry. Părea disperată.

— Unde ai fost? strigă ea.

Dar înainte ca Chloé să-i poată răs-punde, Dorry explodă.

— Niciodată n-am crezut că Jilly îmi va face una ca asta!

— Să-ți facă asta! exclamă Chloé. Ironia scăpă surorii ei.

— Nu pot să cred! Cum a putut minți astfel? N-o să dorm la noapte! De ce a ales acest moment să ne spună, când eram cu toții atât de fericiți? Și-a stricat propria ei căsătorie! De când așteptam această zi! De ce mi-a făcut asta!? Clive refuză să-mi vorbească. Ca

și cum ar fi greșeala mea! Cum aș fi putut să ghicesc că Jilly mințea? I-am spus: de ce n-ai ghicit tu? De ce este greșeala mea? El declară că-i este rușine, că era gata să cheme poliția! Ne-am fi făcut de râs, dacă Jilly ar fi declarat toate acestea în fața unui tribunal! Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a ieșit din cadrul familiei…

Dorry își reluă respirația. Chloé crezu c-a terminat, dar ea izbucni din nou.

— Îți dai seama! Am crezut că înnebunesc. Te-am sunat ore întregi, eram neliniștiți în privința ta! Bineînțeles că erai tulburată, dar de ce n-ai spus că pleci?

— M-am dus la Ben Haskell. Dorry nici nu-i menționase numele.

Doar problema ei o interesa. Dar avu decența să pară jenată.

— Oh, Dumnezeule! Ce i-ai spus?

— Ce i-am spus, Dorry? Acum trei ani l-am acuzat c-a agresat o adolescentă și acum descoperim că era o minciună. Nu te gândești că-i eram datori niște scuze?

La celălalt capăt al firului, sora ei emise un bombănit.

— Da, desigur. Clive crede că trebuie să facem ceva, să-i scriem sau… în sfârșit, este un lucru atât de delicat. Cum va reacționa el? Asta i-am spus lui Clive: „Dacă ne recunoaștem vina, riscăm să ne dea pe mâna justiției…”

— Dorry! i-o tăie cu asprime Chloé. Pentru numele lui Dumnezeu. Dar la ce bun s-o faci să raționeze? Ea reacționa cu egoismul ei obișnuit. Ea se neliniștea din cauza consecințelor mărturisirii fiicei ei, dar ce o interesa înainte de toate, era să-și protejeze familia.

— El este mai bogat decât noi. Ar putea angaja un avocat. Adu-ți aminte cât era de furios! Desigur, Jilly a

minţit, dar nu-şi dădea seama. Dacă ai fi văzut-o, drăguţa de ea, era cu totul tulburată…

Chloé suspină.

— Ben n-o să ne intenteze nici un proces.

După o pauză reluă, nu fără ironie.

— Jilly a ajuns la timp la aeroport?

În realitate nimic n-ar fi împiedicat-o să-şi ia avionul. Dacă trebuiau plătite oalele sparte, ea lăsa altora această grijă.

— Oh, da! răspunse Dorry, căreia îi scăpase ironia. Clive i-a condus pe amândoi.

— Ei bine, este acum rândul lui Tony să se descurce cu ea. Chloé nu-l invidia pe tânărul bărbat! Jilly fusese stricată de părinţii ei, mai ales de Dorry.

— Sunt obosită, spuse ea, în speranţa de a pune capăt acestei conversaţii. Aş vrea să mă culc devreme.

— Nu este aşa de târziu! protestă slab sora ei. Ea avea nevoie de un zid pentru ca să se lamenteze, dar Chloé refuza acest rol. Propriile ei probleme îi ajungeau.

— Iartă-mă, sunt moartă! spuse ea şi închise. Dar nu se culcă imediat. Ascultă puţină muzică, un blues plângăreţ cu accente melancolice, cu clarinete gemând ca pisicile, noaptea pe acoperişuri. Bucata îi plăcea, ea o puse din nou şi din nou; era mai uşor decât să plângi. Chloé nu plângea. Slăbiciunea îi repugna şi simţi că o cuprinde panica dându-şi seama că-şi pierdea controlul, că emoţiile scăpau controlului…

Duminică se sculă foarte târziu, cu o durere de cap groaznică. Bău un suc de portocale şi mâncă două felii de pâine prăjită, apoi se plimbă puţin pentru a-şi reveni.

În cursul după-amiezii se duse la ţară, luă ceaiul într-un han şi reveni pe înserat.

Seara, după ce se uită la televizor timp de o oră, se culcă devreme.

Se sculă a doua zi de dimineață refăcută după cele nouă ore de somn reparator.

Chloé își urma scrupulos programul, bine stabilit: o jumătate de oră de gimnastică pentru a-și păstra un trup subțire, urmat de exerciții vocale. Un corp sănătos dă o voce sănătoasă și plămânii ei scoteau sunetele mai pline după câteva minute de mlădiere fizică și de exerciții respiratorii.

La ora unsprezece era la clubul de noapte unde Gil o aștepta pentru repetiții. Acesta o întrebă din nou despre misterioasele evenimente care îl privaseră de prezența ei în seara căsătoriei, Har ea reuși să îndepărteze întrebările. După două ore de lucru, Gil o invită să mănânce într-un restaurant apropiat, specializat în bucătărie vegetariană. Chloé optă pentru o salată de fructe cu nuci, dar nu reuși s-o termine. Gil îi aruncă o privire plină de grijă terminând budinca lui de vinete â la Provensale.

— Nu prea ești în formă. Spune-mi, Chloé, ce se întâmplă?

— Nu mi-e foame. Ești satisfăcut?

— Nu, mormăi el. Ceva nu merge. În cazul când n-ai remarcat, ochii tăi sunt îngrozitor de încercănați.

— Vocea mea este perfectă. Asta contează.

— Este necesar de mai mult pentru a atrage atenția spectatorilor.

Gil avea dreptate. Pasiunea interioară a cântăreței îi făcea faima.

— Voi avea mai mult, declară ea, ca pentru a se convinge ea însăși. Vei vedea, în seara asta.

Câteodată, când emoțiile îi erau puternice, ea comunica acest lucru muzicii ei. Durerea ei se materializa atunci în voce și se vaporiza în aer. Cântecul devenea confidență, exprimând ceea ce nu

exista în cuvinte. Ea spera că va fi astfel în seara asta, dar cum să i-o spună lui Gil fără a suscita întrebări la care ea nu dorea să răspundă?

După dejun se duse să se odihnească câteva ore. Din nou rutina: munca ei o reținea târziu seara și ea învățase să-și încarce bateriile în cursul zilei, să-și reconstituie energia pe măsură ce-o cheltuia.

În acea seară clubul era arhiplin. Prezentatorul încălzise publicul și, în timp ce se retrăgea, cu brațul întins spre ea, Chloé pătrunse pe scenă. Ghicea, după urletele din sală, că acesta se strâmba în spatele ei.

— Este superbă! dar atenție, în seara asta ea iese cu mine! N-aveți deci nici o șansă; totuși aplaudați-o tare, doamnelor și domnilor: Chloé Tyrell!

Prezentatorul dispăru între culise și Chloé îi aruncă un surâs, la care el răspunse cu o ocheadă malițioasă. Același ritual se petrecea aproape în fiecare seară, producând efectul scontat. Acest om ținea publicul în căușul mâinii. Îndată ce Chloé începu să cânte, strigătele și râsetele încetară, luminile se stinseră; un singur spot albastru o lumină imediat, siluetă singuratică la marginea scenei.

Tânăra femeie înghiți în sec. Era stupid. Cânta de mulți ani… Totuși, același spasm de teamă o cuprindea de câte ori începea… Trecea repede, dar primele secunde păreau interminabile.

Rochia strălucea în mii de paiete, asemeni solzilor unui pește. Lipită de corp, ea îi desena conturul cu precizie, degajându-i brațele și umerii, urmând curba sânilor și subțiind talia, înainte de a-i cădea în pliuri luminoase peste picioare.

— Semeni cu o sirenă, îi spusese Gil prima oară.

Pe scenă Chloé nu mai era aceeași femeie: își vaporiza un praf de aur pe păr, în lojă, înainte chiar de a intra în scenă; pleoapele ei erau umbrite cu verde, gura îi înflorea ca o floare roșie, strălucitoare,

senzuală, pielea avea o strălucire translucidă și sidefie. Vocea care se ridica în aerul plin de fum surprindea mereu; Chloé poseda un registru extraordinar de bogat și producea un sunet catifelat și plin, a cărui siguranță era produsul unei munci zilnice.

În mijlocul numărului său, cântăreața observă un bărbat așezat la o masă în dreapta sa. Fața lui se găsea în afara cercului de lumină roz disipată de abajurul cu franjuri. Chloé se încordă. I se păru la început că este victima unei halucinații, dar el se mișcă în fotoliul lui și, de data aceasta, nu mai avu nici un dubiu. El era sigur, cu o cupă de șampanie în mână. Costumul lui sobru și aerul demn făcea prezența lui absolut insolită. Ce făcea oare tatăl lui Ben Haskell în acest bar de noapte?

CAPITOLUL 3

La sfârșitul cântecului, Gil o urmă în culise.

— Ce ți s-a întâmplat? Niciodată n-ai cântat atât de rău!

Publicul aplauda încă cu mare zgomot. Chloé îi aruncă o privire pe deasupra umărului.

— Se pare că publicul nu este de părerea ta.

— Publicul nu cunoaște nimic, îi răspunse partenerul ei. Cânți bine și produci un sunet frumos, este tot ce contează pentru ei. Și apoi, ești sexy în această rochie! Ai crede că ești o zână! Bineînțeles că ei te iubesc. Dar asta nu înseamnă c-ai dat maximum din tine!

Strâmbându-se, Chloé intră în cabină.

— De acord! Am cântat prost! Regret, gândurile îmi zboară aiurea.

— De ce anume? se enervă pianistul, în picioare pe prag.

Cum ea încerca să-și desfacă fermoarul rochiei, el se apropie:

— Lasă-mă să te ajut.

Chloé se eclipsă în spatele paravanului pentru a-și scoate rochia și ieși îmbrăcată cu un capot de bumbac.

— Este ceva personal, răspunse ea în sfârșit cu un surâs.

— Ascultă, Chloé: ești o profesionistă. Dacă este ceva personal, nu amesteca acest lucru cu munca ta. Pe scenă trebuie să uiți de tot, în afară de motivul pentru care ești acolo, o știi prea bine.

— Iartă-mă, spuse ea laconic. Și nu mai face mutre!

El schiță un surâs și ieși închizând ușa. Chloé se așeză în fața toaletei. Peste o oră va reîncepe. Erau două show-uri pe seară, cu o clientelă diferită de fiecare dată. De teamă să nu și-l strice, nu-și păstra costumul de scenă. Rochia asta nu era destinată să fie purtată; fiind strâmtă, nu-i dădea posibilitatea să avanseze decât cu pași mărunți, ca o gheișă. Chloé dădea astfel iluzia că alunecă… în sfârșit, așa spera! Dar trebuia să se miște cu grijă pentru a nu rupe materialul.

Își pudră din nou fața care devenise lucioasă din cauza căldurii și a nervozității. Mâna îi tremura, o tensiune intolerabilă o cuprinse, totuși ea nu știa ce aștepta în mod exact: tatăl lui Ben nu era omul care să vină singur într-un club de noapte! Ce vroia? S-o vadă, bineînțeles, dar de ce? Când ea ieșea cu Ben nu-l întâlnise niciodată… Fiul lui îl însărcinase cu o misiune?

Se bătu la ușă. Ea nici nu tresări și privi în oglindă.

— Da?

Ușa se deschise încet. Privirea i se încrucișă cu cea a bărbatului.

— Pot intra? Miss Tyrell?

— Ați intrat deja, remarcă tânăra femeie.

Într-adevăr el închisese ușa, fără să fi așteptat răspunsul ei.

Chloé nu știa să ghicească vârsta oamenilor. Dar domnul Haskell probabil că avea șaptezeci de ani, cel puțin. Se deplasa cu greutate, cu spatele cocârjat. Fața lui părea marcată de altceva decât de ani; boala, poate…

Chloé se ridică.

— Sunteți domnul Haskell, nu-i așa? spuse ea cu mâna întinsă.

— Joseph Haskell, preciză el.

Avea degetele uscate și reci, cu articulațiile umflate. Mâini de artritic, cu pielea ridată și cu vinele proeminente.

— M-ați recunoscut? surâse el.

— Am văzut fotografii de-ale dumneavoastră.

— Ah, da!

Fața lui se lumină.

— Ben are mai multe în salonul lui.

— Luați loc, îl invită Chloé.

Cât părea de fragil bătrânul domn! Domnul Haskell se îndreptă încet, cu precauție spre fotoliu, apoi se instală, vizibil ușurat.

Chloé își reluă locul în fața toaletei strângându-și cutele capotului.

— Mi-au plăcut cântecele dumitale, spuse el. Ador jazz-ul. Fiul meu nu v-a spus?

Chloé deschise ochii mari.

— Nu.

— Ei bine, e totuși adevărat. Prima dată când am auzit adevăratul jazz, era acum patruzeci de ani, cu ocazia primului meu voiaj în Statele Unite. Am condus un hotel la Los Angeles timp de doi ani. În primul an era acolo un grup de muzicieni de jazz. Ei m-au invitat la New Orleans timp de o săptămână. Acolo, calitatea orchestrelor m-a uimit literalmente.

Surâsul pe care i-l adresă șterse toată seriozitatea din figura lui, pentru a lăsa loc unei plăceri evidente, în fața surprizei ei.

— Nimic din ce am ascultat de atunci n-a atins acel nivel. Dar eu colecționez încă discurile de jazz; posed sute, ar trebui să ascultați într-o zi câteva…

Chloé era prea uimită pentru a răspunde, Ben nu-i vorbise niciodată de pasiunea tatălui lui. Este adevărat că Ben nu vorbea niciodată despre familia lui; multe aspecte din viața lui rămăseseră secrete.

— Voi împlini șaptezeci de ani săptămâna următoare, declară brusc domnul Haskell.

— Felicitări.

— Dau o serată. Vor fi o sută de invitați.

— Va fi minunat!

Chloé nu înțelegea totuși, de ce se afla în cabina ei, de ce îi vorbea de aniversarea lui? Ea se aștepta să-i spună de Ben, dar el abia îi menționase numele.

— Va fi și mai minunat dacă veți accepta să cântați pentru noi, spuse el.

— Să cânt la aniversarea dumneavoastră?

Trebuia să câștige timp, să încerce să se gândească, să ghicească ce se afla în spatele unei astfel de invitații. Ea îl privi intens, scrutându-i fața.

— Ben este cel care v-a sugerat?

— Nu, Ben nu știe nimic despre demersul meu.

Chloé se înroși.

— Oh, sunt foarte flatată, natural, dar…

— Miss Tyrell, sunt un om în vârstă, îmi rămâne foarte puțin timp de trăit.

Umerii lui se încovoiaseră mai mult și o undă de melancolie îi apăru pe față și în voce, încât Chloé fu tulburată.

— Nu puteți să-mi refuzați câteva ultime ore de plăcere! spuse el cu ochii imploratori și plini de reproș în același timp.

Chloé se uită la el gânditoare: desigur juca o comedie și lucirea care-i traversă ochii nu-i scăpă.

— Numesc asta șantaj sentimental, spuse Chloé. Dar nu se putu împiedica să nu surâdă.

— Nu costă nimic să încercați! răspunse el, câtuși de puțin descumpănit. Vedeți, Miss Tyrell, vă doresc la aniversarea mea. Veți veni?

Ce știa el într-adevăr?

— De ce? întrebă ea, ezitând.

Bătrânul își puse mâinile pe genunchi și-și concentra privirea pe vârfurile ceruite ale pantofilor lui.

— Ben este foarte important pentru mine. El se destăinuie rar, dar eu am învățat să ghicesc ce se petrece în mintea lui. Acum câțiva ani el mi-a vorbit de dumneavoastră; a spus că dorea să vă prezinte. Am crezut că voi avea în sfârșit ocazia să-mi cunosc viitoarea nora.

Chloé simți că devine foarte palidă și-și coborî ochii pentru a-și ascunde emoția.

— Și brusc, el a încetat să vă pronunțe numele. Natural că nu l-am întrebat nimic. Caracterul lui s-a întunecat, a devenit agresiv, a început să lucreze ca un blestemat. Fără viață particulară, fără timp! Ben a fost întotdeauna un om disciplinat, dar de acum doi ani el a depășit stadiul disciplinei, munca a devenit pentru el o veritabilă obsesie, reluă cu blândețe domnul Haskell. Ben îmi vorbea. Deodată s-a întrerupt și a devenit palid. Am crezut că este bolnav, am spus ceva, dar el n-a auzit, părea să fie sub șoc. Urmându-i direcția privirii lui, v-am văzut în acea mașină. Atunci ați demarat brutal. Ben m-a părăsit imediat, ca și cum nu existam.

Chloé se ridică și-și vârî mâinile în buzunare. Cu spatele întors spre vizitatorul ei, își înclină capul.

— Nu înțeleg de ce-mi spuneți toate astea. N-am nimic de-a face cu fiul dumneavoastră.

— Ben nu este fericit, insistă domnul Haskell.

Chloé își mușcă buzele.

— Regret, eu nu pot să fac nimic pentru el.

— Ba da, să cântați pentru mine. Tânăra femeie râse slab.

— Cred că procedați greșit, domnule. Credeți că Ben dorește să mă vadă. Nu este adevărat: mă detestă. Dacă vin să cânt pentru dumneavoastră, el

nu-mi va adresa nici un cuvânt, sau va pleca imediat. Acum trei ani l-am rănit profund. El nu m-a iertat. Mi-a spus că nu mă va ierta niciodată.

— Eu nu numesc asta indiferență! observă bătrânul, ci mai ales mândrie. Ben are mai multă decât trebuie. Dar dumneata nu ești tot atât de stupidă, Miss Tyrell?

Ea suspină.

— Nu, domnule, dar ce să fac? Nu pot să mă lansez pe urmele unui bărbat care fuge de mine!

— De ce? Oare femeile nu sunt eliberate? Dacă am dreptate, dacă Ben te mai iubește, ar fi prea idiot să lași ca mândria să strice totul!

Deoarece Chloé îl privea cu mirare, el îi surâse cu ochii lui albaștri și malițioși.

— Femeile au toate drepturile. Dacă vrei un bărbat, te duci să-l cauți!

Ea nu se putu împiedica să râdă, dar dădu din cap.

— Nu este chiar atât de simplu! Deodată regizorul bătu la ușă.

— Cinci minute. Miss Tyrell!

— O.K. Peter! răspunse ea imediat. Iertați-mă, domnule, dar trebuie să plecați. Trebuie să mă îmbrac pentru al doilea show.

— Natural, spuse el îndreptându-se spre ușă.

Cu mâna pe clanță, se întoarse încă o dată.

— Vă rog să veniți să cântați pentru aniversarea mea.

După aceste cuvinte, scoase din haină o carte de vizită și i-o întinse.

— Iată adresa mea. Aniversarea va avea loc duminica viitoare. Puteți veni la ora la care doriți și să aduceți și pianistul. Sau doriți mai bine să vă găsesc eu unul?

Ea luă cartea de vizită și o întoarse între degete.

— Nu, dacă vin, Gil o să mă acompanieze.

Ridicând capul ea îi adresă un mic surâs trist.

— Am fost încântată să vă cunosc, domnule.

— Ne vom revedea, spuse el, deschizând ușa. Nu fi tot atât de încăpățânată și inflexibilă ca fiul meu, Chloé. Pot să-ți spun Chloé. Este un nume frumos și el aparține unei persoane foarte drăguțe.

Ușa se închise. Chloé privi fix cartea de vizită, cu mintea hărțuită de emoții contradictorii.

În zilele care urmară, Chloé nu încercă să argumenteze cu ea însăși, sfâșiată între dorința de a-l revedea pe Ben și siguranța unei umiliri teribile dacă ceda. Ben o iubise, dar acum o disprețuia și o ura. Privirea lui neînduplecată nu-i lăsase nici o îndoială. Trebuia să fii masochistă pentru ca să-i dai o nouă ocazie să te contemple cu acel dispreț înghețat.

Totuși, nu putea uita cuvintele tatălui lui. Se înșela el oare crezând că Ben o mai iubea? „Eu nu numesc asta indiferență”, spusese el. Dar se numea asta dragoste? Chloé nu văzuse nici o urmă în privirea tânărului bărbat, doar… acea flacără ciudată care ar fi putut fi ultimul jar care îi însufleția altădată inima?

În vinerea următoare vizitei domnului Haskell, Chloé își fixa imaginea în oglinda toaletei. „Ce trebuie să faci când un foc este gata să se stingă? Ațâți jarul!” își spuse ea strâmbându-se.

— Te distrezi bine?

Chloé tresări și-l văzu pe Gil apărând în oglindă.

— Cum?

— Te strâmbi, spuse el, proptindu-se de ușă. Ce cauți? Să te sperii înainte de a intra în scenă? Nu ești în apele tale! Trebuie să-ți revii!

— Pardon, Gil! Sunt obosită. Contractul expiră în curând și eu am nevoie de vacanță.

— Asta nu justifică faptul că tu cânți atât de prost. Nu mai ești tu însăți, Chloé. Ți-ai pierdut elanul?

Cu gura căscată, Chloé îl privi fix în oglindă.

— Ce mai este iar? întrebă el amuzat. Vrei să prinzi muște? Ce-am spus atât de extraordinar?

Ce ironie a sorții! într-un context diferit, Gil întrebuința propria ei metaforă. Decizia ei fu luată.

— Ce faci duminică?

— Nu știu. De ce? Mă inviți oare să ieșim?

— Mi s-a cerut să cânt la o recepție. Vrei să mă acompaniezi?

— Oh, mereu muncă! spuse el pe un ton dezgustat.

Ea izbucni în râs.

— Mi-e teamă!

— Ce fel de recepție?

— N-am nici o idee. Cunoști rețeaua de hoteluri „Luxor”? Ei au noua clădire la sud de Hyde Park, cu cele două turnuri de argint. Gil dădu din cap.

— Acolo o să aibă loc recepția?

— Nu, dar este dată de fondatorul acestei rețele, Joseph Haskell. Își sărbătorește cei șaptezeci de ani, săptămâna asta. Adoră jazzul. Nu știu dacă a invitat alți muzicanți, dar ar vrea să cânt pentru el.

Gil scoase un fluierat ironic.

— Cât?

Complet aiurită, Chloé căscă ochii.

— N-a vorbit de bani? strigă Gil neîncrezător. Chloé, ce ți s-a întâmplat? S-ar spune că trăiești pe altă planetă. Ești îndrăgostită, sau ce?

Chloé simți că devine stacojie.

— Era o invitație personală, replică ea iritată. La recepție vreau să spun. Nu m-am gândit nici o secundă să cer bani. Domnul Haskell a venit să mă vadă personal.

— Bine, nu te enerva. Sunt liber. Atunci să mergem și să-i observăm pe cei bogați! Unde are loc această festivitate?

Chloé îi spuse. Gil păru interesat.

— Nu cunosc prea bine acest cartier al Londrei, este destul de departe. Să mergem împreună. De ce să luăm două mașini? Voi veni să te iau de acasă. La ce oră?

— Ora șapte jumătate? sugeră ea, cu dezagreabila impresie că-și tăiase orice retragere.

— În regulă! Acum pune mai multă căldură în numărul tău. Nu este drept pentru public să-i oferi un spectacol fără vlagă. S-o terminăm frumos. De acord?

Ea îi adresă un surâs.

— Voi da tot ce am. Gil se destinse.

— Este mult, frumoasa mea!

Când plecă, Chloé se examină cu severitate: tenul ei palid trăda oboseala, ochii ei erau roșii din cauza lipsei de somn, era nervoasă, iritabilă. În acest moment nu vedea ce putea să-i ofere publicului ei. Era goală, complet seacă. Dar va găsi energia pe care i-o cerea Gil. Într-un fel sau altul ea va reuși să-și caute în fundul sufletului ei resursele necesare, chiar dacă asta ar însemna o nouă noapte fără somn și o mai mare oboseală a doua zi.

În fond îi era recunoscătoare lui Gil c-o scuturase astfel, că-i amintise scopul pe care doreau să-l atingă amândoi. Se disprețuia că lăsase problemele personale să-i invadeze munca, dar viața ei particulară o costa prea multe eforturi; îi rămâneau atât de puține forțe la sfârșitul zilei…

Se încruntă: iată că se lamenta ca un copil că viața era grea. Dar Gil avea dreptate; nu era scuzabilă. Spectatorii plăteau pentru a o auzi cântând, ei aveau dreptul la un spectacol bun. Era legea dură a show-urilor, clișeul de mii de ori repetat: spectacolul trebuia să continue cu orice preț. Chiar dacă ești obosit sau bolnav, spectacolul trebuie să continue. Avea nevoie ca Gil să i-o repete?

Chloé nu-și văzuse sora de la căsătorie, dar o cunoștea bine pe Dorry; era bosumflată și nu-i va trece înainte de întoarcerea lui Jilly. Și mama lor era supărată. Aștepta ca nepoata ei să se reîntoarcă pentru a-i spune ce gândea despre purtarea ei. Hetty era furioasă că fusese înșelată și, ca o pisică, aștepta momentul să zgârie. De mai multe ori venise s-o vadă pe Chloé și o singură privire îi fusese suficientă acesteia pentru a-și da seama că mama ei fierbea.

Timp de o jumătate de oră i-a fost imposibil să plaseze un cuvânt. Hetty nu încetase să se plângă și să bombănească, declarând că Jill n-ar fi pierdut nimic dacă ar fi așteptat, că tatăl său era scos din fire, iar mama ei era atât de furioasă că era capabilă de orice. Hetty o să-i spună două cuvinte acestei tinere doamne, o palmă bună, iată ce îi lipsea!... Dar, natural. Dorry era prea slabă. Ah! dacă ar fi avut și alți copii! Dorry n-avea mai mult creier decât o vrăbiuță! Ea își sacrificase viața pentru fiica ei și care era recompensa? Familia era o junglă!

— Dacă aș putea s-o mai iau de la capăt, nu m-aș mai mărita și n-aș mai avea copii!

— Mulțumesc, mamă, râse Chloé. Hetty îi aruncă o privire arzătoare.

— Știi bine ce vreau să spun! necazuri și numai necazuri, iată ce-ți aduc copiii, de la primul lor scâncet! Dorry ar trebui să mulțumească cerului că n-a avut decât unul. Și crezi că asta îi va servi drept lecție? O să vezi, o să facă aceeași greșeală cu copiii lui Jilly! Dorry este cea care-i va crește, pun pariu! Jilly o să-i încredințeze toată ziua, și Dorry va fi încântată, proasta!

— Dacă ele sunt amândouă fericite... începu Chloé.

Mama ei o întrerupse iritată.

— Jilly este egoistă. Este greșeala lui Dorry! Bietul Ben! Cât a suferit probabil! Să fii nevinovat și să nu

poți s-o dovedești! Dacă l-aș întâlni nu aș putea să-l privesc în față!

Hetty scrută figura lui Chloé.

— Ce-a spus când i-ai vorbit?

— Puține lucruri. N-a iertat. Cum poți să-i reproșezi?

Chloé n-avea chef să vorbească despre Ben, mai ales cu un membru al familiei sale. Imaginând c-ar putea într-o zi să ierte, va reuși el să uite răul pe care i-l făcuse familia ei? Ar accepta oare s-o revadă pe Jilly și pe părinții ei? În viața lui Chloé familia deținea un rol important, ea refuza să se gândească la alegerea care i se impunea, dacă el ar ierta-o. Ar fi intolerabil. Dar mai intolerabilă ar fi ideea să-i lase să scape șansa de a-l recuceri. Totuși, în această stare de lucruri, această eventualitate părea atât de îndepărtată încât Chloé putea să evite să se gândească la consecințe. Va avea destul timp să se gândească după.

— Ar trebui să-i scriu, declară Hetty. Chloé tresări.

— Oh!

— Ar trebui s-o fac? lui Dorry îi e teamă că vor fi dați în judecată pentru calomnie. Dar trebuie ca cineva să se decidă… îi suntem datori scuze acestui om!

Chloé nu știa ce să răspundă. De altfel, mama ei nu-i cerea părerea, ea gândea cu glas tare. Timp de un minut spuse ce trebuia să-i scrie, apoi dădu din cap cu un aer satisfăcut.

— Da. Este cel mai elementar lucru. Asta ar trebui s-o facă Clive, natural, dar Dorry nu-l va lăsa s-o facă. „Clive este atât de stânjenit, este atât de timid!” Pentru mine este o altă formă de egoism!

Hetty știa să-i înțeleagă pe ceilalți. Cu toată vârsta ei, deborda de energie și nu rezista tentației să organizeze viața oamenilor în locul lor. Din momentul

când sosise la Chloé, nu încetase să alerge de la stânga la dreapta, să aranjeze un tablou, să deplaseze un vas, cu un ochi fixat spre fata ei, în timp ce cu celălalt detalia camera pe care o rearanja deja, în gând, în felul ei.

— Da, îi voi scrie, spuse ea cu un ton decis, luându-și rămas bun.

Chloé știa că este inutil să încerce să-i schimbe părerea. N-ar fi ascultat. Se gândea ce va face Ben cu scrisoarea: îi va răspunde? O va ignora? Ar fi normal, dar Chloé i-ar fi reproșat dacă ar fi rănit-o pe Hetty. Toate acestea erau într-adevăr foarte complicate…

Sâmbătă dimineața, Chloé sună la numărul de telefon însemnat pe cartea de vizită a domnului Haskell, dar acesta ieșise. Lăsă deci un mesaj. Va accepta să cânte la recepție și va sosi între orele opt și nouă.

În după-amiaza aceea, în timp ce era ocupată să facă puțină gospodărie, sosi Hetty. Era pe cale să explodeze. Chloé o privi așezându-se, apoi ridicându-se ca să umfle o pernă. Când fu în picioare își deschise geanta și scoase o scrisoare.

— Citește! comandă ea.

Deoarece fata ei întârzia s-o ia, Hetty îi dezvălui conținutul pe un ton furios.

— Îmi mulțumește, dar n-are nimic să-mi spună în plus. Ei bine, nu știu de ce și-a dat silința să răspundă! De acord, Jilly l-a jignit, dar ar fi putut cel puțin să accepte scuzele mele. Ce grosolănie! Citește tu însăți și vei vedea!

Se așeză. Chloé aruncă o privire la scrisoare. Nu erau decât două rânduri și mânia lui Ben respira în fiecare cuvânt. Tânăra femeie îndoi scrisoarea și i-o dădu lui Hetty care o mototoli înainte de a o arunca în șemineu. Chloé o scoase fără să spună nimic și o aruncă în coșul de hârtii de sub birou. Șemineul era o

mobilă decorativă, pe care o găsise la un anticar și care-i luase mult timp până să-l restaureze. Îl adora și-i plăcea să observe jocul de lumini pe lemnul cu fibra delicată…

— Ce spui? o întrebă mama ei, scoțând-o din visare.

Chloé dădu din umeri.

— Sperai într-adevăr ca el să uite atât de repede?

Cuprinsul scrisorii nu o surprindea. Se așteptase, mai mult sau mai puțin, la un răspuns ca acesta.

— Totuși i-am scris drăguț! strigă Hetty înfuriată.

— Regret, mamă.

— Ce bădăran! Aș bea cu plăcere un ceai. Nu ai câțiva biscuiți?

Deja era în bucătărie. Chloé o auzi umplând ceainicul.

Ceaiul era gata când se auzi soneria de la ușă. Chloé își consultă ceasul încruntându-se. Cine ar putea fi? Dorry? Sfârșise să mai fie bosumflată?

— Aduc ceaiul, spuse Hetty.

Hetty trecu prin fața lui Chloé cu brațele încărcate cu tava, în timp ce fata se duse să deschidă. În trecere Hetty se uită peste umăr, curioasă să vadă cine era vizitatorul.

Era domnul Haskell. Stupefiată, Chloé uită să-l invite să intre.

— Sper să nu vă deranjez, spuse el surâzând. Am primit mesajul și, cum treceam pe aici, am venit să vă întreb dacă pianistul dorește să repete înaintea recepției.

— Aduc o altă ceașcă, declară Hetty, cu atâta naturalețe, ca și cum îl cunoștea pe bătrân de mulți ani.

Punând jos tava, reapăruse în spatele lui Chloé, care se dădu la o parte tresărind. Hetty profită pentru a întinde mâna.

— Sunt mama lui Chloé, Hetty, spuse ea cu un surâs deliberat seducător.

Chloé tresări. Mama ei credea oare că mai are optsprezece ani?

— Încântat. Eu sunt Joseph Haskell, răspunse tatăl lui Ben.

Hetty făcu ochii mari. Chloé văzu lupta interioară care se dădea în ea; fie că va pleca, fie că curiozitatea va fi mai puternică și-l va invita pe domnul Haskell să intre. Curiozitatea învinse.

— Tocmai am pregătit ceaiul. Chloé, du-te să mai aduci o ceașcă.

Când se întoarse, Chloé îi găsi pe amândoi stând pe divan. Hetty îl și servise pe oaspete, care ronțăia un biscuit, în timp ce mama ei i se plângea de timp și de circulație.

— Așadar, ești tatăl lui Ben, spuse ea în timp ce Chloé se servea la rândul ei. Da, semănați. Organizați o recepție?

— Pentru aniversarea mea. Voi împlini șaptezeci de ani mâine.

— Șaptezeci de ani! Dumnezeule! dar nu-i arătați! Vă credeam mult mai tânăr ca mine! Nu este minunat să-ți păstrezi sănătatea? Și invitați toți prietenii, toată familia? Natural, este o ocazie pe care nu trebuie s-o pierzi. Șaptezeci de ani! Ce surpriză! ce vârstă are soția dumneavoastră? Nu mi-aduc aminte să-l fi auzit pe Ben vorbind despre ea.

— Soția mea a murit, cu mulți ani în urmă, răspunse domnul Haskell.

Hetty avu o privire plină de compasiune.

— Mai luați un biscuit, îi oferi ea.

Chloé îi aruncă mamei ei o privire semnificativă, care nu avu însă nici un efect asupra ei.

— Ben nu este fiu unic. Mai are două surori, dacă nu mă înșel?

— Da, am trei copii, spuse domnul Haskell, servindu-se în mod mașinal.

— Eu am avut cinci!

El nu-și ascunse surpriza.

— Da! Cea mai în vârstă are patruzeci de ani.

Strigătele de surpriză deveniră mai zgomotoase.

— Dorry are chiar mai mult de patruzeci de ani. Ea este cea mai mare.

— Cine vă vede n-ar putea ghici că aveți o fată de vârsta aceasta, spuse domnul Haskell cu o privire plină de admirație.

— Ai vârsta pe care ți-o dai! declară Hetty.

Judecând după purtarea lor, nici unul nici celălalt nu-și acordau mai mult de douăzeci de ani! Chloé se simți cu totul exclusă din conversație. Pentru a le aduce aminte de prezența ei, ea își drese glasul.

— Draga mea? strigă mama ei pe un ton plin de solicitudine. Sper că n-ai răcit? De ce nu te duci să faci gargară cu acel medicament minunat contra durerilor de gât? N-o să riști să-ți pierzi vocea!

Ea se întoarse spre domnul Haskell.

— Trebuie să fie foarte prudentă!

— Mamă, nu mă doare gâtul, spuse Chloé insistând asupra primului cuvânt.

— Nu are importanță. Mai bine să previi decât să vindeci. Du-te repede să faci gargară, draga mea, fii drăguță. Adolescenta care flirta se transformase brusc într-o mamă autoritară. Deoarece o fixa pe Chloé cu o privire aspră, aceasta se ridică și părăsi camera.

Oare Hetty își pierduse mințile? Dacă domnul Haskell nu găsea nimic să spună asupra purtării ei, ea, Chloé, o judeca drept inadmisibilă. Când se va decide oare mama ei să-și accepte vârsta? Chloé n-ar fi văzut cu ochi răi ca ea să se mărite cu unul din domnii care o înconjurau. Dar mama ei se distra prea mult! Căsătoria este o afacere serioasă, spunea ea și

nu era gata să se angajeze. Și apoi, un bărbat ar deranja-o la jocul de bridge!

Chloé închise ușa de la camera de baie și-și examină gâtul. Era perfect normală, totuși făcu gargară pentru a o satisface pe Hetty. La întoarcerea ei, îl găsi pe domnul Haskell gata de plecare.

— Ah, iată-te! Mă întrebam unde ești? spuse Hetty. Trebuie să plec. Domnul Haskell mă conduce. Nu-i așa că este amabil?

Neputincioasă, Chloé îi urmă până la ușă, unde vizitatorul ei îi adresă un ultim surâs.

— Deci, dacă pianistul dumitale dorește să vină mai devreme, este binevenit. Sper s-o conving pe mama dumitale să vină de asemenea.

Hetty ridică mâna cu un gest imperios.

— Chloé o să mă conducă. Pe mâine, dragă. Treci să mă iei. Sună-mă înainte de a pleca.

Cu gura căscată, Chloé îi privi plecând. Vocea melodioasă a mamei ei îi parveni încă un moment. Domnul Haskell râdea… Dumnezeule! se gândi ea. Ar fi trebuit să-și dea seama că Hetty va reuși să complice o situație deja explozivă. Dumnezeu știe ce-o să spună mâine seară Ben! Era tot atât de imprevizibilă ca și Dorry!

Și dacă va reuși s-o convingă pe mama ei să nu se ducă mâine la recepție? se gândi ea, intrând din nou în salon. Era puțin probabil! Chloé se lăsă să cadă într-un fotoliu. Ben va fi furios! Nu numai că fata îndrăznea să vină, dar în plus mama va fi obiectul atenției tatăl lui toată seara! Căci dacă Ben nu avea decât ostilitate pentru familia Tyrell, domnul Haskell, din contră, părea fascinat.

Hai, suspină tânăra femeie, agitându-se în fotoliul ei, el are șaptezeci de ani, nici ea nu este prea departe… Era ridicol să se neliniștească în privința lor, ca și când ar fi fost doi adolescenți. În fine,

domnul Haskell nu era un adolescent, în ceea ce o privea pe Hetty… Chloé nu putea afirma nimic sigur…

Neliniștea ei crescu a doua zi seara când Gil își opri mașina în fața casei doamnei Tyrell. Aceasta apăru într-o rochie roz pal foarte elegantă care o întinerea enorm. Rochia era foarte inteligent aleasă: gulerul înalt cu volane plisate îi ascundea gâtul ridat; mânecile lungi și strânse se terminau exact deasupra încheieturii, descoperind mâini mici, delicate, și tăietura pe lângă corp îi sublinia silueta subțire. Rochia era de altfel însoțită de un bolero de dantelă și Hetty își pusese în urechi mici perle roz care îi scoteau în evidență culoarea argintie a părului.

— Doamnă Tyrell! exclamă Gil, plin de admirație. Sunteți încântătoare!

Hetty se urcă în mașină și începu să dea drumul unui val de cuvinte.

— Ce-o să cânți, Chloé? Cred că nu una din bucățile alea stridente, sper. Măcar o dată nu poți alege și tu o bucată mai muzicală? Ceea ce cânți tu în clubul de noapte nu se potrivește cu o aniversare! Ce rochie frumoasă! Verdele îți vine bine. Îți pune ochii în valoare. Decolteul este puțin îndrăzneț… În cât timp ajungem? Ai încercat pianul, Gil? Domnul Haskell mi-a spus c-a fost acordat de curând, nu trebuie să ai probleme, dar mă gândesc c-ai fi vrut să repeți…

— Sper s-o fac înainte ca Chloé să înceapă să cânte. În orice caz, în cursul unei recepții, oamenii nu prea ascultă.

Îi aruncă o privire ironică lui Chloé.

— Pardon, Chloé.

Dar ea părea brusc neliniștită.

— Nu te simți bine? Ești palidă…

— Mă simt foarte bine, răspunse ea imediat.

— N-ar fi trebuit să accepți să cânți în seara asta. Și așa ai lucrat foarte mult.

Chloé se aplecă și puse caseta cu jazz pe care o ascultau înainte de sosirea lui Hetty.

— Nu mai vorbi atât! Am chef să mai aud acest solo de clarinet. Este o minunăție.

Mama ei se lăsă pe scaun și, minune, nu mai deschise gura.

Mare, albă, casa lui Joseph Haskell se ridica în mijlocul unor încântătoare grădini care coborau spre fluviu. Când Gil o luă pe aleea deja plină de mașini, Chloé simți cum i se înnoadă stomacul. Tânărul bărbat își lăsă pasagerele în fața peronului apoi se îndepărtă pentru a parca. O femeie mică de statură cu șorț alb le deschise ușa. Abia pătrunseră în hol că stăpânul casei și veni în întâmpinarea lor cu brațele întinse spre Hetty.

— Ce rochie minunată! strigă el, cu privirea celui care-și vede apărând încarnarea tuturor visurilor. Nu știam că mai există asemenea minuni! Mama mea purta una asemănătoare, dar a ei era lungă, cu o turnură… sau era o trenă? Era atât de grațioasă!

— Știu, spuse Hetty. În acea vreme, îmbrăcămintea însemna ceva. Nu era numai bucata de material de astăzi cu care te acoperi pentru că nu știi ce să pui!

— Vă împărtășesc întrutotul părerea! Sweat-shirturi!

Ce nume îngrozitor pentru un obiect și mai îngrozitor! Propriul meu fiu poartă câteodată jeans… Ah! Se pierde eleganța!

— Chiar s-a uitat însemnătatea acestui cuvânt, fu de acord Hetty luându-l de braț pe domnul Haskell. Sunteți foarte elegant. Îmi plac bărbații care se îmbrăcă cu atenție: femeile se simt flatate.

Chloé aștepta, în speranța că domnul Haskell îi va observa prezența. Se auzeau râsete, muzică amestecate cu vocile, cu clinchetul paharelor. Aceste zgomote erau foarte diferite de cele pe care le

produceau prietenii ei. Fără îndoială că se serveau și diferite băuturi. Vodca, berea, sucul de tomate nu aveau probabil trecere. Porto? Șampanie? Sau îndrăzneala mergea până la gin-tonic?

Decorul interior, scara, lemnul lustruit și covoarele cu motive tradiționale erau cele obișnuite în Anglia. Porțelanuri de Delft împodobeau un perete de la intrare și dacă în vaze, florile erau aranjate fără imaginație, erau totuși încântătoare.

Apăru și Gil, privi repede în jurul lui, apoi discret îi aruncă lui Chloé o privire Stupefiată: într-o casă ca asta nu părea să bată prea des ritmul jazzului.

— Oh, am uitat-o pe Chloé, apuse domnul Haskell roșind ușor. Iartă-mă, scumpa mea copilă.

Tânăra femeie schiță un surâs care înlemni în momentul în care apăru Ben pe pragul salonului, în spatele tatălui lui.

El o privi cu un amestec de neîncredere și de furie.

— Dumnezeule, dar ce… începu el. Domnul Haskell se încordă.

— Ben!

Tânărul bărbat îl privi cu un aer mâniat.

— Am invitat-o pe Chloé să cânte în această seară.

La aceste cuvinte figura lui Ben se alertă, deformată de o furie neputincioasă.

CAPITOLUL 4

— Acustica pare bună, murmură Gil, o jumătate de oră mai târziu, începând un vals la marele pian din salon.

Își aruncă o privire circulară peste pereții albaștri și plafoanele înalte decorate cu îngeri în zbor.

— Camera este destul de mare, aprobă Chloé, sprijinită de instrument.

Dar fiorul care-i parcurse spatele o preveni că Ben îi observa. Când tatăl lui îi spusese că Chloé era invitata lui, tânărul bărbat rămăsese fără voce. La capătul câtorva secunde de tăcere, Ben îi întorsese spatele și se îndreptase către ceilalți, cu entuziasmul cuiva care va asista la o execuție publică.

Hetty lansase domnului Haskell o privire plină de admirație. Dacă mai era nevoie, acesta se mai ridicase cu câteva trepte în stima ei: fiind repezită de Ben, era încântată că acesta fusese repezit la rândul lui. Dar, bineînțeles că

Chloé nu împărtășea plăcerea ei. Privirea de gheață a lui Ben îi confirmase temerile cele mai vii. N-ar fi trebuit să vină; de ce s-a lăsat convinsă?

— Destul de mare! repetă sec Gil. Tot apartamentul meu este mai mic ca acest salon! Cum apreciezi decorația? Falsă Regență?

— Poate. Casa există fără îndoială de la sfârșitul secolului trecut și arhitectura a vrut să fie ceva clasic, dar are caractere victoriene. Privește acest șemineu din marmură albă, dominat de un îngeraș: ai zice că e un mormânt.

Invitații seamănă de asemenea cu morții vii, spuse Gil. Chloé izbucni în râs.

— Nu este prea amabil ce spui!

Trebui totuși să recunoască faptul că invitații afișau o profundă plictiseală. Vorbeau încet, în timp ce circulau tăvile cu sherry, aspic de somon, tartine cu icre negre…

— Doar mama ta are aerul că se distrează.

Își întoarseră capul spre Hetty care se extazia în fața unui tablou, la capătul celălalt al camerei, înconjurată de un mare număr de admiratori, printre care domnul Haskell. Ea vorbea, ei râdeau.

— Mama adoră recepțiile, spuse Chloé cu o mândrie amuzată.

Mama ei putea s-o exaspereze mult și bine, nu i se putea reproșa însă că este plicticoasă.

— Este nostimă, observă Gil, plimbându-și degetele pe pian. Mi-ar place să găsesc una ca ea!

— Gil! începu să râdă Chloé. Vrei să-i vorbesc? Dar nu știu dacă mi-ar plăcea să te am ca tată vitreg!

Gil văzu lucirea ironică din ochii partenerei lui.

— Nu mi-ar lipsi rivalii. Începând cu domnul Haskell. Nu o părăsește nici o clipă. În schimb fiul lui nu are aerul prea încântat. Privește-l!

Era inutil. Chloé simțea arsura privirii lui între omoplați.

— Bătrânul trebuie să fie bogat! reluă Gil cu un aer gânditor. Toate aceste hoteluri! Nimic uimitor dacă moștenitorii lui îngălbenesc văzându-l îndrăgostindu-se! Șaptezeci de ani! Și se comportă ca un puști. Sper să fiu tot atât de vioi ca el când voi avea vârsta lui!

— Nu prea ești, în acest moment!

— Atenție! o amenință Gil.

Tânărul se aplecă spre ea și o sărută repede pe obraz

— Ce înseamnă asta?

— Ador familia voastră. Mi-ar place să fiu adoptat. A mea nu este prea amuzantă.

— Îți pierzi capul! spuse Chloé îndreptându-se cu un surâs. Am să-i întreb pe domnul Haskell când dorește să ne asculte, cât mai ești capabil să cânți.

— Fetițo! află că eu sunt capabil să cânt chiar când dorm.

— Știu. Te-am văzut la lucru deja. Dar ești capabil să cânți când ești treaz?

Fără să-i aștepte răspunsul, Chloé se îndreptă sub privirile fixe ale celorlalți invitați. Prezența ei părea că-i intrigă. Dacă nu făceau parte din familie, ei se numărau probabil printre relațiile de afaceri ale domnului Haskell. Or, nimeni n-o cunoștea. Văzând toți acești oameni adunați, Chloé înțelegea de ce Ben nu o prezentase rudelor. Erau toți plini de plictiseală și de snobism. Vocile încete arătau o educație perfectă, privirile lor șterse o corectitudine fără margini. Singura excepție, bineînțeles, era Ben. El rătăcea ici și colo, ridicând un obiect, privindu-l fără să-l vadă înainte de a-l pune jos, aruncând din timp în timp câte o privire furișă în direcția lui Chloé și a lui Gil.

Părăsind pianul, Chloé trecu dinadins prin fața lui. El o privi mergând, cu ochii fixați pe corpul care se ondula în rochia de mătase verde care îi sublinia fiecare curbă.

— Te distrezi? îl întrebă ea ajungând în dreptul lui.

Era exact ca și cum ai agita pânza roșie în fața unui taur furios! Cum prevăzuse, Ben se dezlănțui.

— Ce cauți aici? o întrebă apucând-o de braț. Cum l-ai întâlnit pe tatăl meu?

— Întreabă-l!

Aplecându-și ochii asupra degetelor care i se înfigeau în carne, ea adăugă:

— Dă-mi drumul!

— Dacă nu? își bătu el joc strângând mai tare.

Îi venea să pălmuiască acest obraz arogant, dar își păstră sângele rece. Ridicând genunchiul ea își ridică piciorul și gamba ei o atinse pe a lui. Ben căscă ochii și se înroși violent.

— Port tocuri ascuțite, șopti ea. Dacă nu-mi dai drumul îți voi arăta de ce se numesc tocuri cui. N-o să mai poți merge timp de o săptămână.

— Vrăjitoareo!

Tânărul râse scurt, înainte de a-i da drumul. Chloé se îndepărtă.

— Tatăl meu nu mi-a spus niciodată că te cunoaște, reluă Ben iritat. De ce te-a invitat pe tine și pe mama ta? Ce ascunde aceasta?

— Încetează să te joci de-a detectivul! Ți-am mai spus-o: întreabă-l pe tatăl tău.

Ben își contractă maxilarul.

— Bine. Cine este acest băiat de la pian?

— Închipuie-ți că este pianistul meu, îi răspunse Chloé.

— Numai atât?

Ironia nu-i scăpă tinerei femei, care se înfurie. I-ar fi putut răspunde că da, Gil era numai atât, dar orgoliul ei o împiedică. Privirea lui Ben era a unui dușman care caută să rănească. De ce să recunoască faptul că nu mai existaseră și alți bărbați în viața ei de când se despărțiseră? O asemenea descoperire ar fi pe placul lui Ben, dar ea n-avea chef să-și sacrifice mândria. Exista o limită a suferințelor pe care putea să i le provoace pentru a se răzbuna pe o rană veche de trei ani!

Ea se mulțumi doar să ridice din umeri. Ben îi scrută fața pentru a citi răspunsul pe care i-l refuza. Cu inima bătând, Chloé îi susținu privirea. Era gelos? O mai iubea oare încă? Capul i se învârtea, tăcerea

devenea intolerabilă. Trebuia să spună ceva, indiferent ce, pentru a pune capăt acestei tensiuni.

— Nu mi-ai spus că tatălui tău îi place jazzul!

— Nu? Cu siguranță că nu m-am gândit la aceasta, spuse Ben. Aveam altceva în cap pe atunci.

Și așteptă reacția. Chloé ghicea că vrea s-o rănească. Mânia lui nu descrescuse, își schimbase doar forma, devenind o ironie înghețată.

Se căzni să nu-și trădeze nici o emoție. Dar îi era suficient lui Ben să dorească să facă rău pentru a-și atinge scopul. Ar privi-o oare cu acel aer distrat și ostil dacă sentimentele lui n-ar fi cu totul moarte?

— Surorile tale nu-ți seamănă, observă ea, schimbând conversația.

Le salutase la sosire. Cele două femei se arătaseră agreabile, nimic mai mult. Știau ele oare ce se petrecuse între Chloé și fratele lor, sau doar o judecau nedemnă de interesul lor?

— Se spune că Joan are același caracter ca și mine, răspunse Ben pe un ton brusc.

Sora lui mai mare se apropia de patruzeci de ani. Era înaltă, cu o figură cu trăsături severe, încadrată de un păr negru ce începea să albească.

— Și Sibyl este aceea care poartă acea minunată rochie de la Saint Laurent?

Ben privi peste umăr la sora lui mai mică, așezată lângă soțul ei și un grup mic de prieteni.

— Nu știu, spuse el cu un amuzament nedeghizat. Nu cunosc nimic despre modă.

— Este minunată! reluă Chloé cu o ușoară invidie.

Ea nu și-ar fi putut niciodată oferi această capodoperă în negru și aur. Pentru a o purta, era nevoie mai întâi de îndrăzneală, din cauza decolteului vertiginos, apoi de un corp perfect și de o siguranță totală. Sibyl poseda toate acestea și în plus, aroganța fratelui ei.

Ben privi atunci în amănunt rochia lui Chloé. Oprindu-și privirea pe sânii ei, ochii lui deveniră atât de arzători, încât inima tinerei femei bătu mai tare. În ochii ei albaștri întunecați se citea emoția senzuală care o cuprindea. Buzele lui se întredeschiseră, ca și cum ar fi simțit dificultăți de respirație… Brusc, Chloé simți că trebuie să rupă această vrajă periculoasă.

— Trebuie să-l întreb pe tatăl tău când dorește să cânt, spuse ea îndepărtându-se în grabă.

Fugea, deoarece se simțea incapabilă să-l privească fără să-și trădeze, la rândul ei, dorința violentă care o agita. Aveau un public; Chloé nu știa până la ce punct acesta cunoștea relația lor și n-avea nici un chef s-o cunoască.

Se apropie de domnul Haskell, care o urma pe Hetty ca o umbră. Aceasta o primi fără prea mult entuziasm.

— Oh, merge, draga mea?

Chloé simți cum o cuprinde un val de afecțiune.

— Gata? o întrebă gazda lor. Dorești să te anunț?

— Ar fi bine.

Chloé se îndreptă atunci din nou spre pian, trecând iar prin fața lui Ben, dar de data asta neacordându-i nici o privire.

Domnul Haskell bătu din palme. Se făcu tăcere, toate capetele se întoarseră spre el.

— Îmi place jazzul dintotdeauna, spuse el adresându-se prietenilor lui. Pentru a șaptezecea mea aniversare, m-am decis să-mi ofer un cadou, invitând-o pe Chloé Tyrell să ne cânte. Sunt sigur că o veți adora, ca și mine.

— Vom vedea, spuse Gil ironic.

Chloé îi adresă un surâs. Ezitarea care se citea pe fețele tuturor indica clar că publicul din această seară nu era câștigat dinainte. Domnul Haskell se întoarse

către pian și începu să aplaude, apoi se îndreptă către fotolii cu Hetty.

Gil începu atunci un clasic de Billie Hollyday pe care Chloé îl iubea mult. Era o melodie rapidă care cerea o perfectă înțelegere, dar ea era obișnuită și cunoștea toate capodoperele genului.

Deasupra asistenței, strălucirea lustrelor făcea să sclipească bijuteriile. Chloé se uită la fețele invitaților. Majoritatea erau bătrâne. Ben, sprijinit de un fotoliu, își încrucișase brațele, impasibil. Chloé nu-și opri privirea asupra lui. Surorile lui erau așezate lângă soții respectivi. Joan asculta atentă, dar Sibyl părea că se plictisește de moarte. Unul din cei doi bărbați ațipi înainte de sfârșitul bucății. Urmă o pauză scurtă. Domnul Haskell aplaudă cu entuziasm, imitat imediat de ceilalți.

Al doilea cântec era o alegere deliberată. *What a difference a day makes*, convenea vocii răgușite a lui Chloé, a cărei senzualiate o punea în valoare. Ben o fixa intens, dar fără să arate nici o emoție. De câteva ori privirile lor se încrucișară. Ea ar fi vrut să știe dacă cântecul ei evoca ceva pentru el, dar masca lui rămânea impenetrabilă și ea termină fără să aibă răspunsul.

Domnul Haskell îi ceruse trei cântece. Ea termină cu o bucată mai rapidă, care declanșa un concert de aplauze. Stăpânul casei veni să-i mulțumească îmbrățișând-o, apoi îi oferi o cupă de șampanie. Fetele lui îl urmară aproape imediat.

— Ai mult talent, spuse Sibyl.

— Mulțumesc…

— Nu am prea multă pasiune pentru jazz, dar mi-au plăcut cele trei cântece ale tale. Eu prefer opereta. Știi… *Văduva veselă*.

Surâzând, Gil începu să cânte o melodie.

— Asta e! exclamă Joan. Melodii. Îmi place adevărata muzică!

— Joan cântă la pian, șopti Sibyl.

Sora ei se înroși și făcu un gest de negare, dar Gil se întrerupse și-i făcu loc pe taburet.

— Oh, nu, nu! spuse tânăra femeie.

— Nu este rea. Hai! Nu fi proastă! Mori de poftă!

— Eu nu cânt decât ca amatoare, preciză Joan.

Gil îi luă mâna și o atrase pe taburet. Chloé bău o gură de șampanie ascultând duo-ul improvizat, care ataca o melodie de operetă. În acel moment îl surprinse pe Ben care părăsea camera.

Punându-și paharul jos, ea își făcu drum printre invitați. Unde se ducea oare el? Pătrunzând în hol îl văzu dispărând pe ușa de la intrare și-l urmă fără să ezite, ca Alice pe iepurele alb. Nu se gândi nici măcar să se întrebe dacă-și pierduse capul. Știa doar că nu va cunoaște liniștea până când nu va descoperi cu certitudine dacă domnul Haskell spunea adevărul. În acest caz, dacă Ben o mai iubea încă, nu era o nebunie să lase trecutul să se așeze între ei?

Luna se ridicase pe cerul neguros, un vânt proaspăt fremăta în arborii goi și Chloé se înfioră, înaintând pe aleea cu pietriș. Unde era Ben? Plecase deja?

În acel moment îl zări pe o alee de cealaltă parte a peluzei. Mergea, cu capul plecat, cu mâinile înfipte în buzunare. Chloé traversă întinderea de iarbă fără zgomot. Pe pământul care aluneca, tocurile ei înalte îi încetineau mersul. Deodată Ben, care probabil c-o auzise, se întoarse. Chloé se opri pe loc, cu inima bătându-i tare. Acum, aflându-se în fața lui, parcă-i lipseau cuvintele.

Diverse expresii se succedară pe figura tânărului bărbat. Chloé nu le putu interpreta pe toate, dar bănui că furia îl copleșea. Ben optă în sfârșit pentru o atitudine ironică, cinică.

— Mă urmăreai?

— De ce aș face-o?

Chloé nu se mișcă, așteptând ca el să vină spre ea. Cu pumnii strânși, ea se concentră intens asupra lui. Când în sfârșit el avansă, ea resimți o violentă excitație, și ochii ei sclipiră în lumina lunii.

— Răspunde-mi tu, spuse Ben, cu gura contractată.

— Este așa de cald înăuntru! Aveam nevoie să respir puțin aer prospăt.

— Dar e frig aici!

— Nu mi-e frig.

— Ești sigură?

Vocea lui Ben deveni aspră și profundă. Când o apucă de braț, Chloé ridică spre el o privire pasionată.

— Ce imprudență! spuse el prozaic.

Dar degetele care-i mângâiau ușor pielea tremurau. Figura lui încordată îi trăda efortul făcut pentru a-și păstra un soi de indiferență.

— Du-te înăuntru, spuse el. La ce bun să riști inutil?

— Și ție nu ți-e frig? întrebă ea, schițând un surâs.

Chloé îi mângâie obrazul. Era fierbinte. Retrăgându-se, el îi respinse mâna, dar era un gest pur și simplu instinctiv. Dacă dorea s-o convingă de indiferența lui, era deja prea târziu. Chloé îi auzise respirația precipitată, îi surprinsese sclipirea de dorință care i se vedea în ochi.

El îi lăsă brațul și se întoarse.

— Intră în casă! spuse pe un ton aspru.

Se îndepărtă. Chloé îl privi dispărând în spatele arborilor și se îndreptă încet spre peron. Dar un surâs îi flutura pe buze.

Nimeni nu remarcase absența ei. Invitații se înghesuiseră în jurul pianului, reluând în cor valsul pe care-l cântau Gil și Joan. Chloé se așeză pe un divan. Peste câteva secunde mama ei veni lângă ea, gemând.

— Oh, bietele mele picioare!

Scoțându-și pantofii, ea își răsfiră degetele suspinând de plăcere.

— Asta este adevărata muzică! De ce nu cânți și tu asemenea melodii? Ele sunt plăcute urechilor!

— Ele nu fac rău nici creierului, îi răspunse Chloé.

Dar prezența lui Hetty îi lipsea deja domnului Haskell, care se apropie aproape timid de canapea.

— Sunteți obosite? le întrebă el pe cele două femei.

— Puțin, spuse Chloé.

— Deloc, răspunse Hetty încălțându-și repede pantofii.

Domnul Haskell luă loc lângă ea.

— Sunt ani de când nu m-am distrat atât. Grație dumneavoastră două. Nu știu cum să vă spun cât de agreabilă mi-a fost compania voastră astă-seară.

Cu toată turnura puțin oficială a frazei, ea exprima sentimente sincere.

— Sper că v-a făcut tot atâta plăcere ca și mie.

— Am petrecut o seară minunată, spuse Hetty.

Chloé dădu din cap surâzând și-și consultă ceasul.

— Dar vom pleca în curând. Trebuie să lucrez mâine seară și repetăm mâine dimineață.

— Contractul dumitale expiră în curând? întrebă domnul Haskell.

— Da, voi lua în sfârșit puțină vacanță.

Bătrânul domn își trecu mâna prin părul gri. Chloé îi văzu vinele albastre și articulațiile umflate. Nu va fi oare epuizat după această serbare?

— V-am văzut vorbind cu Ben. Sau m-am înșelat?

— Despre ce este vorba? întrebă Hetty privindu-i pe rând.

— Nu știu, spuse Chloé.

Ben îi trimisese câteva semnale contradictorii. Nu se mai puteau oare împăca? Exista în el amărăciune, mânie, …dar ea nu putea uita privirea aceea… și era sigură că-și păstrase puterea de a-l tulbura.

— Cum? Despre ce vorbiți? insistă Hetty.

— Mai târziu, draga mea, spuse Domnul Haskell pe un ton liniștitor, bătând-o ușor pe mână.

— Și privind-o pe Chloé, adăugă:

— Știți că avem un hotel la Veneția?

— Da, am auzit așa ceva la televiziune.

Cum ar fi putut ea să ghicească, faptul că prinzând postul în acea dimineață, acest gest atât de obișnuit îi va schimba cursul vieții?

— Hotelul se deschide peste două săptămâni, Chloé… Accepți să cânți în cabaret?

Tânăra femeie fu atât de stupefiată, încât nu reuși decât să se bâlbâie:

— Ei bine… e… este într-adevăr măgulitor, dar…

— Eu nu voi fi acolo, dar Ben va fi, o întrerupse el.

Domnul Haskell făcu o pauză și gura lui Chloé deveni un O de surpriză.

— Tradiția este așa: când inaugurăm un hotel, Ben supervizează direcția timp de o lună, pentru a fi sigur că totul merge bine.

Hetty îi fixa fără să înțeleagă. Dar Chloé n-o privea pe mama ei. Creierul ei funcționa rapid, ghicind între rânduri.

— N-ați hotărât acest lucru cu Ben?

— Eu sunt patronul. N-am nevoie de autorizația fiului meu pentru a angaja o cântăreață.

— Va fi furios.

— Vă e frică de el?

— Câteodată este imposibil, dar…

— Dar vreți să verificați dacă intuiția mea este justificată? Atunci, afacerea este încheiată!

— Este vorba de o conspirație? întrebă Hetty.

— Dacă vreți. Dar este plină de intenții bune.

— Infernul este pavat…! suspină Chloé. Trebuie să vă previn: Ben vroia să știe cum m-ați întâlnit și de ce m-ați invitat astă-seară aici să cânt. M-a întrebat deja.

— Și ce i-ați răspuns?
— Nimic.
— Văd că știți cum să tratați bărbații!
— Nu sunt oare fiica mamei mele?
Indignată, Hetty protestă vioi.
— Tatăl tău a fost cel mai fericit dintre bărbați!
— Nu mă îndoiesc! spuse domnul Haskell.

Chloé îl privi cu un amestec de amuzament și de milă. Ar trebui ca cineva să-l prevină că Hetty nu era întotdeauna numai zahăr și miere… Dar la vârsta lui, domnul Haskell probabil că învățase să se apere singur!

CAPITOLUL 5

Zece zile mai târziu, Chloé ateriza pe aeroportul din Veneția, la bordul unui avion Alitalia. După ce trecu de vamă, își împinse căruțul în ceața umedă care voala laguna și ascundea vederii Veneția.

Ceilalți pasageri se urcaseră într-un autobuz, dar domnul Haskell promisese că hotelul va trimite vaporașul lui particular, ceea ce-i permitea lui Chloé să descopere orașul prin lagună.

Chloé rămase deci singură pe aeroport. Nici urmă de vaporaș. Tocmai se întreba dacă nu va trebui să ajungă la hotel singură, când deodată se auzi zgomotul unui motor. O lungă ambarcațiune pictată cu negru și auriu ieși din ceață și avansa în direcția ei. Chloé examinĂ omul care o pilota, cu mâna pe cârmă, și al cărui corp oscila odată cu mișcarea vaporașului. Purta un maiou bleumarin și o pereche de pantaloni albi. Asta era uniforma hotelului? Nu-i distingea fața, ci doar părul răvășit de vânt. Deodată se încordă, ca lovită de trăsnet: Ben…? Omul îi semăna, dar era… imposibil! Domnul Haskell îi afirmase că nu va fi acolo când va sosi ea. El îl chemase de urgență la Londra, găsind astfel un motiv pentru a-l îndepărta pe fiul lui și pentru a-i da lui Chloé timp să se instaleze. După el, acesta nu va îndrăzni s-o concedieze.

— Nu va fi foarte încântat să afle că te-am angajat pentru o lună, dar nu va face nimic contra voinței mele, spusese.

Chloé dorea ca încrederea lui să fie justificată, totuși avea îndoieli: încreținд ochii căuta să distingă

trăsăturile bărbatului care se apropia repede. Poate că imaginația ei îi juca vreo festă: nu toți indivizii bruni erau Ben neapărat! Desigur, îi era teamă de reacția lui, dar de câte ori dorea să abandoneze ideea, figura lui îi revenea în memorie atunci când îi mângâiase obrazul, în grădină, în seara aniversării tatălui lui. Ben era neînduplecat, încăpățânat, îl mai agita mânia, dar dacă avea o șansă, oricât de mică ar fi fost ea, ca s-o ierte într-o zi și să accepte ca totul să reînceapă, Chloé n-o putea lăsa să-i scape.

Propriile ei sentimente erau clare: ea îl iubea încă. Și dacă lupta era sortită eșecului? Puțin îi păsa! Chloé lupta pentru viața sa și nimic n-o putea opri, nici chiar riscul de a fi rănită.

Vaporul se opri și veni să se plaseze de-a lungul cheiului. Când pilotul ridică ochii, inima lui Chloé tresări.

Ca și când n-ar fi cunoscut-o, Ben sări pe chei și ancoră ambarcațiunea. Abia atunci se întoarse spre ea. Dar privirea lui ostilă îi făcu rău.

— Bună ziua! riscă ea, afișând un surâs tremurător.

Ea îi arătă căruțul.

— Astea sunt bagajele mele. Eu voi lua o valiză și tu pe cealaltă.

— Vei lua primul avion spre Londra, i-o tăie el sec.

Chloé luă o valiză și-și ridică bărbia.

— Am un contract semnat în regulă și vin de departe, cu ferma intenție să-l onorez!

— Vei fi plătită, dar nu vei cânta în hotelul meu!

— Tatăl tău…

— Tatăl meu nu avea dreptul să te angajeze!

Figura lui bronzată evoca rigiditatea unei măști cu ochii sclipitori ca o piatră dură. Ben o privi un moment, cu corpul încordat, gata parcă de a sări la ea. Niciodată nu i se păruse atât de periculos, atât de

amenințător… Incapabilă să-i susțină privirea, ea întoarse capul.

— Tatăl tău nu ți-a spus că mi-a propus această muncă? murmură ea, prefăcându-se surprinsă.

— Nu. Dealtfel este ridicol! Nu avem nevoie de o cântăreață! Este prevăzută doar o mică orchestră, pentru clienții care doresc să danseze după masă. N-a fost niciodată vorba de un cabaret!

— Îmi dau seama! spuse Chloé.

El nu plecase deci la Londra… De ce domnul Haskell n-o prevenise că Ben va fi acolo la sosirea ei?

— L-am văzut pe tatăl meu ieri la Londra, dar nu mi-a spus nimic despre tine. În dimineața asta, la întoarcerea mea, recepționerul m-a prevenit că o cântăreață va sosi cu următorul zbor. Am verificat la director, apoi am chemat Londra.

Gura lui se strâmbă într-un rictus furios.

— Mi s-a răspuns că tatăl meu era într-o ședință! înțelesese probabil că i se descoperise complotul!

Chloé îi aruncă o privire pe furiș. Spre marea ei confuzie, ea îi văzu trăsăturile înăsprindu-se.

— Și-a pierdut probabil capul!

Dacă expresia lui nu-i spunea mare lucru mai înainte, aceea care i se imprimă acum pe figură o făcu să se teamă de ceea ce putea fi mai rău.

— Mă întreb de ce vrea el neapărat să-ți încurajeze cariera? întrebă el ca și cum ar fi vorbit de unul singur.

Chloé nu răspunse. Evident că el înțelesese că tatăl său se zbătea să-i facă să se împace. Și, judecând după expresia lui, această descoperire îl amuza și îl irita totodată.

— Ei bine!… N-aș fi crezut asta din partea lui! Nici o femeie nu reușise să-l manipuleze. Este adevărat că îmbătrânește! Dar de aici până la a-și pierde capul pentru o femeie care ar putea fi fata lui!

Nevenindu-i să creadă, Chloé scoase un strigăt.

— Nu fi ridicol!

— Îmi furi replica! Adjectivul convine perfect: dacă ai intenția să-mi devii mamă vitregă, nu-ți face iluzii! Voi face tot ce-mi va sta în putere pentru a împiedica acest lucru!

Tremurând de furie, Chloé ridică ochii.

— Ești josnic!

— Mulțumesc! Venind de la tine, este un compliment!

— Tatăl tău este un om minunat!…

— Bătrân, foarte bătrân! Nu uita!

— Taci! Doar la gândul că… am chef să te pălmuiesc!

— Încearcă deci! o încurajă Ben, aplecându-se, ca și când i-ar întinde obrazul.

Dar Chloé se opri din cauza fulgerului amenințător care traversă privirea lui. Ben n-ar fi ezitat s-o lovească la rândul lui. N-o să-i dea ocazia!

Măcinată de furie, tânăra femeie luă o valiză și o aruncă în vaporașul care oscila violent sub șoc. întrucât se pregătea s-o ia și pe cealaltă, Ben se repezi asupra bagajului.

— Ce faci? spuse el trăgând de mâner.

— N-am chef să mă cert cu tine toată ziua. Sunt obosită, vreau să merg la hotel.

Deoarece ea trăgea în partea ei, Ben fu antrenat în mișcare și se lipi de ea. Surprinsă, Chloé dădu drumul la tot și valiza căzu pe piciorul lui Ben cu un zgomot surd; acesta lăsă să-i scape un mormăit de durere. Profitând de acest moment de neatenție, Chloé luă valiza, o aruncă la rândul ei în vaporaș și, apoi, fără să se gândească, își urmă bagajele. Când Ben coborî în ambarcațiune, ea se ghemuise deja în fundul cabinei.

— Foarte bine, spuse acesta aplecându-se spre interior. O să dormi la hotel. Dar mâine, la prima oră, te voi pune în avionul pentru Londra.

Drept orice răspuns, Chloé nu-i oferi decât un profil indiferent și privi în depărtare prin hublou, către laguna învăluită de ceață. După un moment, Ben mormăi ceva și se îndepărtă pentru a pune motorul în mișcare. Vaporul se lansă, ridicând mănunchiuri de spumă. Un vânt înghețat năvăli în părul lui Chloé, care îl bănuia că accelerează în mod voit. Dar nu se plânse, și după zece minute, fie că i-a

— N-am chef să mă cert cu tine toată ziua. Sunt obosită, vreau să merg la hotel.

Deoarece ea trăgea în partea ei, Ben fu antrenat în mișcare și se lipi de ea. Surprinsă, Chloé dădu drumul la tot și valiza căzu pe piciorul lui Ben cu un zgomot surd; acesta lăsă să-i scape un mormăit de durere. Profitând de acest moment de neatenție, Chloé luă valiza, o aruncă la rândul ei în vaporaș și, apoi, fără să se gândească, își urmă bagajele. Când Ben coborî în ambarcațiune, ea se ghemuise deja în fundul cabinei.

— Foarte bine, spuse acesta aplecându-se spre interior. O să dormi la hotel. Dar mâine, la prima oră, te voi pune în avionul pentru Londra.

Drept orice răspuns, Chloé nu-i oferi decât un profil indiferent și privi în depărtare prin hublou, către laguna învăluită de ceață. După un moment, Ben mormăi ceva și se îndepărtă pentru a pune motorul în mișcare. Vaporul se lansă, ridicând mănunchiuri de spumă. Un vânt înghețat năvăli în părul lui Chloé, care îl bănuia că accelerează în mod voit. Dar nu se plânse, și după zece minute, fie că i-a fost rușine de accesul lui de proastă dispoziție, fie că orașul nu era departe, încetini viteza. Chloé întinse gâtul: domurile palide ale bisericii Santa Maria della Salute ieșiră din ceață, ca și cum ar fi plutit în aer. Și imediat soarele

începu să strălucească și vaporul alunecă pe apa bleu-verzuie în timp ce orașul întreg lua formă în fața ochilor încântați ai lui Chloé.

Emoționată, ea recunoscu siluetele familiare, Campanilla care se ridica spre cer, dantelele de piatră roză și albă ale Palatului Dogilor, cu arcadele și stâlpii lui, domurile Basilicii, și mai departe, înghesuite unele în altele, acoperișurile roșii și zidurile colorate ale sutelor de case.

Ben privi peste umăr.

— Soarele și-a făcut apariția.

Chloé se duse în față lângă el. Sub lumină, apa căpătase o nuanță de acvamarin și deasupra spuma scânteia. Înainte departe, ea observă coloana cu leul deasupra, la intrarea Piazzetei care conducea la San Marco. Sună un clopot, un zbor de porumbel se înălță spre cerul clar. Întorcându-se pe jumătate, Chloé văzu că ceața era încă prezentă în depărtare, pe când orașul era scăldat de soare.

O bucurie profundă puse stăpânire pe tânăra femeie. Deoarece atingea umărul lui Ben, el o privi dintr-o parte, genele lui negre umbrindu-i obrajii bruni.

— Este frumos, nu-i așa? murmură ea.

Dar ochii ei nu erau fixați pe oraș, ci pe profilul sever al lui Ben. Și doar el, chiar ostil cum arăta, avea puterea să-i accelereze bătăile inimii… În acel moment, gura lui își regăsise o formă mai blândă. O durere vie, ca un punct de foc o străbătu în amintirea acestei guri peste a ei… Își întoarse capul tremurând.

Ben opri vaporul de-a lungul cheiului particular al hotelului. Un tânăr în uniformă alergă înaintea lor și îl ajută să amareze. După ce sărise pe chei, Ben îi întinse mâna lui Chloé.

Îl apucă tare de mână apoi îi dădu drumul îndată ce puse piciorul pe chei. Ben îl lăsă pe portar să se ocupe de bagaje și se îndreptă spre ușile de sticlă.

Chloe îl urmă până la un vast hol de intrare. Hotelul era luxos fără ostentație, cu pardoseala lui din marmură, acoperită cu un covor roșu, pereții roz de care erau agățate oglinzi și tablouri cu rame aurite. Fotolii acoperite de mătase roz, grupate câte patru, înconjurau mesele joase deasupra cărora se aflau faimoasele lustre de Murano, ale căror țurțuri împrăștiau razele strălucitoare ale sticlei multicolore. Chloé ascultă atentă: nu se auzea decât tic-tacul unui vechi orologiu. Hotelul ar fi putut fi gol.

— Camera doamnei Tyrell este gata? întrebă Ben pe recepționerul așezat în spatele unui imens birou acaju.

— Da, domnule, răspunse tânărul întinzându-i o cheie.

— Dă-i pașaportul și semnează fișa de poliție, comandă sec Ben.

— Deoarece doamna Tyrell va lucra aici… începu recepționerul.

— Ia pașaportul și înscri-o ca o turistă obișnuită, îi spuse Ben. Pentru moment.

Ben luă cheia.

— O însoțesc. Îi veți urca bagajele. Intrigat, funcționarul o privi pe

Chloé cu curiozitate.

Furioasă, aceasta se îndepărtă spre ascensor. Când ușa se deschise, un grup de tineri ieșiră, îmbrăcați în culori vii și vorbind veseli în italiana. Se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă dar spre surprinderea ei, i se opriră în față.

— Bună ziua. Sunteți Chloé? întrebă unul din ei în engleză cu un accent pronunțat.

Ea dădu din cap.

— Da, de unde știți?

— Suntem orchestra. Tânărul îi întinse mâna.

— Mă cheamă Angelo. Eu dirijez această… bandă. Ceilalți protestară veseli, în timp ce Angelo își termina prezentările.

— Acesta-i Georgio, baterie. Nino cântă la chitară și Paolo cântă la toate!

Chloé schimbă cu ei strângeri de mână.

— Cine v-a vorbit de mine?

— Recepționerul, răspunse Angelo.

— Engleza ta este excelentă, îi spuse ea.

— Am locuit în Anglia timp de doi ani. Eram barman. Am căutat să găsesc post ca muzicant, dar n-a fost posibil. Atunci am revenit, am înființat o orchestră și… iată-ne!

— Aveți un solist?

— Nino cântă puțin… dar cântă mai bine la chitară! spuse Angelo, dându-se la o parte pentru a se feri de pumnul lui Nino. De acord! De acord. Dar minciuna este un păcat! Vreți să cântați cu noi?

Chloé ezita.

— Eu sunt cântăreață de jazz!

— Jazz! Dar noi cântăm rock!

— Ei bine, voi fi încântată să vă ascult! Din păcate, eu nu interpretez decât jazz. Fiecare cu specialitatea lui!

Angelo o privi, confuz, fără să înțeleagă.

— Oh… da!

Chloé nu văzuse niciodată un bărbat atât de frumos. Totuși, curios, el nu exercita asupra ei nici o atracție fizică. Trăsăturile lui aveau o perfecțiune clasică, îndulcită de un bronz al pielii și un surâs încântător, aproape feminin.

— Mi s-a spus că va fi un pianist ca să mă acompanieze, reluă Chloé.

Vizibil, băieții nu erau la curent.

— Eu pot s-o fac, îi sugeră atunci Angelo. Știu să cânt la pian și cunosc și puțin jazz. Dar nu este specialitatea mea.

Chloé își mușcă buzele. Domnul Haskell îi promisese un pianist…

Deodată tinerii își schimbară expresia feței. Ei mormăiră vag că trebuiau să plece și se îndepărtară în grabă. Chloé se întoarse și-l zări pe Ben alături. Cu fața întunecată, el intră în ascensor și ea îl urmă, după o secundă de ezitare. Îi făcuse el să înțeleagă dintr-o privire că trebuiau s-o șteargă? Ușile se închiseră. În timp ce ascensorul urca, Chloé examină profilul lui sever, iritată de tăcerea și felul în care-și agita cheile agățate de deget. Era din nou furios!

Ajunși la etajul al doilea, o luară pe un culoar lung, la capătul căruia Ben deschise ușa.

— Ți s-a dat cea mai bună cameră. Adăugă apoi pe un ton brusc, ca și când nu dorea să existe vreun dubiu:

— Ordinul tatălui meu!

— Inutil să precizezi! replică Chloé, aruncând o privire circulară prin cameră.

Jaluzelele erau trase. Ben se duse să le deschidă și îndată soarele pătrunse în valuri, luminând patul mare acoperit de o cuvertură roz, pereții vopsiți într-un verde palid, mobilele lăcuite și lustra de Murano.

— Balconul dă spre Canal Grande, observă Ben, întors cu spatele, privind afară.

Chloé se apropie. Ben se încordă imediat. Examinându-l bine, ea îi văzu expresia încordată, efortul pe care-l făcea pentru a nu-și trăda tulburarea. Voit, ea își lăsă umărul să-i atingă pe al lui, apoi se aplecă pentru a privi în afară, și fața ei fu doar la câțiva centimetri de a lui.

— Nu este La Salute? întrebă ea indicând turnurile bisericii.

— Da, o știi perfect, răspunse Ben cu brutalitate.

Sarcasmul lui nu-i scăpase tinerei femei. Ei se măsurară din priviri un moment: respirația îi devenise aproape gâfâitoare, și Chloé simți cum i se precipită sângele în vine. Încet, foarte încet, își ridică o mână către față pentru a-și îndepărta o șuviță de păr ridicată de vânt care-i bara fruntea. Privirea lui Ben era fixată pe gura ei. Apoi capul i se înclină asupra ei ca în ralenti, și

Chloé își oferi fața punându-i mâna pe gât apoi pe ceafă, pe care-o presă ușor.

O secundă, Ben ezită. Sub degete îi simți mușchii încordându-se. Apoi buzele tinerei femei le mângâiară pe ale lui și el scoase atunci un mormăit înăbușit. Una din mâinile lui îi apucă părul, iar cealaltă o apucă de talie. Când gura lui o cuprinse pe a lui Chloé, o făcu cu o violență nemaipomenită. Imediat sărutarea lui se dovedi a fi mai mult decât un gest de dragoste, o pedeapsă, un asalt, o veritabilă declarație de război.

Furioasă, Chloé încercă să-l respingă, dar nu reuși nici măcar să-l îndepărteze. Ben începu să-i desfacă nasturii bluzei. Când ea vru să-l împiedice el o prinse între pulpele lui mușchiuloase și o făcu să se îndoaie. Astfel dezechilibrată, forțată să-și dea capul pe spate, i se oferea cu totul.

Chloé încercă să se mai zbată, dar el își băgă mâna în corsajul desfăcut și o mângâie pe sân. Atunci o undă de căldură i se răspândi în trup, și rezistența ei se topi ca zăpada în soare.

Părăsindu-i gura, Ben își puse buzele pe sânul ei.

— Te-am dorit întotdeauna… Asta este ceea ce ai dorit să știi? Ei bine, ai răspunsul: îți doresc trupul și deoarece mi-l oferi, nu văd nici un motiv să-l refuz. Dar asta nu va duce mai departe.

Ridicându-și capul, el își ațintì privirea înghețată în a ei. Tânăra femeie fu scuturată de un frison și ochii i se umplură de lacrimi fierbinți.

— Nu voi mai face aceeași greșeală, spuse Ben… Voi veni în patul tău, dar nu mai departe. Și nu va mai fi ceea ce a fost! Dacă ai chef să faci dragoste…

— Nu! exclamă Chloé, tremurând de frig, de furie și de dispreț.

— Ești sigură?

Ben o privi cu un surâs cinic care o umplu de teamă. Dar înainte de a adăuga altceva, se auzi o bătaie în ușă. Tânărul bărbat întoarse capul încruntându-se, apoi îi dădu drumul, trecându-și o mână prin părul în dezordine.

— Ai face bine să te duci în sala de baie!

Chloé se duse imediat și se închise acolo. Proptită de ușă, dădu drumul lacrimilor, tremurând de durere și de furie.

Ben o ura. O dorea totuși, dar privirea lui nu exprima decât un dispreț înghețat: dorea să facă dragoste cu ea, dar n-o mai iubea…

Chloé regreta amar că se lăsase convinsă să-i urmeze la Veneția. Conspirația era atât de evidentă! Cum să te miri că Ben se comporta astfel? Dar credea el oare că ea va face dragoste cu el… fără dragoste? Avea deci o părere atât de proastă despre ea?

Vocea gravă a lui Ben răsună în cameră, apoi ușa se închise. Probabil că fusese portarul care urcase cu bagajele. Chloé încercă să-și revină. Își șterse fața, dar tresări când își văzu imaginea în oglindă: părul în dezordine, bluza deschisă, buzele înroșite, obrajii în flăcări… Bine că nu-i surprinsese portarul! Își imagina surâsul satisfăcut al lui Ben în fața confuziei ei… O apucă o vagă greață: unicul lui scop fusese să se răzbune, s-o rănească, și ea, biata nebună, îi oferise exact armele de care avea nevoie! Cu degetele

tremurânde își încheie bluza, lăsă apa să curgă și-și răcori fața. După ce-și perie bine părul, îl legă la spate. Îi trebuia curaj să-l înfrunte pe Ben, să pară calmă. El nu trebuia să-și dea seama deloc de răul pe care i-l făcuse.

Totuși existau limite la pedeapsa pe care dorea să i-o dea. Încet, ea ieși din sala de baie și se opri în prag. Ben părăsise camera. Scoase un suspin, ca un geamăt. Totuși nu mai plânse. Hotărârea ei fusese luată: mâine, va lua primul avion pentru Londra, și-l va alunga pe Ben din gândurile ei, pentru totdeauna.

CAPITOLUL 6

Portarul pusese valizele pe o banchetă de lemn de lângă ușă. Chloé respiră adânc și luă prima valiză; nu trebuia să se mai lase chinuită de Ben, să se mai gândească la el, își va desface valizele.

De acord, își spuse ea, parcă sfidându-se, scoțându-și lenjeria și așezându-și-o cu grijă într-unul din sertarele comodei, mâine își va face din nou valizele și va pleca. Dar măcar până atunci, rochia ei de seară nu va fi mototolită!

După ce termină, Chloé se uită la ceas. Nu-i era foame, i se servise un prânz ușor în avion… În picioare, în fața oglinzii, vorbi imaginii reflectate acolo.

— Sunt la Veneția, trebuie să profit! Oglinda îi trimise imaginea unei priviri complice. Chloé îi răspunse cu o strâmbătură, apoi observă că hainele cu care fusese îmbrăcată erau mototolite. Nu putea ieși așa! Se duse să-și aleagă un deux-pieces din bumbac roz. Cu părul periat și buzele strălucitoare, parcă nu mai avea acel aer de victimă. Și asta și dorea: să pară strălucitoare, indiferentă! Dacă-l va întâlni pe Ben, acesta nu va putea să-și mai bată joc de ea. Luându-și aparatul fotografic și geanta, coborî.

În afara recepționerului, holul era gol. Chloé se opri în dreptul lui.

— Cum se ajunge la Piața San Marco?

Tânărul îi dădu explicațiile necesare și când plecă, acesta se aplecă să-i privească picioarele. Chloé se simți observată și asta o enervă. Cu trăsăturile ei prea

marcate, nu era cu adevărat frumoasă, dar mersul ei avea o grație senzuală naturală, de care nu-și dădea seama decât în momentul în care era privită de un bărbat. Pe scenă accentua în mod voit balansarea șoldurilor. Dintr-un motiv misterios, când cânta își pierdea timiditatea. Devenea o altă femeie, ca și când masca cântăreței îi servea drept paravan contra îndoielilor și incertitudinilor ei.

Chloé ieși din hotel pe o altă ușă decât cea care dădea spre chei. Această ieșire ducea la o grădiniță înconjurată de ziduri înalte. O traversă și ieși pe o stradă largă și animată. Câteva minute mai târziu ajunse în fața bisericii San Marco cu fațada ei barocă. Când se pregătea s-o fotografieze, cineva se opri în fața ei. Tresări și întorcându-se îl văzu pe Angelo…

— Bizară biserica asta, nu-i așa? o întrebă el arătându-i cele cinci statui care-i mărgineau acoperișul. Mă face să râd.

— Eu o găsesc foarte frumoasă, răspunse Chloé.

— Și eu. Dar este într-adevăr ciudată. Știi cine a construit-o? familia Fini. În numele Domnului? Nu! La Veneția, când construiai o biserică, o făceai ca să arăți lumii cât ești de bogat. Toate familiile construiau biserici. Familia Barbarini a construit una și mai ciudată, cu propriile-i statui pe fațadă. Da. Enorme! Pentru a-și demonstra importanța. Un fel de publicitate!

Chloé începu să râdă.

— În Statele Unite, pentru a se face remarcați, oamenii bogați cumpără spațiu la televiziune!

— Exact! spuse Angelo, pornind alături de tânăra femeie pe străduțele ce duceau la Piața San Marco.

Ieșind din umbră, ajunseră în plin soare. Chloé se opri pentru a admira mozaicurile sclipitoare ale Bazilicii, cărămida roșie a Campanillei, cu spirale verzi, covorul gri mișcător a sute de porumbei si, de-o

parte și de alta a pieții, clădirile cu trei etaje care se ridicau deasupra arcadelor. O masă de turiști se mișca de colo-colo, mulți se odihneau pe terasele cafenelelor.

— Cât este de frumos! exclamă Chloé, făcând fotografii.

— Vrei să-ți fac și ție o fotografie?, se oferi Angelo întinzând mâna către aparat.

Chloé i-l dădu, apoi se dădu înapoi puțin, surâzând. După mai multe clișee, Angelo acceptă să pozeze la rândul lui.

— Este prima oară când vii în orașul nostru?

Ea dădu negativ din cap.

— Nu, am mai fost, dar n-am văzut mare lucru.

— În acest caz permite-mi să-ți fiu ghid. Cunoști cafeneaua *Florian*?

— Nu.

— Este cea mai veche cafenea din lume, cred. Nimic nu s-a schimbat din secolul 18. Hai să bem ceva. Locul o să-ți placă mult.

Braț la braț, Chloé și Angelo traversară piața. La dreapta Bazilicii se zărea firma *Florian*, cu litere de aur. Un chelner îi conduse la o masă liberă, într-unui din micile alcovuri, și luară loc pe scaunele de catifea roșie, în fața unei mese de marmură. Chloé privi în jurul ei, încântată de lacul verde al pereților acoperiți de oglinzi vechi în care clienții se reflectau ca niște fantome. Ghirlande de flori pictate, roz și albe, se întindeau ici și colo pe pereți și plafoanele erau și ele bogat ornate.

Angelo comandă vin alb și pricomigdale, în timp ce Chloé se uita la mișcarea continuă a turiștilor.

— Știi, când austriecii ocupau Veneția, se duceau la cafeneaua din față. Venețienii veneau la *Florian* și-i ignorau pe invadatori. Le interziceau copiilor lor să asculte până și muzica lor.

Chloé surâse și se uită la ceas.

— Suntem aici de-o jumătate de oră! se miră ea. Am să cer nota de plată!

Tânărul protestă, dar ea insistă.

— De fapt ești ghidul meu pentru după-amiază și am nevoie să pot vedea Veneția cu un venețian.

— *Grazie*, mulțumi Angelo. Aș putea să te învăț și italiana.

După ce plecară de la cafenea, traversară piața în direcția Bazilicii. Când ieșiră din Bazilică, după o oră, Chloé își închise ochii, orbită de soarele puternic. Fusese atât de fascinată de mozaicuri, de iconostasul bogat ornamentat cu bijuterii și emailuri, încât Angelo trebui s-o împingă cu cotul pentru a o trezi din visare.

— Vrei să faci ceva cumpărături? o întrebă el. Veneția are niște magazine superbe.

Chloé aprobă și-l urmă pe tânărul italian de-a lungul străduțelor înguste, unde zeci de magazine ofereau încălțăminte, rochii și eșarfe de mătase, cordoane și genți din piele. Mai multe magazine ofereau măști de carnaval și când ea se miră, Angelo se uită la ea surprins.

— Nu știai? Carnavalul începe săptămâna viitoare.

— Carnaval? Aici?

— Da, aici! îi spuse el cu o privire amuzată de expresia ei neîncrezătoare. Altădată, Veneția era celebră pentru carnavalul ei. Două luni întregi! Da, luni! Și apoi, deodată, carnavalul luă sfârșit! Și asta timp de ani! Nu mă întreba de ce, căci nu știu.

Chloé îl privea cu gura căscată.

— Din întâmplare, studenții au început să se deghizeze. Și iată, a…!

Angelo făcu un gest cu mâna, ca pentru a găsi cuvântul.

— A revenit? sugeră Chloé.

— Exact! Acum, în fiecare primăvară, carnavalul reîncepe. Studenții vin din toată țara. Elevii de la Belle Arte confecționează măști pentru a face rost de ceva bani. Unele sunt superbe!

Chloé admiră într-o vitrină măști albe cu străluciri de aur sau cu pete negre pe obraz, în jurul ochilor și a gurii.

— Nu sunt scumpe! Aș vrea să cumpăr.

— Aici aproape, cunosc un vânzător care are unele mai frumoase. Dacă vrei, te pot conduce. În timpul carnavalului toată lumea se deghizează. Se pot închiria chiar și costume.

Continuându-și plimbarea reveniră în Piața San Marco. Chloé se opri deodată mirată, și Angelo izbucni în râs.

— Aici toate străzile duc la Piața San Marco. Ești obosită?

— Epuizată, mărturisi tânăra femeie. De ani de zile n-am mai mers atâta. Aș bea o ceașcă cu ceai!

— Oh, englezoaicele cu ceaiul lor! Nu voi putea niciodată înțelege! Cafea da, dar ceai! Nu, mulțumesc! Să ne întoarcem la hotel, îți vor servi ceai și te vei putea odihni. Un grup de tineri care se fugăreau o loviră. Angelo o luă de talie și Chloé se gândi din nou: era fermecător, simpatic, deschis și vesel, dar nimic nu o atrăgea la el ca femeie. Angelo păstrase ceva copilăros și trezea mai degrabă un instinct matern, decât unul sexual.

Traversară piața. Angelo o ținea pe după umăr cu un gest protector pe care ea îl accepta cu plăcere. Dar când ajunseră aproape de străduța ce trebuia să-i conducă la hotel, Chloé îl observă pe Ben, în umbra unei arcade, îmbrăcat în alb. Îi privea încordat.

Angelo nu-l observase. Povestea animat despre carnaval. Chloé întâlni privirea furioasă a lui Ben, apoi

întoarse capul, iritată și tulburată. Simți cum îi dau lacrimile, dar reuși să se stăpânească.

— Ce vești despre pianist? o întrebă Angelo, în timp ce se apropiau de hotel. Dacă nu găsești pe nimeni, voi încerca eu să te acompaniez.

Chloé îl privi cu recunoștință.

— Ești foarte amabil, Angelo. Dar nu știu dacă voi rămâne.

Tânărul se miră.

— Nu? Credeam că ești angajată pentru o lună.

— Domnul Haskell și tatăl său nu sunt de aceeași părere.

— De aceeași părere? făcu Angelo fără să înțeleagă.

— Nu are importanță, surâse Chloé. îți mulțumesc pentru ofertă, dacă rămân voi fi bucuroasă să ți-o accept.

— Hotelul se deschide săptămâna viitoare. Va trebui să repetăm puțin.

— Bineînțeles! Îți voi da răspunsul mâine.

Chloé își bău ceaiul în salonul-bar al hotelului în tovărășia ghidului ei, apoi îl părăsi, după ce-i mulțumi îndelung, și se duse în camera ei pentru a se odihni.

În apa caldă, înspumatăa băii, se gândi la ce să facă. Ar putea să-i telefoneze domnului Haskell și să-i spună că Ben îi ceruse să plece… Dar, la ce-ar servi? Pe de altă parte, dacă va rămâne, se va condamna la o lună de supliciu. Nu era masochistă. Mai bine s-ar declara învinsă și ar lua primul avion spre Londra.

Ieși din apă, se uscă, și-și puse un halat alb. Cu picioarele goale se duse în cameră, dar se opri brusc. Ben era așezat pe patul ei.

— Ce faci aici? îl întrebă ea cu o voce ascuțită.

Ben o examină din cap până-n picioare cu o privire obraznică. Nimic nu-i scăpa. Deodată, Chloé se simți parcă goală cu tot halatul ce-l avea. Pupilele negre ale lui Ben păreau că reflectă ceea ce vedeau: picioarele

lungi, umede, goale, largul decolteu. Chloé își strânse reverele halatului, dar gestul ei nu făcu decât să suscite un surâs batjocoritor din partea lui Ben.

— Am venit să-ți spun că m-am răzgândit. Dacă tata vrea să cânți, nu vreau să-l contrazic. De ce să ne certăm pentru atâta lucru?

Chloé încercă să se stăpânească și să nu-și trădeze furia. „Pentru atâta lucru!” Iată ce reprezenta ea pentru el! Avu chef să-i arunce ceva în cap, dar rezistă tentației.

— Foarte bine, răspunse ea, ca și cum hotărârea lui o lăsa indiferentă.

Ben nu se mișca. Rămânea pe pat, nestingherit, cu părul strălucindu-i într-o rază de soare.

— Ți-a plăcut plimbarea? o întrebă el fără a o pierde din ochi.

— Mult.

Chloé tremură la amintirea privirii pe care i-o surprinsese în Piața San Marco. Dacă o va privi la fel de ostil de fiecare dată când se vor întâlni, următoarele patru săptămâni vor fi într-adevăr un infern.

— Angelo este venețian, spuse Ben.

— Știu. Mi-a propus să mă acompanieze la pian. Ești de acord, sau tatăl tău a angajat un pianist de jazz?

Ben își făcu ochii mici.

— Dacă a făcut-o, eu nu știu. Ai nevoie de un pianist?

— Bineînțeles, răspunse ea, agasată. Aș prefera o orchestră, dar dacă este imposibil și dacă Angelo vrea să mă acompanieze, cred că voi fi de acord.

Ben se ridică. Chloé tresări aducându-și aminte de ce putea emana din acest corp, din acești mușchi, din picioarele lungi… Ben avansă spre ea. Inima lui Chloé

bătu mai tare și, din instinct, se dădu înapoi, cu gura uscată.

Ben surâse sarcastic.

— Nu te teme. Nu te voi atinge.

— Mulțumesc mult! explodă ea cu fața roșie. Ultima dată mi-a fost de ajuns!

— N-aș putea spune că asta am înțeles atunci!

Chloé își strînse pumnii pentru a rezista poftei de a-l lovi. Ben se uită la gulerul deschis al halatului și, într-o mișcare de exasperare, ea și-l strânse și mai tare.

— Ieși din camera mea! Și să nu îndrăznești să mai intri fără să bați la ușă, sau înainte de a te invita eu!

— Am bătut, dar nu mi-ai răspuns. Erai în baie, așa că mi-am folosit cheia.

— Să nu mai faci asta! îi răspunse Chloé. Dealtfel, pe viitor voi pune zăvorul. Nu vreau să te găsesc aici pe pat de câte ori ies din baie.

— Data viitoare ai putea să mă găsești în pat! spuse el râzând.

Chloé se enervă. Apoi se repezi la ușă, o deschise și spuse:

— Ieși!

Ben se ridică și se îndreptă încet spre ușă, cu acel veșnic surâs batjocoritor pe buze și acea privire care-i spunea că-și dădea seama de furia ei și că este mulțumit.

Când ajunse în dreptul ei, Chloé se lipi de perete. Era ceva insultant în acest contact la distanță, dar nu putea face nimic; se aruncase singură în gura lupului. Urmărindu-l pe Ben până la Veneția, îi furnizase chiar ea armele: de ce să se mire acum că acesta se servea acum de ele? De ce se lăsase convinsă? De ce nu fusese mai puternică?…

— Apropo, cina se servește la ora opt. Spunând acestea, ieși din cameră.

Chloé trânti ușa după el și puse zăvorul.

Sprijinită de perete, tremurând de furie, explodă: cum îndrăznea s-o privească așa și să-i vorbească pe acest ton? Singura atitudine înțeleaptă era să-și facă valizele și să plece a doua zi.

Vrusese să se convingă că rămânând o lună sub același acoperiș cu el, va reuși să… dar reacția lui indica clar că era la fel de sensibil la ce făcea ea ca… un bloc de granit!

Dar atunci… de ce-și schimbase Ben părerea și acceptase să rămână? Vroia să evite o ceartă cu tatăl lui. Probabil că ăsta era adevărul. Păreau foarte apropiați…

Deodată Chloé crezu că întrevede adevărul: și dacă Ben găsise mijlocul de a-și atinge scopul? Dorea ca ea să plece dar, cu riscul de a-l ofensa pe tatăl său, nu putea s-o dea afară. În schimb dacă Chloé renunța la contract și pleca din Veneția, nu mai era nici o problemă! Văzută din acest unghi, atitudinea lui Ben se explica perfect: căuta s-o umilească pentru a o obliga să plece.

Chloé traversă camera încet, apoi se așeză pe pat. Da, cu cât se gândea mai bine, această explicație i se părea cea mai bună. Ben era capabil, pentru a nu-și înfrunta tatăl direct, să găsească acestă soluție deturnată care o forța să rupă contractul semnat!

Se enervă… Ce tip scârbos! Își spuse ea sărind în picioare. Ca o leoaică în cușcă, începu să se plimbe de colo până colo în cameră; va acționa cum nu se aștepta Ben? Nu, nu-i va corda atât de ușor victoria! Nu și-a spus ultimul cuvânt! Își bate joc de ea, jucându-se ca un toreador, care provoacă taurul înainte de a-l omorî! Cum surâdea implantându-și banderilele! Știa exact unde era vulnerabilă. Dragostea îl învățase s-o cunoască bine!

Chloé se opri în fața ferestrei și privi cerul care se întuneca deasupra acoperișurilor Veneției. Se făcuse

deodată mai frig, anotimpul oscila încă între primăvară și vară…

Sprijinindu-și fruntea înfierbântată de geamul rece, încercă să vadă mai clar. Dar imaginea lui Ben era tot timpul în fața ochilor ei. Și o imagine și mai agreabilă! îi apuca un smoc de păr și… îl trăgea…!

— Să se ducă la naiba! spuse ea cu voce tare.

Cuvintele răsunară în tăcerea camerei. Dacă ar fugi, ar însemna că acceptă că el putea să-i mai facă rău, că-l mai iubea… Și în starea de spirit în care se afla Ben, va fi mulțumit și va triumfa.

— Rămân! își spuse ea, ridicând ochii spre tavan.

Ca și cum ar fi putut s-o audă, oriunde s-ar fi aflat el în acest hotel.

CAPITOLUL 7

Pe balustrada albă din jurul terasei, pescărușii își disputau firimiturile de pâine pe care le pusese Chloé. Cu ochii pe jumătate închiși, aceasta le observa mișcările surâzând: era cald, era soare, se simțea în armonie cu lumea.

Repetițiile începuseră de trei zile, după ce Angelo și Chloé găsiseră un compromis: orchestra o va acompania pe Chloé pentru bucățile de jazz, iar ea Va interpreta câteva cântece în stilul lor.

Era amiază. Ben aranjase un bufet rece pe terasă și reunise tot personalul hotelului pentru a-i face ultimele recomandări. În seara asta hotelul se va deschide în mod oficial cu un dineu la care fusese invitată toată lumea bună din Veneția și un mare număr de ziariști pentru a consemna evenimentul. Ben vroia să fie sigur că totul se va desfășura cum prevăzuse, căci trebuia să facă impresie!

Cu o farfurie cu mezeluri și salată într-o mână, Chloé se retrăsese cât mai departe posibil. În timpul discursului lui Ben ea se uitase la vaporașele care se îndreptau spre insula Guidecca… De ce nu s-ar duce și ea după-amiază s-o exploreze? Orchestra se hotărâse să repete singură, deci avea timp. Un vaporaș ar fi foarte agreabil în această zi primăvăratică…

Când Ben termină, personalul se risipi, lăsând farfuriile murdare și resturile pe lunga masă acoperită cu o față de masă din damasc alb.

— Angelo! Ce vaporaș trebuie să iau pentru a mă duce la Guidecca? îl întrebă Chloé.

— Numărul cinci. *Numero cinque*, îi răspunse Angelo.

Angelo își lua foarte în serios rolul de profesor de italiană, și Chloé începea chiar să înțeleagă câteva fraze simple.

— Vrei să te duci azi? o întrebă el. Chloé dădu din cap.

— Am chef să iau vaporașul.

— Ia cu tine un fular! Este vânt! Distracție plăcută!

Angelo îi trimise o sărutare din vârful buzelor.

Chloé nu era grăbită: prin străduțele strâmte ajunse în Piața San Marco, mișunând de porumbei, turiști și vânzători de suveniruri. Pe fațada Bazilicii, cei patru cai de bronz păreau gata să pornească în galop prin piață, și soarele își arunca razele pe patina lor verde. În piațeta care ducea de la Bazilică la chei, Chloé zări leul în vârful coloanei de piatră și, în spate, strălucirea verde a canalului. O mulțime de oameni se plimbau pe chei. Chloé începu să se uite la numerele înscrise pe debarcadere.

Riva degli Schiavoni era mărginită de case în tonuri pastel, majoritatea hoteluri, cu restaurante și cafenele, care-și întindeau terasele până pe trotuare. Mergând, admira succesiunea fațadelor; Veneția deborda de frumusețe. O viață întreagă ar fi insuficientă pentru a vedea totul. Trebuia să alegi, ceea ce era foarte greu…

Găsind debarcaderul numărul cinci, Chloé își cumpără un bilet special ce-i permitea să circule cum dorea, timp de o lună. Era scump, dar va face economii. Avea de gând să ia foarte des vaporașul. Era cea mai bună metodă să vadă Veneția, îi spusese Angelo, și era transportul cel mai romantic din lume…!

Multă lume aștepta în dreptul debarcaderului. Așteptând sosirea vaporașului, Chloé asculta discuțiile

italienilor. Când vaporașul lovi ușor pneurile agățate de chei pasagerii se grăbiră să urce. În spatele ei Chloé simți o mână înconjurându-i talia și se întoarse enervată, gata să strige *„Va via”* pe un ton rapid, așa cum o învățase Angelo. Dar nu era vorba de un necunoscut. Era Ben. Cuvintele îi muriră pe buze.

— Ce faci aici? o întrebă el pe un ton bănuitor.

— Eu… se bâlbâi ea… eu… mă duc să vizitez Guidecca.

O femeie grasă, cu un copil în brațe, îi împinse pentru a-și face loc spre puntea vaporașului.

— *Permesso, per favore*, murmură ea.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Chloé dându-se la o parte. Adică… *scusi*…

Parcă-și pierduse de tot capul. Înainta fără să se uite unde calcă… alunecă pe debarcaderul umed și-și pierdu echilibrul. Din fericire, Ben o prinse înainte de a cădea între debarcader și apele gri-bleu ale portului. Se simți ridicată de la pământ și depusă pe puntea vaporașului în râsetele bărbaților și exclamațiile neliniștite ale femeilor.

— *Va bene, signorina?* o întrebă una din ele, îngrijorată.

Murmurând *grazie*, *grazie*, Chloé coborî scările spre cabina cu geamuri. Mai erau câteva locuri libere acolo. După ce se așeză, se înghesui în colțul ei și-și întoarse capul spre fereastra aproape opacă din cauza stropilor de apă.

Reușise să-l evite pe Ben în ultimele trei zile… Ce întâmplare i-l scosese tocmai azi în cale și-l adusese pe vaporaș? Dar ea ghicea ușor ce se petrecea în mintea lui Ben: o bănuia că-l urmărise. Degeaba ar fi protestat ea că nu era adevărat, că nici nu avea chef să-l vadă, Ben nu ar crede-o.

Vaporașul se îndepărtă. Cineva se așeză alături de ea. Dar Chloé rămase privind pe geam, sigură că-l va vedea pe Ben rămas pe debarcader.

— Ce vei face la Guidecca?

Stupefiată, Chloé se întoarse pe scaunul ei, cu gura căscată.

— Închide-ți gura, spuse Ben. Ai un aer stupid.

Chloé își strânse gura. Ben se lăsă pe speteaza scaunului, punându-și brațul, foarte degajat, pe marginea acestuia. Chloé era departe de a fi la fel de degajată… Coapsa mușchiuloasă a lui Ben îi atingea piciorul. Desigur, scaunele erau strâmte, dar de ce se așezase așa de aproape?

— Unde te duci? îl întrebă ea, depărtându-se puțin.

— Să văd niște prieteni care locuiesc la Dorsoduro, răspunse calm Ben.

Dar privirea lui ironică îi dovedea că-și dăduse seama de mișcarea ei.

— La Dorsoduro?

— Este vechiul cartier popular al Veneției. A devenit foarte la modă, întrucât casele sunt mici, ușor de restaurat. Dar prețurile s-au ridicat!

Deodată vaporașul se încrucișă cu un vas mai mare și începu să se clatine puternic. Proiectată înainte, orbită de părul ce-i căzuse pe față, Chloé se agăță de primul obiect întâlnit. Acesta era Ben. Când își dădu seama că se agățase de umărul lui, își trase mâna ca friptă.

— Scuză-mă, murmură ea.

— Te-ai simți mai bine pe pământ, spuse el ironic.

Și brusc, se aplecă spre ea.

— Privește! San Giorgio Maggiore! Este prima oprire. Chloé se retrase pe scaun, incapabilă să suporte această apropiere. Cu capul întors spre fereastră, privi insula care se apropia rapid. Zidurile de cărămidă roșie ale vechii mănăstiri apărură parcă

clin apă, și, în centru, văzu fațada albă cu coloane ale celebrei biserici.

În fiecare dimineață, la micul dejun, Chloé distingea în depărtare San Giorgio Maggiore. Ceața sidefie care o învăluia cu mister se risipi la apropierea vaporașului… Și viața era la fel. Ceea ce nu putem avea pare mult mai dezirabil, pe cînd împlinirea dorinței face să dispară până și dorința…

— Am cumpărat o ilustrată cu Insula, spuse ea întorcându-se spre Ben, a cărui privire o susținu cu greu.

Îl dorea pe Ben doar pentru că nu-l putea avea? Care era adevărata natură a dragostei ei pentru Ben?

— O vei trimite familiei?

Ochii lui se întunecară. Se gândea probabil la Jilly.

— Da, răspunse ea, ca și cum ar fi vrut să-l sfideze.

De ce să-l mintă? Nu ea îl invitase să se așeze alături de ea și nu putea la infinit să evite să-i vorbească despre familia ei. Oricât de supărată ar fi fost pe unii din membrii familiei ei, aceasta reprezenta o parte importantă a vieții ei. Nu putea să se detașeze de ea, așa cum nu putea să-și renege rădăcinile.

— Nepoata ta probabil că s-a întors din călătoria de nuntă, spuse Ben cu o voce întretăiată.

— Fără îndoială, aprobă Chloé. Ben se strâmbă, plin de dezgust.

— Îl plâng pe soțul ei. Pentru nimic în lume n-aș vrea să fiu în locul lui!

De câte ori de la căsătorie, Chloé nu gândise același lucru! Se uită la Ben stânjenită.

— Știi, Jilly era foarte tânără. S-a maturizat de atunci. Nu mai este aceeași persoană.

— Oamenii nu se schimbă, declară Ben.

Privirile li se încrucișară. Duritatea pe care o exprima privirea lui Ben îi arăta că se referea atât la

Jilly, cât și la ea și că fusese afectat mai puternic de trădarea acesteia din urmă.

— Ba da! protestă ea, întorcându-și capul pentru a scăpa de condamnarea pe care o deslușea în ochii lui. Ne schimbăm mereu, experiența ne transformă… altfel am mai locui și acum în caverne și am purta piei de animale!

— Chiar dacă o schimbare are loc la suprafață, în adânc reacțiile noastre rămân aceleași, la orice vârstă, ripostă Ben, cu iritare. Într-un moment de criză, pentru a scăpa basma curată, Jilly ar minți din nou. Și chiar ar minți pentru a se pune în valoare. Este profund egoistă și superficială! Nici nu-i trece prin cap că mai există și ceilalți! îndrăznește să mă contrazici!

Chloé își mușcă buzele fără să răspundă. Portretul pe care i-l făcuse Ben era foarte adevărat. Și totuși…

Vaporașul se opri. O parte din pasageri coborâră repede, înlocuiți cu alții.

— Lucrurile nu sunt așa de simple, ezită Chloé. Este adevărat, Jilly este egoistă, dar poate fi drăguță, este plină de viață și umor. Își adoră părinții, este generoasă, plină de vitalitate… Se uită la Ben aproape rugătoare.

— Tabloul pe care i-l faci este prea negru. În viață domină gri-urile și este mai bine pentru oameni.

— Și pentru tine? o întrebă sec Ben, în timp ce vaporașul pornea din nou.

Chloé se uită la fața lui scăldată de soare. Maxilarul lui avea o frumusețe virilă, austeră și implacabilă.

— Bineînțeles! Nu sunt perfectă.

Ben surâse.

— Oh, nu!

Apoi făcu o pauză și adăugă:

— De ce-ai crezut-o pe ea? Cum de ți-ai putut imagina că aș fi capabil să seduc o fată de vârsta ei?

Dumnezeule! Ar trebui să fii nebun. Ca să nu mai vorbim de faptul că te iubeam *pe tine*! Nici nu o vedeam! Era de ajuns să apari pentru a le eclipsa pe toate celelalte. Singura impresie pe care o păstrez despre ea, este o iritare puternică, pentru că vroia întotdeauna să atragă atenția. Dacă ar fi fost fiica mea, aș fi pălmuit-o de fiecare dată când s-ar fi comportat așa.

— Jilly este un copil răsfățat, admise Chloé cu o voce stinsă.

— Atunci de ce nu m-ai crezut pe mine și ai crezut-o pe ea? repetă el.

Se uita la ea cu ochii lui duri și albaștri. Chloé suspină.

— Te iubeam… începu ea.

Ben o întrerupse imediat.

— Ah, nu, este imposibil!

— Din contră, este exact motivul pentru care am crezut-o pe ea. Nu înțelegi?

Chloé vorbea în șoaptă, pentru că mulți pasageri își întorceau capul spre ei.

— Mă îndoiam de mine, nu puteam să-mi imaginez…

— Te îndoiai de tine? se miră Ben. Păreai totuși atât de sigură pe tine! Cântai deja în public!

— Oh, pe scenă…! Îți poți imagina că unul din motivele pentru care devii cântăreț sau actor ar putea fi teama?

Vaporașul ajunse la Giudecca. Chloé zări un chei lung, mărginit de arbori, câteva magazine și un hotel. Era pustiu. Ben avea o expresie neîncrezătoare.

— Nu. Mi se pare din contră, că pentru a urca pe scenă și a cânta în fața unui public, trebuie să ai îndrăzneală și încredere în tine. Posezi aceste două calități.

— În momentul în care trebuie să înfrunt publicul, îmi vine s-o iau la goană, mi se face pielea ca de găină, mă ia cu frig și încep să clănțăn din dinți. Toți artiștii sunt așa. Și dacă avem talent se datorează faptului că dorim să depășim această teroare și să dovedim că suntem capabili să reușim. Vaporașul porni din nou înspre lagună. Văzând Giudecca îndepărtându-se, Chloé tresări.

— Oh, trebuia…

Dar Ben nu o asculta. Cu sprâncenele încruntate, se uita la ea.

— Continui să spun că nu mă iubeai dacă ai crezut că pot fi capabil de ceea ce am fost acuzat de Jilly, și admițând că te îndoiai *de tine*, întrebarea ce gândeai *despre mine* rămâne în continuare fără răspuns. Dacă m-ai fi cunoscut îndeajuns, nu ai fi crezut-o. Dacă n-ai bănuit că poate minți, înseamnă că nu mă iubeai!

— Dar…

— Recunoști! Totul este logic!

— Logica și dragostea merg oare împreună? suspină Chloé uitându-se pe fereastră. Uite! suntem departe de Giudecca acum!

Ben întoarse capul spre fereastră surprins și iritat.

— Oh! Ei bine, eu cobor la viitoarea oprire, iar tu ai să iei vaporașul următor pentru Giudecca.

Ben se ridicase în momentul în care vaporașul încetinise în fața debarcaderului. Gânditoare, Chloé îl urmă.

— Unde suntem?

— La Zattere. Vrei să te întorci la Giudecca?

— Nu. Cred că mă voi întoarce la San Marco pe jos.

Se săturase de discuția asta cu Ben. Oricum, el îi refuza explicația și ea nu mai suporta condamnarea pe care o citea în privirea lui.

— Cum dorești, îi spuse el laconic. O iei pe străduța din spatele bisericii. Mergând drept înainte ajungi la

podul Academiei. Vreo cinci sau zece minute. După pod vei urmări indicatoarele și vei găsi ușor drumul. Ai un plan al Veneției?

Chloé scoase unul din buzunarul blue-jeans-ului. Ben îi arătă drumul cu capul aplecat aproape de fața ei. Părul îi atingea obrazul, și în loc să urmărească traseul indicat de degetul lui Ben, Chloé îl privea pe el.

— Ai reținut? o întrebă el ridicându-și brusc capul. Chloé se înroși puternic.

— Da, bineînțeles!

— Mincinoaso, îi răspunse Ben cu o voce răgușită.

Îi înapoie planul.

— Va fi vina ta dacă te pierzi! Este o vreme superbă, nu va fi dezagreabil.

— Nu, într-adevăr, surâse ea, cu privirea în jos.

O clipă Ben păru că ezită, apoi sări repede în vaporașul care acostase. Sprijinit de bastingaj, Ben o privi îndepărtându-se.

La ce se gândea oare?

Chloé așteptă să se îndepărteze, apoi se îndreptă spre hotel.

Înainte de-a traversa podul, intră la Galeriile Academiei, pentru a admira colecțiile de pictură venețiană. Trecea din sală în sală, copleșită de numărul mare al tablourilor, fără a urma un circuit precis, și nu se oprea decât atunci când un tablou deosebit îi atrăgea atenția.

Prefera pictorii Evului Mediu. Nu știa nimic despre artiști, și când părăsi muzeul, amețită de atâtea nume, culori și imagini, își promise să revină, pentru a afla mai multe despre acești pictori.

În cursul vizitei, hoinărind din sală în sală, se forță să și-l alunge din minte pe Ben. Cel puțin astăzi își vorbiseră. Contactul pe care-l stabiliseră nu se transformase imediat în conflict. O undă de optimism

puse stăpânire pe ea, dar îi fu frică să nu fie prematură. Ben îi spusese c-o mai dorea, dar asta nu însemna nimic. Nu o iubea. Numai asta conta.

După ce trecu Podul Academiei se îndreptă fără grabă spre hotel, oprindu-se în trecere pentru a admira biserica roz deschis San Vidal și Palatul Marosini. Când ajunse la străduțele din spatele hotelului îl văzu pe Angelo ieșind dintr-un magazin și-i făcu semn. Tânărul veni în întâmpinarea ei.

— Ai petrecut o zi bună? o întrebă el.

— Să spunem că am vizitat mult orașul, îi răspunse Chloé.

În unele momente fusese încântată, în altele ar fi vrut să fie departe de aici!

Ajungând într-o piațetă, Angelo îi arăta magazinele care vindeau măști pentru carnaval.

— Oh, vreau neapărat să cumpăr! strigă Chloé, atrasă de strălucirea aurie și argintie a măștilor etalate.

Erau o mulțime, greu de ales: un cap de leu, un cap de capră, cu coarnele în spirală, un tigru cu ochii verzi strălucitori. Mai departe văzu măști de cucuvele cu penele gri, o față de clovn albă, măști de piele negre. Angelo îi spunea prețul, glumind cu studenții care-și vindeau operele.

În sfârșit, Chloé optă pentru o mască din pene roz. Îi acoperea fața doar pe jumătate, dar examinându-se prin fantele ochilor, avu impresia că descoperă o străină. Angelo o convinse să-și cumpere și o mantilă de dantelă neagră și un tricorn ornat pe-o parte cu o rozetă de mătase.

— Splendid! exclamă ea, uitându-se în oglindă.

— *Si! Si!* spuse Angelo. Ești superbă!

— Nu vorbeam despre mine, ci despre mască și mantilă, protestă ea.

Scoțându-și masca și mantila, le dădu vânzătorului pentru a le împacheta.

— Acum voi putea participa la carnaval.

— De ce nu-ți închiriezi un costum? îi sugeră Angelo. Unul din prietenii mei are un magazin specializat. Aș putea să-ți obțin o reducere!

Chloé acceptă. Timp de-o oră încercă diferite costume. Angelo vroia o ținută de harem, dar Chloé refuză râzând, flatată de fluierăturile de admirație ale vânzătorului.

— Ia-l! o rugă Angelo. Silueta ta este perfectă… Chloé dispăru în cabină dând negativ din cap. N-ar îndrăzni niciodată să se plimbe prin Veneția cu o ținută atât de sugestivă!

În sfârșit, alese un costum asortat la mască și la mantilă. Era costumul tradițional al venețiencelor: o rochie de tafta roz, cu fusta amplă și talia de viespe, cu un decolteu adânc și cu mânecile lungi ornate cu dantelă la încheieturi, în stilul secolului XVIII, cel mai popular la carnaval.

Vânzătorul îi propuse apoi un evantai și Chloé se plimbă prin fața celor doi tineri agitându-l cu cochetărie. Era inutil să-i întrebe ce părere aveau despre costum, privirile lor erau elocvente.

Angelo o ajută să-și ducă pachetele la hotel. Turiștii deveniseră și mai numeroși la Veneția, din cauza carnavalului.

— Mă întreb când voi putea să port costumul, se plânse ea. Cântăm în fiecare seară!

— În timpul carnavalului se dansează pe străzi, până la miezul nopții. Ne vom duce imediat ce vom termina programul. Ziua de lăsata secului marchează apogeul carnavalului și va fi un bal la hotel. Patronul ne-a anunțat în dimineața asta. Dar tu nu ascultai! Iarăși visai!

— Așa cred, recunoscu Chloé strâmbându-se la el.

Într-adevăr, nu auzise ce spusese Ben pentru că nu asculta decât timbrul vocii lui și aceasta îi sugera vise pe care nu i le putea povesti lui Angelo.

— Ei bine, iată: a spus că va avea loc un bal mascat începând cu ora unsprezece. Clienții vor avea astfel timp să danseze pe străzi… În Piața San Marco are întotdeauna loc un mare bal, dar este prea multă lume; nu poți nici să te așezi, nici să bei ceva. Va fi mai mult loc la hotel. Vei putea deci să porți costumul de lăsata secului și de ce să nu cânți îmbrăcată cu el?

— De ce nu? strigă Chloé excitată…

În seara asta, în timp ce se pregătea să-și pună rochia de mătase neagră pe care o va purta pentru inaugurarea hotelului, vechea tensiune familiară începu să pună stăpânire pe ea cu tot cortegiul ei de ezitări și îndoieli. Și dacă-și va pierde vocea? Punându-și mâna pe gât, avu impresia că o doare în gât. Incapabilă să înghită, cu gura uscată, putea să jure că laringele era iritat. Își va pierde vocea, nu va putea să ia notele de sus…

Imediat, Chloé făcu gargară și bău puțină apă. Dar o apucă imediat o greață violentă. Fugi în baie, cu fața palidă, plină de broboane. Imagini de coșmar se succedau în mintea ei: Dacă va uita textele? Dacă orchestra nu va cânta cum trebuie? Spectatorii vor râde… Văzu imediat zeci de figuri care râdeau și frica o paraliză…

Genunchii începură să-i tremure. Nu va reuși să coboare, picioarele vor refuza s-o ducă. Nu, nu va reuși niciodată să cânte. Ben va fi acolo printre toți acei necunoscuți. Se va face de râs în fața lui și el o va privi cu milă. Nu va putea suporta așa ceva!

Chloé se privi cu dezgust. Nu-i plăceau rochiile negre. Ce dracu o împinsese să cumpere această rochie provocatoare, cu fusta despicată până la șold? Dumnezeule! Rochia asta era îngrozitoare! Îi va etala

corpul! Și ce ascundea materialul, era pus în valoare de mătasea ce se mula pe corp! Existau femei capabile să poarte așa ceva, dar imaginea ei din oglindă îi producea oroare: o cumpărase într-un moment de îndrăzneală și acum nu avea curajul s-o poarte…

Chiar atunci se auzi sunând telefonul. Tresări, ca și cum ar fi auzit o explozie. Cine putea fi? Cu ochii fixați pe aparat, incapabilă să ridice receptorul, îl lăsă să sune până când nervii ei fură pe punctul de a exploda. În sfârșit, smulse receptorul din furcă.

— Alo! chițcăi ea în aparat.

Un zgomot straniu se auzi la celălalt capăt al firului. În sfârșit, după un moment, reuși să vorbească în receptor.

— Alo?

— Cum te simți? întrebă o voce plină de solicitudine.

Era Ben!

— Oh! bine… reuși ea să articuleze, surprinsă să-l audă.

— Angelo m-a rugat să te sun. Trebuia să fii jos de cinci minute.

Urmă o pauză.

— Vocea îți este bizară. Sper că nu te doare gâtul.

— Nu… Totul este bine, spuse Chloé, încrucișându-și degetele la spate, ca și cum Ben ar fi putut s-o vadă!

Urmă o nouă tăcere.

— Nervoasă?

— Par nervoasă? îi răspunse ea râzând fals.

— Da!

— Dumnezeule! sunt paralizată de frică! gemu ea.

— Vrei să urc?

— Nu! Da… da! se bâlbâi ea.

Respirând calm, reuși totuși să articuleze:

— Cobor. Voi fi acolo peste un minut.

Chloé era pe punctul de a pune receptorul în furcă, când Ben spuse:

— Îmi place vocea ta. Ești o cântăreață minunată!

Apoi închise, nelăsându-i timp să răspundă. Dar Chloé îi era profund recunoscătoare. Era ca un foc bun când îți era frig. Surâzând, se îndreptă hotărâtă spre ușă.

Cum a ajuns pe scenă? Nu va putea niciodată să-și aducă aminte… nici de momentul în care Angelo o prezentă publicului și nici când începu să cânte. Dar când înțelese în sfârșit unde se afla, dădu tot ce avea mai bun în ea și spectatorii rămaseră înmărmuriți ca și cum le-ar fi căzut o bombă în cap.

Chloé îl zări pe Ben la celălalt capăt al sălii. Îmbrăcat în smoking negru, o asculta cu brațele încrucișate și fața în umbră. Chloé cânta un blues plin de pasiune; corpul ei se mișca în ritmul muzicii. Tot corpul i se deversa în muzică și, în sală, pereții păreau că vibrează și ei.

Ultima notă rămase mult timp în suspans, în aerul nemișcat. Nimeni nu mișcă, de parcă asistența și-ar fi reținut suflarea. Urmă o tăcere mormântală, urmată de un ropot de aplauze. Chloé tresări sub impactul primului șoc… Spectatorii fluierau, băteau din picioare și din palme. Chloé râse uitându-se spre Angelo și muzicienii orchestrei care râdeau. Aplaudară la rândul lor! Chloé întinse brațele spre ei, salutând publicul.

După ce tensiunea dispăru, urmă euforia. Chloé se simțea atât de ușoară încât ar fi putut să zboare pe deasupra orașului ca un zmeu. Dar toată lumea dorea s-o felicite și-i trebui ceva timp înainte de-a se putea degaja și ieși. Apoi, prea agitată spre a se duce la culcare, vrând să respire aer proaspăt, ieși din hotel, în noaptea călduță a Veneției.

În spatele hotelului, piața era luminată de lună. Ridică ochii spre astrul alb și inspiră adânc. Încet, corpul i se debarasa de neliniște și-și regăsea calmul. Ziua fusese grea… Chloé traversă piața. Fața lui Ben îi rămăsese gravată în memorie. La sfârșitul cântecului dispăruse. Absența lui o intrigă imediat. Îl căutase din priviri, rănită și uimită. De ce plecase?

Deodată își dădu seama, după obscuritatea ce-o înconjura, că părăsise piața și o luase pe o străduță îngustă și întunecoasă. Vroia să se întoarcă, când auzi în spatele ei un zgomot de pași. Întorcând capul văzu o umbră și se grăbi spre o stradă luminată, de unde-i parveneau voci stranii deformate de apă. Dar pașii se apropiau… O mână o apucă. Chloé urlă.

— Ce faci aici?

Ben strigase această întrebare cu vocea lui dură, acum familiară.

Ușurată, Chloé respiră adânc, dar inima continua să-i bată nebunește.

— Tu ești!

— Da, și mulțumește Cerului, puteai să dai peste cine știe cine!

— Mă îndoiesc, îi răspunse Chloé devenită îndrăzneață, după triumful avut.

— Taci! Vorbesc serios! Nu știi că este imprudent să te plimbi noaptea într-un oraș străin? Mai ales cu o astfel de rochie?

Chloé protestă ușor.

— Angelo mi-a spus că Veneția este orașul cel mai sigur din Italia.

— În această rochie n-ai fi în siguranță nicăieri în lume! mormăi Ben printre dinți.

Dar, sub privirea lui insistentă, inima lui Chloé se tulbură.

— Numai cu tine aș fi! adăugă ea uitându-se fix la el pentru a-i vedea reacția.

Ochii lui străluciră.

— Cu mine mai puțin decât cu oricine! îi răspunse el cu o voce răgușită.

Mâna care-i strângea încheietura alunecă ușor pe brațul gol. Chloé avu impresia că ia foc.

Amețită se abandonă dorinței, în timp ce Ben îi fixa cu aviditate buzele întredeschise. Ben respira greu ca un înecat care caută o gură de aer.

— Ar fi trebuit să te trimit acasă din prima zi, murmură el. Mâna îi alunecă pe spatele ei gol. Se va hotărî oare s-o sărute? O dorea din tot corpul. Chloé își dădea seama din privirea lui întunecată de dorință…

— Nu, Chloé! strigă el. N-am să mă mai las ridiculizat a doua oară.

Încet, Chloé își încrucișă mâinile pe după gâtul lui.

— Ben, ascultă-mă…

— Nu te voi asculta! Te vei întoarce la hotel și de-acum nu vei mai ieși seara decât însoțită. Ai înțeles?

Nu încercase să se desprindă din îmbrățișarea ei. Nu-și putea lua ochii de la buzele ei și Chloé știa că în imaginație o și sărutase… Respirația îi deveni mai sacadată… Apoi, deodată, se eliberă, se întoarse și se îndreptă spre hotel trăgând-o de mână.

Când ajunseră la hotel, Ben nici nu se uită la ea.

— Noapte bună, mormăi el, înainte de-a dispărea.

Chloé se îndreptă încet spre ascensor. Îi era foarte frig. Îi venea să plângă. Avusese impresia că Ben va ceda în sfârșit, că o va strânge la pieptul lui, că o va săruta! Dar era mai încăpățânat decât crezuse.

Cum să treacă de această barieră de ranchiună și orgoliu?

Rămase mult timp trează, încercând să găsească răspunsul, dar somnul puse stăpânire pe ea fără să-l fi căutat.

CAPITOLUL 8

În noaptea de lăsata secului era imposibil să traversezi Piața San Marco. Trebuia să-ți faci loc pe lângă arcade, altfel mulțimea te-ar fi dus cu ea.

Dar această mulțime era veselă. Cât timp traversă Piața cu Angelo, Chloé fu îmbrățișată de vreo zece ori, de un cardinal, două cucuvele și un mare număr de supermani. Costumele uimeau prin varietate și fotografii nu încetau să le fotografieze pe cele mai frumoase.

— Pe aici!

Angelo o trase pe Chloé spre treptele care dădeau spre piață și ea își pierdu echilibrul, călcând pe tivul rochiei. Un grup vesel de tineri care treceau pe acolo îi sări în ajutor. Unul îi oferi un pahar de vin, un altul îi fură o sărutare. Ca și tovarășii lui, avea fața pictată în culorile punk, cu verde pe frunte, oranj și roșu pe obraji.

— *Permesso*, spuse sec Angelo, apucând-o pe Chloé de mijloc.

— *Scusi*, *scusi*, se scuză tânărul.

— *Non importa*, interveni Chloé. Regăsindu-și surâsul, tânărul se îndreptă dansând spre alte distracții.

— Își pictează singuri fețele sau le cer prietenelor lor s-o facă?

— Studenții îi machiază pentru câteva lire, este mai ieftin decât o mască. Dacă am dansa?

Muzica se revărsa din difuzoarele fixate pe coloanele din jurul pieții. Pe un podium, într-o lumină țipătoare, orchestra cânta ca posedată de diavol.

Îmbrăcat cu un tee-shirt roșu, cu pantaloni de piele negri, cântărețul executa salturi acrobatice, care le făcea pe fetele din primul rând să scoată niște strigăte isterice. Angelo îi salută pe muzicieni. Aceștia îi răspunseră cu o strâmbătură și strigară ceva în italiană.

— Îi cunoști? îl întrebă Chloé.

— Da, am lucrat împreună. Sunt excelenți, dar eu prefer un alt gen de muzică.

Angelo purta un costum de paj din aceeași epocă ca și Chloé: o capă roșu închis, o vestă brodată cu argint și un fular alb înnodat în jurul gâtului. Masca neagră îi ținea atât de cald, încât și-o ridicase peste peruca albă.

Să dansezi în această piață înțesată de lume era o performanță. După o jumătate de oră, Angelo o conduse pe Chloé spre o terasă unde reușiră să pună mâna pe două scaune, în momentul în care cei ce le ocupaseră se ridicară. Dansatorii pândeau o masă liberă și trebuia să fii foarte rapid să nu pierzi ocazia. Chelnerul le luă comanda abia după zece minute, dar Chloé era încântată să poată admira mulțimea de costume și măști.

Pe cerul albastru luna lumina ca un balon argintiu. Fațada Bazilicii era iluminată și mozaicurile scânteiau.

— Dacă am merge să vedem focurile de artificii? îi sugeră Angelo. Au montat o plută în mijlocul golfului. De pe *Riva degli Schiavoni*, priveliștea este superbă.

Din păcate, nu erau singurii care avuseseră această idee: în timp ce-și făceau drum prin mulțimea compactă fură luați de un val care se îndrepta spre piațeta și spre Cheiul sclavilor. Separată de Angelo, Chloé îl văzu pe acesta îndepărtându-se. Își întinse

gâtul. Acesta îi făcea semne disperate, strigă ceva ce nu înțelese, dar surâse pentru a-l liniști. Nu era neliniștită, știa exact unde se afla și cum să se întoarcă la hotel.

Dar mulțimea devenea din ce în ce mai apăsătoare și împinsă din toate părțile, Chloé începu să se sufoce. Îi era teamă ca rochia să nu-i fie sfâșiată, încet, încet, se îndreptă spre margine și reuși să ajungă lângă arcade. De aici zări peruca argintată a lui Angelo acoperită de masca neagră. Acesta se uita disperat în jurul lui.

Deodată, un val mai puternic duse mulțimea în colțul pieții și Angelo dispăru cu ea.

Chloé se apropie de un stâlp, făcându-si vânt cu evantaiul. Îi era așa de cald încât se hotărî să-și scoată masca de pene… Dar în acel moment un bărbat înalt apăru în fața ei, îmbrăcat în catifea neagră, cu fața ascunsă de-o mască neagră de piele ale cărei fente ascundeau niște ochi strălucitori.

Chloé îl remarcă imediat; nu erau doi bărbați care să aibă acest nas arogant, această gură cinică și dură. Costumul îi dădea un aer sinistru lui Ben și chiar surâzând părea amenințător.

— *Gradisca a ballare?* o întrebă el cu un accent italian aspru.

Chloé făcu ochii mari. Ben n-o recunoscuse! Stupefiată, uită să-i răspundă și Ben, crezând că nu înțelesese bine, îi arătă mulțimea care dansa, apoi luând-o de mână îi făcu o reverență adâncă.

Încet, Chloé îi dădu mâna și se lăsă condusă în piața mai liberă acum, după ce dansatorii se îndreptaseră spre chei, de unde puteau vedea focurile de artificii.

Ben o luă de talie și o atrase spre el. Ea își puse mâna pe umărul lui și începură să danseze fără a-și vorbi. Orchestra interpreta o baladă italiană, o melodie veche, cu un ritm încet, și ușor de urmat. Ben

nu spunea nici o vorbă și Chloé îi respecta tăcerea. Cu ochii în jos, se întreba cât timp îi va trebui până va ghici identitatea femeii pe care o ținea în brațe.

Printre gene nu-i vedea decât maxilarul sub mască, gura exprima acel orgoliu încăpățânat care-i separa…

Ben își aplecă fața pentru a o privi rapid. În spatele măștilor erau la fel de străini unul altuia ca și cu fața descoperită. De fapt, ce știa ea despre el? Numai niște detalii insignifiante? Că-i plăcea ciocolata și sportul, filmele de acțiune, jazzul și opera, mașinile rapide, că nu-i plăcea să aștepte, că-și cheltuia energia ca și cum ar fi avut prea multă, că nu-i plăcea să fie contrazis și că vroia să facă totul așa cum credea el, chiar dacă trebuia să uzeze de forță pentru a reuși.

Dar asta nu era decât suprafața. Ce se găsea în spatele ei? Exista un alt Ben? Rochia lungă a lui Chloé se învârtea în ritmul dansului. Îi era cald sub mască, dar nu îndrăznea să și-o scoată. Își lipi obrazul de cel al cavalerului ei. Și lui îi era cald.

— Penele mă gâdilă, îi spuse, strângând-o mai tare de mijloc.

Surâzând, ea ridică încet capul și buzele îi atinseră obrazul. Un tremur cuprinse fața tânărului, apoi acesta întoarse capul, la rândul lui, și gura lui i-o căută pe a ei cu o febră ce-o făcu să amețească.

Se învârteau mereu, dar sărutarea lui deveni mai apăsată, mai amețitoare. Ben o strânse mai tare în brațe și tot corpul i se lipi de al ei. Chloé îi răspunse la sărut suspinând. Își puse brațele în jurul gâtului lui și-și înfundă degetele în părul lui.

Fluierături și comentarii ironice se auzeau în jurul lor, dar ei parcă erau surzi. Dansau și se iubeau în același timp cu mâinile și corpurile înflăcărate. Noaptea și măștile făceau orice comedie inutilă, nu mai era nevoie să-ți înfrânezi emoțiile bine ascunse în timpul zilei. Erau, pentru câtva timp eliberate de

trecut și de vechile ranchiune, nimic nu conta decât pasiunea care, în seara asta, îi reunea.

Dar deodată Chloé alunecă pe-o piatră. Ben ridică capul și brusc și văzându-i privirea, Chloé reveni la realitate. Focurile de artificii începuseră să explodeze, cerul se ilumina de jerbe colorate, rivalizând cu stelele, în timp ce Ben o contempla pe Chloé cu ochi ca niște tăciuni aprinși.

O recunoscuse? De ce nu spusese nimic? Ce însemna această privire? împingându-l brusc, își ridică poalele rochiei și începu să fugă. Ben, luat pe neașteptate, fugi după ea. Chloé se fofilă printre dansatorii care se opriseră și ridicaseră privirile spre ploaia de stele colorate care cădea din cer. Ben o ajunsese din urmă? Chloé se opri la capătul pieții, privi în urmă, înainte de a o porni pe străduța îngustă și nu văzu decât mulțimea de costume multicolore. Nici urmă de Ben. Se pierduse în mulțime. Poate crezuse că dansează cu o necunoscută? Această idee o irită. Se îndreptă repede spre hotel lovindu-se, fără să-i vadă, de trecătorii care se grăbeau spre Piața San Marco.

Când ajunse la hotel urcă imediat în camera ei, își scoase masca când intră în lift și cu ea pe deget, o luă pe culoar. Un broscoi verde trecu pe lângă ea râzând în spatele măștii. Era un bărbat? O femeie? Picioarele palmate îl obligau să alunece pe podea.

— *Ciao!* spuse Chloé.

— *Ciao!* îi răspunse broscoiul.

Cum va putea oare să danseze așa îmbrăcat? se întrebă ea când intră în cameră. Se duse în baie și-și refăcu machiajul. La începutul serii, pentru a cânta, purta o rochie bleu, dar pentru balul dat la hotel îi promisese lui Angelo că-și păstrează costumul de venețiană. Angelo îi sugerase ca de data asta să cânte în italiană una din romanțele de amor atât de

populare în țara sa, și ea se căznise să învețe cuvintele pe dinafară!

Ben o recunoscuse oare? Punându-și din nou masca, se contemplă în oglindă: imediat deveni o străină. Ce efect neliniștitor producea acest accesoriu!

Chloé se uită la ceas: zece și jumătate. Peste-o jumătate de oră va trebui să coboare. Avea timp să se ducă la bar, dar îi era teamă să nu-l întâlnească pe Ben. Descoperindu-și fața, ridică receptorul și-și comandă o înghețată și o băutură rece.

După zece minute, chelnerul îi aduse tava. Majoritatea clienților ieșiseră pentru a vedea focurile de artificii sau pentru a dansa pe străzi. Chelnerul îi spuse că în curând se vor întoarce pentru bal și hotelul va fi arhiplin!

Când acesta ieși, Chloé se așeză cu grijă pe un fotoliu și bău paharul. I se adusese o înghețată enormă. O avalanșă de frișcă garnisea bulele de ciocolată, de zmeură și de vanilie. Îngrozită de caloriile conținute în cupa de înghețată, începu prin a da la o parte frișca pentru a nu gusta decât înghețata.

La ora unsprezece fix, Chloé coborî din nou. Personalul petrecuse multe ore pentru a decora sala de bal, ce se putea transforma și în sală de conferințe. Ghirlande colorate atârnau din tavan, drapele și baloane în culorile italiene se aflau peste tot și lustrele de Murano străluceau în centrul camerei.

Se puseseră mese înconjurate de patru sau șase fotolii și un planșeu imens forma pista de dans.

Personalul urma tradiția carnavalului: bărbații purtau livrele din secolul XVIII, și femeile rochii de țărănci.

Orchestra așezată își acorda deja instrumentele.

— Unde ai fost? o întrebă Angelo. Ai văzut focurile de artificii? A fost superb!

— N-am văzut nimic. Când ne-am pierdut m-am întors imediat!

— Păcat! Ai scăpat ceva minunat! Rachete! Culori! Mulțimea care striga! Era amuzant.

— Da, dar ce mulțime! Mi-a fost teamă să nu fiu strivită!

— Oh, nu aveai de ce să te temi. În timpul carnavalului totul se petrece foarte bine!

— Nu ești femeie! protestă Chloé, frecându-și mijlocul. Sunt toată numai vânătăi!

Muzicienii izbucniră în râs și Chloé se uită la ei urât,

— Nu văd ce este de râs! Am avut impresia că luptam cu o grămadă de caracatițe!

Angelo ridică din umeri.

— Este un compliment, să știi!

— Cum?

— Da, ești așa de bine făcută!

— Nici tu nu ești mai prejos, îi răspunse Chloé.

Orchestra se tăvălea de râs. Angelo roși până la urechi.

Clienții începură să sosească. Chelnerii îi conduceau la mese. Orchestra începu să cânte. Chloé se retrase într-un colț așteptând clipa când trebuia să cânte, când îl zări intrând pe Ben. Nu mai purta mască, dar rămăsese cu costumul.

Când acesta își aruncă o privire circulară prin sală, Chloé își opri respirația: va afla în sfârșit dacă acesta o recunoscuse când dansaseră în piață? Privirea lui Ben se opri un moment asupra ei. Chloé se uită la el, dar Ben nu se trădă.

Luminile se stinseră pe jumătate. Ben se urcă pe podium pentru a prezenta orchestra și a invita clienții la dans. Apoi dispăru din nou și câteva cupluri începură să danseze. Chelnerii duceau platouri cu băutură și gustări.

După un timp Ben veni la masa unor prieteni, nu departe de scenă. Discută puțin cu ei, apoi invită o tânără la dans.

Chloé se felicita că-și păstrase masca, putându-și astfel ascunde reacția. Ben îi surâdea partenerei lui, care părea fericită. Chloé cunoștea bine acest farmec pe care știa să-l folosească la perfecție. Nu-i căzuse și ea pradă altădată?

Angelo îi întrerupse gândurile, făcându-i un semn să se apropie. Chloé se urcă pe scenă. Angelo o prezentă, iar publicul o primi cu un ropot de aplauze.

A doua bucată era un cântec fantezist pe care se hotărî să-l cânte trecând de la o masă la alta, suscitând astfel hohote de râs din partea spectatorilor, mai ales când trimise o sărutare unui domn distins, în vârstă. Acesta se grăbi să-i arunce garoafa roșie ce-o purta la butonieră.

Când ajunse în fața mesei la care stătea Ben, Chloé primi un avertisment mut și rece din partea ochilor lui. Dar, în seara asta se simțea îndrăzneață. Se apropie cu mersul său ondulat și se așeză pe genunchii lui. Spectatorii se amuzau copios. Ben nu râdea deloc.

Sprijinită de umărul lui, Chloé cântă cu o voce caldă, mângâindu-l pe păr. Îl provocă din privire. Ben se uita la ea, nemișcat. Își deschise atunci evantaiul și-l privi peste marginile lui, apoi cântă o frază foarte provocatoare înainte de a-și acoperi fața, ca pentru a-și ascunde jena! Încântat, publicul aplaudă. Deodată Ben o apucă de ceafă și o ținu prizonieră în timp ce-o săruta. Acest joc ridică un alt ropot de aplauze, dar, printre dinți, Ben îi spuse:

— Acum gata! Urcă-te din nou pe scenă! Privirile le erau parcă înfipte una în alta…

— Mai sărută-mă! îi spuse Chloé în șoaptă.

— Nu mă provoca!

— Și dacă o fac?

— Vei vedea, o amenință el.

— De-abia aștept!

Chloé închise ochii. Ben îi luă evantaiul și aproape în aceeași mișcare o întoarse pe genunchi, astfel încât se trezi în picioare. Simți atunci o lovitură ușoară de evantai pe crupă. Publicul izbucni în râs. Imediat, Ben se ridică, îi înapoie grațios evantaiul și Chloé îl agită din instinct, bucuroasă că putea să-și ascundă obrajii înroșiți. În timp ce se îndrepta spre scenă, Ben se așeză cu o expresie batjocoritoare.

— Formidabil! șoptiră muzicienii.

Chloé cântă cel de-al doilea cuplet, reluat în cor de asistență, apoi dispăru în ovațiile publicului.

— Ai fost magnifică, îi spuse Angelo, sărutându-i mâna. Nu mi-ai spus c-ai pregătit acest număr cu patronul. A fost perfect!

Stingherită, Chloé ridică din umeri râzând. Mai cântă două cântece, dar publicul nu mai aplaudă cu atâta forjă ca prima oară. Bineînțeles, evită să-l asocieze pe Ben interpretării ei. Ar fi fost prea mult!

Când termină de cântat, Ben îi prezentă câțiva prieteni, toți venețieni și foarte influenți. Deoarece aceștia îi ceruseră să le fie prezentată, Ben trebui s-o invite la masa lui. După expresia pe care o afișa, nimeni n-ar fi putut bănui că între el și Chloé ar exista altfel de relații decât cele de muncă. Totuși, o dată sau de două ori, Chloé văzu în ochii lui o lucire amenințătoare. Avea impresia că nu va scăpa de pedeapsa ce i-o promisese în seara asta.

În noaptea asta dormi foarte adânc. Ziua fusese obositoare și seara și mai și.

Când se trezi a doua zi, era foarte târziu. Dușul reuși s-o trezească complet și după ce se îmbrăcă într-un taior de bumbac galben, se duse să ia micul dejun.

Chloé îl găsi pe Angelo la masă, sorbindu-și cafeaua și mâncând șuncă de Parma și pepene galben. O primi ridicându-și brațele cu un aer obosit.

— Salut!

— Ai o mutră! spuse Chloé servindu-se cu o felie de pepene galben. Te doare capul?

— Oh, gemu el. Aș vrea să fiu mort!

— Asta se poate aranja, spuse ea surâzându-i. Ai băut prea mult Chianti ieri seară, nu-i așa?

Angelo dădu din cap.

— Mai ia ceva, îi oferi Chloé.

Chloé se servise deja a doua oară cu cafea, când își făcu apariția Ben. Toți chelnerii începură să se agite, șeful de sală se îndreptă spre Ben, și Angelo își mai turnă o ceașcă cu cafea, încercând să n-o verse pe fața de masă.

Ben veni la masa lor, se opri în fața lui Chloé, privind-o cu un aer sever.

— Vreau să-ți spun ceva. În biroul meu, după ce termini masa.

Apoi, adresându-se lui Angelo, care-l privea cu un aer speriat, ca un iepure prins în luminile farurilor, îi spuse:

— Tu și orchestra ați fost excelenți. Am primit multe complimente.

— Mulțumesc, mulțumesc, suspină Angelo.

Ben se îndepărtă. După ce plecă, Angelo începu din nou să geamă:

— Este în adevăr teribil. *Molto terribile!*

— *Molto* mitocan, vrei să spui! îi răspunse Chloé care-și fripse limba cu cafeaua.

Remarca îl făcu să râdă pe Angelo. Acesta mai râdea când Chloé părăsi restaurantul.

În fața ușii biroului lui Ben, Chloé ezită înainte de-a bate la ușă. Bineînțeles îi va reproșa comportamentul din seara trecută. N-ar fi trebuit să facă așa ceva;

acum regreta că cedase acelui impuls nebunesc. Prea întinsese coarda… Numai ea era vinovată…

Se hotărî în sfârșit să bată la ușă.

— Intră!

Când intră în cameră, Ben se așeză mai comod în fotoliu și o primi cu o politețe care nu-i prea suna a bine.

— Închide ușa și așează-te! spuse el cu o voce deosebit de blândă.

Un păianjen care invita o muscă să vină în pânza lui… Dimensiunile camerei se reduseseră în cursul nopții? Chloé parcurse distanța care o despărțea de birou, cu impresia că devenise foarte mică. Dacă ar fi știut, ar fi ales un taior mai clasic, mai elegant decât cel pe care-l purta…

Imperturbabil, Ben o privi așezându-se și ridicând capul spre el, cu un surâs prea puțin convingător.

— Sunt dezolată pentru ieri seară, începu ea, în speranța de-al dezarma dinainte. Era din cauza șampaniei. Mi se ridică repede la cap…

— Știam eu că ceva ți se urcase la cap! spuse Ben.

Chloé roși violent. Vorbea despre sărutul lor. Imposibil să gândească ce gândea.

— Am crezut că este o idee bună să te fac să participi la numărul meu, improviză ea. Nu vroiam să te supăr. Nu era decât un joc!

Ben se ridică. Chloé se încordă, urmărindu-l cu privirea în timp ce Ben înconjura biroul pentru a se sprijini de marginea lui, cu brațele încrucișate, cu privirea aceea care o făcea să devină din ce în ce mai nervoasă.

Îi va spune să-și facă valizele și să plece. Dar ea nu avea chef să plece, nu vroia să-l părăsească. O putea detesta, urî chiar, dar cel puțin, din când în când, putea să-l zărească pe Ben pe care-l iubea. Dacă ar pleca acum ar pierde toate șansele să-l recucerească.

— Un joc, într-adevăr! Chloé făcu pe nevinovata.

— Da… publicului îi place să fie antrenat în spectacol și…

Ben se aplecă deasupra ei atât de aproape, încât fețele lor se atinseră.

Chloé făcu un efort supraomenesc pentru a nu se retrage sau a clipi.

— Mincinoaso!

Șocul o izbi pe Chloé. Își coborî repede privirea pentru a-și ascunde lacrimile care erau gata să se reverse… Cum de îndrăznea! Probabil c-o disprețuia! Crezuse că reușise să-l facă să uite trecutul, dar, din păcate, Ben nu uitase nimic. O ura în continuare!

CAPITOLUL 9

— Trișezi! Să nu îndrăznești să pretinzi contrariul, spuse Ben, invitând-o să se condamne singură.

Dar Chloé nu scotea un cuvânt. Luând-o de bărbie, Ben o obligă să-și ridice capul. Repede, pentru a face să-i dispară lacrimile, clipi din ochi.

— Privește-mă, îi comandă Ben, amenințând-o blând. Își ridică ochii spre ai lui, și spre marea ei surpriză, îi descoperi pupilele mărite de-o lucire hipnotică. Imediat inima începu să-i bată tare ca o tobă la o procesiune de carnaval, anunțând fericirea apropiată… dar nu-i venea să creadă ceea ce vedea.

— Ți-ai jucat comedia la perfecție! Ce talent! Văzându-te ai fi jurat că ești foarte sigură de tine. Dar totul este fals, nu-i așa? Tu nu ești sigură de nimic.

— Sunt o ființă umană, spuse ea, încă tulburată. Ce-ți imaginezi?

— Numai Dumnezeu o știe! Am visat o femeie perfectă și am proiectat-o după imaginea ta. Când iubești, nimic nu mai este real. Dorim din tot sufletul să fabricăm o imagine, să-i ascundem defectele asemeni celui ce renovează o casă pentru a o revinde mai scump. Știam că am defecte, dar îți refuzasem dreptul de-a avea și tu.

— Iată de ce nu puteam fi sigură că ceea ce spunea Jilly era fals. Eu nu te cunoșteam bine… Eram confuză, rănită…

— Și eu, spuse Ben, cu o voce atât de răgușită încât Chloé tresări.

— Te rog să mă scuzi. Dac-ai vrea…

— Nu, o întrerupse el. Regretele sunt inutile. Să ne întoarcem spre ceea ce avem și spre ceea ce suntem, într-adevăr. Și eu am trișat: din momentul în care te-am văzut în fața casei, am încercat să fac pe indiferentul. Mă întreb de ce am făcut-o? Poate că nu vroiam să admit că te mai iubesc.

Bucuria începuse să-i umple inima cu o intensitate atât de mare, încât Chloé avu impresia că i se face rău. Ben o urmărea din priviri.

— Haide, nu face pe nevinovata. Știai. Altfel de ce-ai fi venit la Veneția? Și tata știa, și a manevrat totul în spatele meu. Cât l-am blestemat! Dar avea dreptate. Fără îndoială m-am dat de gol… Credeam că armura mea era perfectă și de fapt sentimentele mi se citeau pe față!

— Oh, nu! spuse Chloé surâzând. Nu am încetat să mă îndoiesc de mine, să mă simt ridicolă. Un moment te credeam tot îndrăgostit, pentru ca apoi să fiu convinsă că nu mă puteai suferi…

Ben o luă în brațe.

— Haide, spuse el cu un fel de iritare. Nu mi-a fost ușor să rezist dorinței de-a te strânge în brațe și de-a te săruta. Cu ochii pe jumătate închiși se uita la gura ei. Apoi o sărută cu o pasiune căreia Chloé i se abandonă cu totul. Îl luă de gât, vârându-și mâinile în părul lui. Ben o strânse și mai tare în brațe, ca și cum ar fi vrut să-i dovedească că niciodată nu-i va mai da drumul.

Avură nevoie de câteva minute pentru a-și reveni. Tremurând, cu ochii închiși, rămaseră obraz lângă obraz, agățați unul de altul.

— Nici acum nu sunt sigur că te cunosc, murmură Ben. Dar știu un lucru: te iubesc, oricine ai fi, te doresc, orice aș face. Când îmi surâzi sunt fericit. Cât mi-ai lipsit…! În fiecare an îmi luam angajamentul să te uit, dar era imposibil. N-ai încetat să mă obsedezi,

nu știu de ce. Îmi place fața ta, râsul tău, inteligența ta.

Chloé își întoarse încet capul pentru a-i săruta buzele.

— Spune-mi! o rugă Ben.

— Te iubesc, îi spuse ea fără ezitare, și o știi bine. Altfel de ce aș fi venit până la Veneția?

Ben surâse amuzat.

— La întoarcerea mea de la Londra, când mi s-a spus că vei sosi, am refuzat să cred.

Chloé se strâmbă.

— Ai avut impresia că ești o pradă urmărită?

— Nu știu… Mi-am spus că eram furios, dar nu era cu totul adevărat.

Ben se așează în fotoliul pe care-l ocupase Chloé și o luă pe genunchi. Chloé se strânse lângă el, își puse capul pe umărul lui și Ben îi surâse.

— Oh, eram furios. Dar este mai complicat. Până la reîntoarcerea ta în viața mea, existența mea era gri și, deodată, totul își relua culoarea vie. Dar n-am vrut sa admit că din cauza ta.

Ben îi mângâie cu tandrețe părul; era atâta dragoste în privirea lui încât Chloé se tulbură. Obrajii i se înroșiră și-și lăsă ochii în jos.

— Mi-a fost teamă că mă vei disprețui, dacă te voi urmări așa, mărturisi ea. Singură n-aș fi îndrăznit: tatăl tău m-a convins!

— Ah, deci tata a fost! O să vadă el ce pățește! Bineînțeles, mi-am dat seama imediat că puneți ceva la cale împreună. Nu i-am spus niciodată ce s-a întâmplat, dar este foarte viclean. Nu ezită să parieze și ideea că se joacă cu viața altora nu-l oprește niciodată.

— Este minunat, protestă Chloé. Și te iubește mult.

— Crezi că nu mi-am dat sema? suspină Ben resemnat.

— L-ai bănuit într-adevăr că mă place?

Ben dădu din cap că nu.

— Nu chiar. Totuși m-am întrebat pe care dintre noi doi îl aveai în vedere.

Chloé se înroși.

— Nu m-aș exprima chiar așa.

— Recunoaște totuși că era vorba de o vânătoare de oameni. Prada îți scăpase o dată, doar nu era s-o lași să-ți scape a doua oară!

— Unul dintre noi trebuia să acționeze: te iubeam încă și bănuiam că tu mă mai iubeai. Dar erai încăpățânat. Venind la Veneția îți lăsam timp să ne regăsim și să descoperim dacă…

Fraza îi rămase neterminată. Ben surâse ironic.

— Dacă…?

— Dacă mai aveam o șansă, sfârși ea într-o răsuflare.

— Dacă mai era foc în spatele acestui fum, o corectă Ben. Chloé…

În acel moment se auzi o bătaie în ușă. Ben nu-și ascunse iritarea.

— Am spus că nu vreau să fiu deranjat.

— Este poate ceva urgent…

Chloé se ridică repede, își aranjă părul. Deoarece Ben o privea cu un aer ironic, aceasta se întoarse și privi pe fereastră.

— Intră! strigă Ben.

Secretara deschise ușa cu o expresie vinovată.

— Am cerut să nu fiu deranjat! repetă el.

— Regret, domnule, se bâlbâi ea, întinzându-i un plic. Cred că este ceva important.

Ben luă plicul întorcându-se și secretara dispăru. Desfăcu imediat plicul și scoase o telegramă. În acel moment, Chloé se întoarse.

— Urăsc telegramele, spuse Chloé cu teamă. Anunță întotdeauna o veste proastă.

— Nu-ți fie teamă, surâse Ben, probabil că este vorba despre afacerile mele.

Îi întinse mâna.

— Vino aici. Așează-te pe genunchii mei. Chloé îi surâse și se supuse. Ben o luă de umeri și o sărută.

— Și noi va trebui să trimitem telegrame. Tata probabil se întreabă dacă planul lui a reușit. Sau l-ai informat deja?

— Deloc! Nu am mai avut vești de la el de la plecare!

— Și mama ta a făcut parte din complot?

— Bineînțeles! Cel puțin doi membri ai familiilor noastre nu se detestă.

— Eu însă nu-ți pot promite să-ți iubesc nepoata.

— N-o vom vedea prea mult, mai ales că acum este căsătorită.

O lucire amuzată îi trecu prin ochi.

— Soțul ei va accepta un post într-unul din hotelurile mele …la Hong Kong de exemplu, sau în Australia?

Chloé suspină.

— Este adevărat. Nu ai motive s-o iubești pe Jilly. Dar te asigur că nu este rea. Când o vei cunoaște mai bine…

— Mă îndoiesc! o întrerupse Ben. Totuși, poți să fii liniștită, dacă o voi întâlni, voi fi politicos. Așa că încearcă să eviți s-o întâlnesc, pe cât posibil. Răbdarea mea are limite.

Cum putea să nege că Jilly era o problemă? Chloé ridică din umeri, apoi se uită la telegramă.

— De ce n-o citești?

— Ah, da! spuse Ben. Va trebui poate… Dar se opri brusc ca și cum cineva i-ar fi închis gura cu forța.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă alarmată Chloé, văzând pe fața lui Ben o serie de expresii contradictorii.

— Dumnezeule!…

— Ben! Ce se întâmplă? veşti proaste? Chloé încercă să citească la rândul ei.

— Tata! murmură Ben ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

Faţa palidă căpătă o culoare mai puternică.

— Este bolnav?

Chloé îl iubea mult pe domnul Haskell. Pentru nimic în lume n-ar fi dorit să i se întâmple ceva rău.

— Bolnav? repetă Ben. Bolnav? Nu, nu este bolnav. Şi-a pierdut minţile!

Vocea îi vibra straniu. Domnul Haskell o licenţiase pe Chloé sau îşi vânduse societatea la un preţ de nimic? Ce putuse face pentru a suscita o astfel de reacţie din partea fiului său?

— Ce se întâmplă?

Ben părea că nu mai poate respira.

— S-a căsătorit cu mama ta! Ben începu să râdă în hohote.

— Au fugit… în Bermude!

Chloé îi smulse telegrama din mână.

„Ne-am căsătorit azi. Călătorie de nuntă în Bermude. Sărutări, Hetty şi Joseph.”

Chloé avu impresia că-i căzuse cerul pe cap.

— Nu-mi vine să cred! Şi dacă-i… o glumă?

— Ar costa cam scump! Au trimis telegrama din Bermude. Priveşte.

— Da, ai dreptate. Dar de ce n-au spus nimic? Dorry nu este la curent probabil, căci altfel mi-ar fi telefonat. Spui că au fugit… De ce?

— Încerc să înţeleg. N-au spus nimănui: dacă s-ar fi căsătorit în prezenţa familiei, am fi aflat-o. Deci, bănuiesc că au plecat în secret şi s-au căsătorit când au ajuns acolo.

Râsul puse din nou stăpânire pe Ben.

— Dar de ce? De ce în secret?

— Cine știe? Poate pentru că mama ta găsea acest lucru mai romantic! Sau poate pentru că le-a fost teamă că lumea va râde de ei. Pot exista zeci de explicații!

— Dorry va fi furioasă, gândi Chloé cu voce tare, imaginându-și reacția surorii ei.

— Cu atât mai rău pentru ea, nu-i treaba ei, îi răspunse Ben pe un ton ridicat. La fel cum n-ar fi treaba nimănui dacă ne-am hotărî să-i imităm.

Ben o privi întrebător.

— Ar fi mai simplu; fără pregătiri plicticoase, fără familii…

— Fără rochie albă, fără voal, fără domnișoare de onoare, fără orgă, fără recepție….

— Trebuie să înțeleg că vrei căsătorie în stil mare?

— Ah, nu! Faptul de-a mă îndrepta spre altar în rochie de mătase și dantelă albă, cu un buchet în mână, mă enervează. Numai că visez la o astfel de căsătorie de la vârsta de paisprezece ani, pentru că verișoara mea Julie nu m-a vrut ca domnișoară de onoare.

Ben o sărută pe nas.

— Biet copil! Deci voi fi condamnat la joben și smoking!

— Sunt foarte convențională și am visat întotdeauna un frumos străin care mă așteaptă în fața altarului.

— Străin, da, surâse Ben. Va trebui într-adevăr să învățăm să ne cunoaștem când vom fi căsătoriți.

Chloé îi arătă telegrama.

— Și ei? Crezi că se cunosc? S-au grăbit!

— Probabil au impresia că nu le-a mai rămas timp destul.

— Trebuie să culegi trandafirul, spuse Chloé aprobând. Da, este și acesta un punct de vedere…

— Dumnezeule! strigă deodată Ben. Îți dai seama că acum sunt fratele tău vitreg?

Chloé se ridică repede.

— Nici nu m-am gândit la asta. Este un obstacol?

— Bineînțeles că nu! Dar gândește-te la textul invitațiilor. Mă pufnește râsul. Draga mea, ești sigură că nu vrei să te răzgândești? O căsătorie în intimitate ne-ar scuti de multe complicații.

Sună telefonul și Ben se uită la el furios.

— Iarăși! Ce-o mai fi? Să nu-mi spui că mama ta s-a răzgândit!

Ținând-o pe Chloé de mijloc, se aplecă să ridice receptorul.

— Da?

Încet, Chloé îi mușcă lobul urechii. Ținându-și râsul, Ben îl ascultă pe interlocutorul lui, apoi răspunse calm:

— Spune-i că Miss Tyrell o va suna peste o jumătate de oră. Acum, este ocupată.

Ben puse receptorul în furcă.

— Cine era? Mama?

— Nu. Sora ta. Fără îndoială aproape de isterie, după primirea telegramei din Bermude!

Chloé râse.

— Sărmana Dorry, Am să-i telefonez înainte de a înnebuni!

— Mai târziu… îi spuse Ben atrăgând-o spre el. Acum avem ceva mai bun de făcut.

O sărută pătimaș și deodată cuvintele deveniră inutile, pentru a spune ceea ce corpurile lor exprimau cu atâta pasiune. Se lăsă tăcere în cameră.

Ruptura dintre Chloé și Ben produsă cu trei ani în urmă din cauza unei neînțelegeri a lăsat urme adânci în sufletul tinerei fete. Aflând despre cauza ce a produs această despărțire, Chloé încearcă să reînvie vechea dragoste.
Dar Ben va reuși s-o ierte? Sau a încetat s-o mai iubească...

Se hotărî în sfârșit să bată la ușă.

– Intră!

Când intră în cameră, Ben se așeză mai comod în fotoliu și o primi cu o politețe care nu-i prea suna a bine.

– Închide ușa și așează-te! spuse el cu o voce deosebit de blândă.

Un păianjen care invita o muscă să vină în pânza lui...

THE BEST

ISBN 973-91

Lei 1500